

கவிச்சக்கரவர்த்தி ஒட்டக்கூத்தர்
இயற்றிய
குலோத்துங்கசோழ நூலா

கழக வெளியீடு : ௧௧௪௩

கவிச்சக்கரவர்த்தி ஒட்டக்கூத்தர்

இயற்றிய

குலோத்துங்கசோழனுலா

விளக்கவுரை :

பண்டித வித்துவான் தி சங்குப் புலவர்

திருநெல்வேலித் தேன்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி-6 சென்னை-1.

1966

திருமலைவேலுக் கவிராயர் சங்குப் புலவர் (1893)

© 1966 THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LIMITED.

Ed 1 Jan 1964

Reprint: Aug 1966.

O31,1G40,3

K6

KULOTUNGA CHOZHAN ULA

Appar Achakam, Madras - 1.

பதிப்புரை

நம் தாய் மொழியார் தமிழில் இலக்கணம் இலக்கியம் என நூல்கள் இருவகைப்படும். இலக்கணம் ஐந்து வகைப்படும்; எழுத்து சொல் பொருள் யாப்பு அணி என்பன அவற்றின் பெயர்கள். இலக்கியம் பேரிலக்கியம் சிற்றிலக்கியம் என இருவகைப்படும். பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம் முதலிய ஐம்பெருங்காப்பியம், குளாமணி, யசோதரகாவிய முதலிய சிறுகாப்பியங்களைந்து, இராமாயணம், பாரதம் முதலிய பெருங்காப்பியங்கள், பெரியபுராணம், கந்த புராணம் முதலிய பலவகைப் புராணங்கள் ஆகியவை பேரிலக்கியமென்று பேசப்படும். சிற்றிலக்கியம் என்பவை, பிள்ளைத்தமிழ், கலம்பகம், உலா, மடல், தூது, கோவை, அந்தாதி, பரணி, குறவஞ்சி, பள்ளு இவை போன்றவையாம். இவை தொண்ணூற்றாறு வகையாம் எனச் சொல்வர். அத்தனையும் தமிழ் மொழியில் இப்போது காண்பது அருமை. சிலநூல்களே நாம் காணக்கிடைப்பன. பொது நலங்கருதியியற்றிய நூல்கள் யாவும் பேரிலக்கியமாகவும் தந்நலங்கருதியியற்றிய நூல்கள் யாவும் சிற்றிலக்கியமாகவும் பேர்பெற்றன. திருவருட்கொடை விழைந்து தெய்வங்கள் மீதும் பெரும் பொருட்கொடை விழைந்து மக்கள்மீதும் பிள்ளைத்தமிழ் முதலிய நூல்கள் பல புலவர்களாற் பாடப்பட்டன. ஆதலால் அவை சிற்றிலக்கியம் எனச் செப்புந் தகுதிபெற்றன வெனக் கொள்க. குலோத்துங்க சோழனுலா என்ற நூல் சிற்றிலக்கிய வகையைச் சேர்ந்த தொன்றும்.

மூவருலா என்று ஒட்டக்கூத்தராற் பாடப்பட்ட உலாக்களின் முந்தியது விக்கிரம சோழனுலா; நடுவாய்

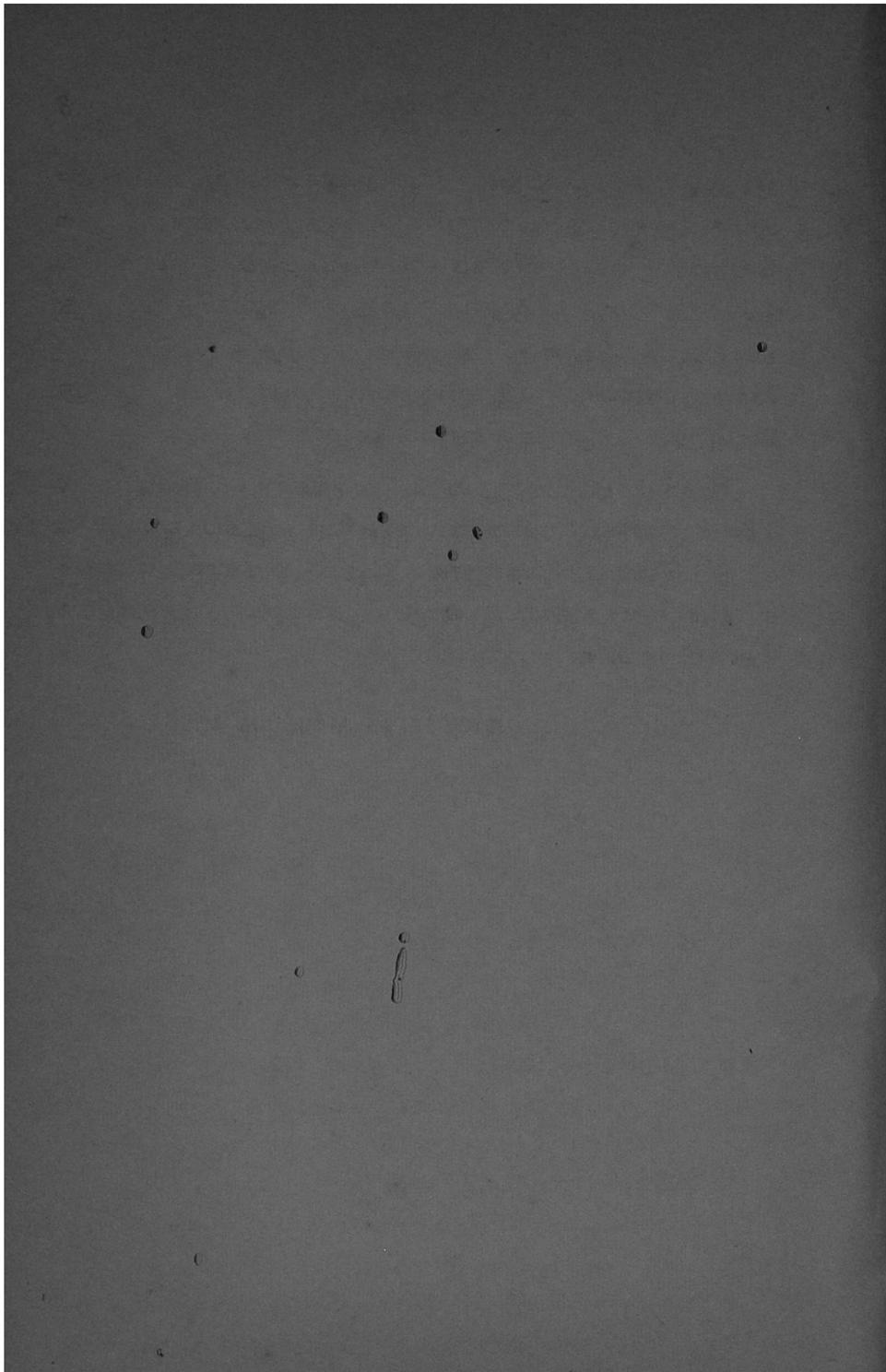
நிற்பது குலோத்துங்க சோழனுலா; பின் நிற்பது இராசராச சோழனுலா. இம் மூன்றில் முதன்மை வாய்ந்த விக்கிரம சோழனுலாவிற்கு விளக்கவுரை வரைந்து முன்னர்ப் பதித்து வெளியிட்டனம். இப்போது குலோத்துங்க சோழனுலா விற்கும் விளக்கவுரை வரைந்து வெளியிடுகின்றோம். இவ்வுலா விளக்கவுரையுடன் இதுகாறும் வெளிவந்திலது. அடையாற்றுக் கல்லூரித் தமிழாசிரியர் அ. கோபாலைய சுவர்கள் 1926 இல் மூவருலாவையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துப் பதித்து வெளியிட்டனர். பின்னர் டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள், பழையவுரை, குறிப்புரை, விசேடக் குறிப்பு, பாட வேறுபாடு வரைந்து மூவருலாவையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து அச்சிற்பதித்து வெளியிட்டனர் 1946 ஆம் ஆண்டு. அன்றுமுதல் இன்றுவரை குலோத்துங்க சோழனுலா என்ற இந்நூல் தனியாக வெளி வந்ததின் னு- ஆதலால் இதுவே முதல் வெளியீடாகும்.

மூவருலாவும் பாடிய ஆசிரியர் ஒருவரே யாதலால் இவ்வுலாக்கள் ஒருதன்மையுடையனவேயாம். உயர்வு தாழ்வு சிறிது வேறுபாடு ஒவ்வோரிடங்களில் இருப்பினும் அவற்றையாய்ந்து புலவர்கள் கற்க விழைவரேயன்றி ஒன்றைப் பார்த்து மற்றவைற்றைப் பாராதுவிட மனந்துணியார். வித்துவான் வருப்புக்குப் பாடமாக இப்போது விக்கிரம சோழனுலா வைக்கப்பட்டுள்ள தெனினும் அதனோடியைந்த மற்றையுலாக்களும் பின்னர் ஒவ்வோராண்டிற் பாடமாக அரசியலார் அமைப்பினும் அமைப்பர். ஆதலால் இம் மூன்றையும் ஒரு தன்மையாக விளக்கவுரை வரைந்து அச்சிற்பதித்து வெளியிட வேண்டும் என்பது எம் கருத்து. கற்பார்க்கும் கற்பிப்பார்க்கும் இடர்ப்பாடின்றி எளிதிற்பொருள் விளங்குமாறு பொழிப்பு, விளக்கம், மேற்கோள்

காட்டிப் புதிய முறையில் நூல் வெளியிடுவது நம் கழகச் செயல் என்பது யர்வரும் அறிந்த தொன்றே. அம் முறையில் இவ்வுலாவிற்கும் எம் கழகப் புலவர், தி. சங்குப் புலவராற் பொழிப்பு முதலிய புத்துரை வரைவித்துப் புது முறையாக வெளியிடுகின்றனம். அடுத்து இராசராச சோழனுலாவையும் இம்முறையில் வெளியிடக் கருதுகின்றோம். அதுவும் விரைவில் வெளிவரும்.

செந்தமிழ்ப் பற்றுடைய செல்வர், இலக்கியக்கலை கற்கும் இளைஞர், மாணவர், ஆசிரியர் ஆகிய எல்லாரும் கற்று இன்புறத்தக்க நூல் இது. ஆதலால் வாங்கிக் கற்றும் கற்பித்தும் ஆய்ந்தும் தமிழ்மொழியறிவு செறந் தோங்கி நற்பயன் பெறுக.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

ஆசிரியர் வரலாறு

67

“சோழ வள நாடு சோறுடைத்து” எனப் புகழப்பட்ட சோழ நாட்டு மன்னரிற் சிறந்த இரண்டாம் குலோத்துங்கன் மீது உலா என்னும் நூல் பாடிய புலவர் பெயர் கவிச்சக்கரவர்த்தி ஒட்டக்கூத்தர் என்பது. இவரின் பிள்ளைப் பருவத்துப் பெயர் கூத்தன் என்பது போலும். அஃது இவர் புலவர் ஆயபோது கூத்தர் எனப் பன்மை விசுவாசம் பெற்றது. ஒட்டம் என்பது அப்பெயருடன் ஒட்டியது. ஒட்டம் என்ற சொல்லின் பொருள் பந்தயம் என்பதும் ஒட்டுதல் என்பதும் ஆகும். ஈட்டியெழுபது பாடியபோது எழுபது தலைகளும் ஒட்டிச் செங்குந்தர் எழுபதின்மரும் உயிர்பெற்றெழுந்தனர் எனவும், உயிர்பெற்றெழுமாறு கலைவாணியைத் துதித்துக் கவி பாடின ரெனவும், அவளருளால் உயிர்பெற்றெழுந்தனர் எனவும், அதனால் அவர்க்கு ஒட்டக்கூத்தர் எனப்பட்டம் வழங்கினர் செங்குந்தர் எனவும் அவர் பாடிய கவிகளே சான்றாய்த் தோன்றுகின்றன. அவற்றைக் காண்க:

“ கலைவாணி நீயுலகி லிருப்பதுவுங்
கல்வியுணர் கவிவல் வேரைத்
தலையாகக் காப்பதுவு மவர்நாயில்
வாழ்வதுஞ்சத் தியமே யன்றோ
சிலைவாண னாவிருந்தா யிரம்புயங்க
டுணிந்துமுயர் சீவ னுற்றான்
தலையாவி கொடுத்திடுஞ்செங் குந்தருயிர்
பெற்றிடநீ தயைசெய் வாயே”

“ நிலைதந்தா ருலகினுக்கு ளியாவர்க்கு
மானமதை நிலைக்கத் தந்தார்
கலைதந்தார் வணிகருக்குச் சீவனஞ்செய்
திடவென்றே கையிற் றந்தார்

விலைத்தார் தமிழனுக்குச் செங்குந்த
 ரென்கவிக் கே விலையா கத்தர்
 தலைத்தா ரெனக்குமொட்டக் கூத்தனெனப்
 பெயரினையும் தான்றர் தாரே.”

ஒட்டம் + கூத்தர் = ஒட்டக்கூத்தர், தலை மொட்டு
 தலைச்செய்த கூத்தர் என்று பொருள் பட்டது. பந்த
 யம் கூறிப் பல புலவர்களை வென்றவர் என்ற காரணம்
 பற்றிய பெயர் எனக் கொள்ளின் ஒட்டத்தைக் குறித்துப்
 பாடும் புலவர் எனக் கொள்க. கவிச்சக்கரவர்த்தி என்பது
 பல புலவர்களை வென்று புகழ் பெற்ற காரணத்தா லேற்
 பட்ட பெயராம். மன்னர் பலரையும் வென்று தமக்குக்
 கீழ்ப்படுத்திய பேரரசர்கட்குப் புவிச்சக்கரவர்த்தி என்று
 பட்டம் புனைவது போன்றது இது. கவிராட்சசன,
 சக்கரவர்த்தி, காளக்கவி, சருவக்குகவி என்பனவும் இவர்
 பட்டப்பெயர்களாம். வடமொழிப் புலமையும் வாய்ந்தவர்
 ஆதலின் இப் பெயர்கள் அமைந்தன போலும். கௌடக்
 கவி எனவும் ஒரு பெயர் வழங்குகின்றது. உலக வழக்கிற்கு
 ஒப்ப ஒரு பொருளைச் சிறப்பித்துப் பாடுவது வைதருப்ப
 நெறியாம். உலக வழக்கிறப்பப் புகழ்ந்து பாடுவது
 கௌடநெறியாம். இவர் கவிகள் அவ்வாறு அமைந்
 திருத்தலால் அப்பெயரிடனார் போலும்.

ஊர், மரபு

இவர் சோழ நாட்டின்கண் உள்ள மலரி என்ற ஊரில்
 வாழ்ந்தனர் எனவும் செங்குந்த மரபிற் பிறந்தனர் எனவும்
 தெரிகிறது. தாய் தந்தையர் பெயர் இன்னதென்று
 விளங்க வழியில்லை. “சென்று செவியளக்குஞ் செம்மைய
 வாய்ச் சிந்தையுள்ளே, நின்றளவி வின்ப நிறைப்பவற்றுள்
 —ஒன்று, மலரிவருங் கூந்தலார் மாதர்நோக் கொன்று,
 மலரிவருங் கூத்தன்றன் வாக்கு” (தண்டியலங், 49. மேற்.)
 என்ற கவியில் மலரி வருங் கூத்தன் என்பது இவர்தாம்
 எனவும், “மலரி கவிச்சக்கரவர்த்தி பெயரன் கவிப்பெருமாள்
 ஆனந்தவரத கூத்தன் என்பான் கலைமகளுருவை

யெழுந்தருளுவித்தான்” என்ற கல்வெட்டு (A. R. No. 109, 110 & 1927—8) கூறுவதும் இவர்தாம் எனவும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். ஆதலால் இவர் பிறந்து வாழ்ந்த ஊர் மலரி என்பது தெளிவு. இவர் ஈட்டியெழுபது பாடிய வரலாறும் “செங்குந்த ருயிர் பெற்றிட நீ தயை செய்வாயே” என்று பாடி யிருப்பதும் இவர் செங்குந்த மரபிற் பிறந்தவர் என்பதைத் தெளிவாக்கும்.

ஆசிரியர்

பாட்டுடைத் தலைவனாகிய குலோத்துங்கனுக்குத் தமிழ் கற்பித்த ஆசிரியர் இவர் என்பதற்கு, குலோத்துங்கன் முடி சூடும் விழாவில் “ஆடுங் கடைமணி நாவசையாம லகிலமெங்கும், நீடுங் குடையைத் தரித்த பிரான்” என ஒட்டக்கூத்தர் இரண்டடி பாடி வாழ்த்தத் தொடங்கிய போது, கையமைத்து நிறுத்தி “இந்த நீணிலத்திற், பாடும் புலவன் புகழொட்டக் கூத்தன் பதாம்புயத்தைச், சூடுங் குலோத்துங்க சோழனென் றேயெனைச் சொல்லுவரே” எனப் பாடி அக்கவியை முடித்தனர் எனவும் வரலாறு இருப்பது சான்றாகும். அக்கவியிற் ‘பாடும் புலவன் புகழொட்டக் கூத்தன்’ என ஆசிரியரை உயர்த்தியதும், ‘பதாம்புயத்தைச் சூடுங் குலோத்துங்க சோழன்’ எனத் தன்னைத் தாழ்த்தியதும், அப்புலவர் பெருமான்மீது அவன் வைத்திருந்த அன்பும், மதிப்பும் அளவிறந்தன என்பதை நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

புலமை

இவர் இளமையிற் கவி பாடும் வன்மையின்றி இருந்தனர் எனவும், பின் சரசுவதிதேவியை வழிபட, அத் தேவி மக்கள் வடிவில் வந்து எச்சிற் றம்பலம் கொடுக்க அதனை வாங்கியுண்டபின்தான் கவி பாடும் வன்மை பெற்றனர் எனவும் கூறுப. புலமைச் சிறப்புப் பெற்ற பின் அதற்குரிய தெய்வமாகிய கலைமகளை என்றும்

வாழ்த்தி வணங்கி வாழ்ந்தனர் எனக் காண்கிறோம். அதற்குச் சான்றாகச், சோழன் தமக்குப் பரிசிலாக அளித்த அரிசிலாற்றங்கரையை யடுத்த ஊறிற் கலைமகளுக்குக் கோயிலமைத்து வழிபட்ட வரலாறு காண்கிறோம். அவ்வூர் “கூத்தனூர்” என்று இன்றும் நிலை பெற்றுள்ளது. ஆங்குக் கலைமகள் கோயிலும் காணலாம். நன்னிலையில் அக் கோயில் உள்ளது எனக் கண்டோர் கூறுகின்றனர். “தக்கயாகப்பரணி” என்ற நூலில் “ஆற்றங்கரைச் சொற்கிழத்தி வாழியே” என்று வாழ்த்தியிருப்பது இவர் திருக் கோயிலமைத்து வழிபட்டு வந்தனர் என்பதைத் தெற்றென விளக்கும். “கலைவாணி நீயுலகி லிருப்பதுவும் கல்வியுணர் கவிவல்லோரைத், தலைபாகக் காப்பதுமன் னவர்நாவில் வாழ்வதுஞ்சத் தியமே யன்றே” என்று போற்றியிருப்பது தமக்குப் புலமையும் கவிபாடும் வல்லமையும் அவளருளால் வாய்த்தனவென அவர் கருதிய கருத்தினை எடுத்துக் காட்டுகிறது. சோழ மன்னர் வழங்கிய பல பரிசில் பெற்று வாழ்ந்தனர் இவர் என்பதற்கு அடியில் வருங்கவி ஆதாரமாகும். இது தமிழ் நாவலர் சரிதையில் “இது சோழன் வரிசையளித்து விடுத்தபாது கூத்தர் கூறிய வகுப்பு” என்ற தலைப்பின்கீழ் நிற்கின்றது.

“இடுக்கட் புண்படு நிரப்புக் கொண்டுழன்
 றிரக்கச் சென்றவின் றெனக்குச் சிங்களந்,
 திடுக்கிட் டஞ்சுவெஞ் சினத்துச் செம்பியன்
 திருக்கைப் பங்கயஞ் சிறக்கத் தந்தன,
 படுக்கக் கம்பளம் பரக்கக் குங்குமம்
 பதிக்கக் கங்கணம் பரிக்கக் குஞ்சரம்
 கடுக்கக் குண்டலங் கலிக்கச் சங்கினம்
 கவிக்கப் பஞ்சரங் கவிக்கத் தொங்கலே”

இக்கவியில் கம்பளம், குங்குமம், கங்கணம், குஞ்சரம், குண்டலம், சங்கினம், பஞ்சரம், தொங்கல் இவை புலவர்க் குவந்த வரிசைகள் எனக் காணப்படுகின்றன. குஞ்சரம்—யானை, குண்டலம்—காதணி, சங்கினம்—வளையல்கள்

அல்லது வலம்புரி முதலிய ஊது சங்கின் இனம், பஞ்சரம்—கூடு அல்லது மட்கலம், தொங்கல்—பூமாலை அல்லது வெண்குடை. மற்றவை வெளிப்படை.

தலைமை

இவர் சோழ னவைக்களப் புலவருட் தலைமை வாய்ந்தவர் ஆக வீற்றிருந்தனர் எனவும், கவி பாடிப் பரிசில் பெறவரும் புலவர் பெருமை சிறுமையறிந்து தக்க பரிசில் வழங்குமாறு மன்னர்க்கு எடுத்துரைப்பது இவர் செயல் எனவும், போலிப்புலவரைக் கண்டால் அவரோடு சொற்போர் தொடுத்து வென்று அவர் தலை துணித்தலையும் ஒரு செயலாகக் கொண்டிருந்தனர் எனவும் அறிகின்றோம். “வெட்டுதற்கோ கவியொட்டக் கூத்தனில்லை” என்ற பாடல் இதனை விளக்கும். புலவர் தலைகளை வெட்டும் வினையை இவர் தாமே மேற்கொண்டனரா? மன்னர் பணியால் அவ்வினையை மேற்கொண்டனரா? என உய்த்துணரின் மன்னர் பணியால் தான் அவ்வினை செய்ய வியலும் என்ற முடிவிற்கு வரலாம். “கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோலன்று” எனக் கூறும் நெறி அரசர்கட்கே யுரியது. கூத்தர் சோழ மன்னர்க்கு அமைச்சர் போலவும் மன்னர் தலைநகரில் இல்லாதபோது தாமே மன்னராகவும் ஆணை செலுத்தி வந்தனர் எனவும் தெரிகிறது. புகழேந்தியைச் சிறையிலடைத்த வரலா றென்றே இதற்குப் போதுமான சான்றும்.

சமயம்

இவர் சைவசமயப் பற்றுடையவர் என்பது தானே தோன்றும். கூத்தர் என்ற பெயர்க்கேற்பத் தில்லைக் கூத்தனையே தெய்வமாகக் கொண்டொழுகியவர் என்பதற்கு இவர் பாடிய மூன்றுலாக்களிலும் பாட்டுடைத்தலைவர் நீராடி யெழுந்து வந்து தெய்வ வணக்கஞ் செய்தனர் எனக் கூறும்போது “முன்னை மறைக்கொழுந்தை வெள்ளிமலைக் கொழுந்தை...முக்கட்கனியை முடிவணங்கி” (வி.க. 82-86) எனவும், “வழிமுதற் செஞ்சடை வானவன் பொற்றாள்

வணங்கி” (குலோத். 124-125) எனவும் “பவளச்சடையோன் பணித்தபடியே, தவளத்திரி புண்டரஞ்சாத்தி..... தில்லைத் திருநடனஞ் சிந்தித்து” (இராச. 89-94) எனவும் பாடியிருப்பது எடுத்துக்காட்டாம். தக்கயாக்கப்பரணி பாடியிருப்பதும் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரைக் கடிவுள் வாழ்த்திற் புகுத்தியிருப்பதும் தேவியைப் பல விடங்களிற் போற்றியிருப்பதும் இதனை வலியுறுத்தும்.

பண்பு

• கூத்தர் வாழ்வினையறிய வழியின்று; இல்லற வாழ்க்கையுடையவரா? துறவற வாழ்வுடையவரா? என ஆய்ந்தால் துணிவதற்குரிய செயலொன்றும் இவர் வரவாற்றிற் காணோம். சோழ மன்னன் அவைக்களத்திருந்து பரிசில் பெற்றனர் என்பதும், கலைமகளுக்குத் திருக்கோயில் அமைத்து வழிபட்டனர் என்பதும், கூத்தனூர் என்று பெயர் பெற்ற ஊர் ஒன்று இருப்பதும் இல்லற வாழ்வுடையவர் என்பதைக் குறிப்பாக விளக்குகின்றது. விக்கிரமசோழன் இவருக்குப் பரிசிலாகக் கொடி, சின்னம் முதலிய விருதுகள் கொடுத்தபோது “பத்துக்கொண்டனதிக்கும் பதறிப்போ யுலையப்” என்று தொடங்கிய பாடலில் “முத்துப்பந் தரினிற்கும் குருளைக்குஞ் சினவேன் முருகற்கும் பொதியக்கே முனிவற்குஞ் சடிலக், கொத்தற்கும் பதுமக்கொந் தயஜுக்கு மலதிக் கூழைத்தண்டமிழுக்கேன் கொடியுங் காளமுமீ” என்று தம்மைத் தாழ்த்திப் பாடியதே பணிவுடைமையைப் புலப்படுத்தும். தம்மையாதரித்துப் புரந்த சோழ மன்னர் மூவர்க்கும் உலா பாடியதும், விக்கிரமசோழ னுலாவில், தொண்டமான், முனையர்கோன், கஞ்சைத் திருமறையோன் கண்ணன் முதலிய நண்பர்களையும் புகழ்ந்து பாராட்டியிருப்பதும் இவரது நன்றியறிவின் நிறத்தை நன்கு விளக்கும்.

தமிழ்ப்பற்று

கூத்தர் சிறந்த தமிழ்ப்பற்றுடையவர் என்பது அவர் பாடிய தக்கயாகப் பரணியில் அகத்திய முனிவரை “ஒரு

தமிழ் முனிவரன்” என்றும், பொதியமலையைத் “தமிழ்க்குன்று” என்றும் (539, 489) பாடியிருப்பதாலும், இராசராச சோழனுலாவில் “செய்ய தமிழ்முழங்கத் தெய்வப் பொதியிலாய்” (133) எனவும், “கோக்குந்தமிழ்க் கொத்தனைத்தும் வாழியே” “வாழி தமிழ்ச் சொற்றொறிந்த நூற்றுறை வாழி தமிழ்க் கொத்தனைத்து மார்க்கமும் வாழி திசைக்கப்புறத்து” “நாற்கவி” என வாழ்த்தியிருப்பதாலும் நன்கு விளங்கும்.

பெற்ற பரிசு •

சோழமன்னர் மூவருள் ஒருவன் இவருக்கு அரிசிலாற்றங்கரைக்கண் உள்ள ஓரூரை யளித்தான் என அறிகின்றோம். அவ்வூர் “கூத்தனூர்” என்ற பெயர் பெற்று இன்றும் அவர் புகழைக் காட்டுகின்றது. அவ்வூரில் கலைமகளுக்கமைத்த திருக்கோயிலும் நன்னிலையில் இருப்பதாகக் கூறுவர். இராசராச சோழனுலாவைப் பாடிய ரங்கேற்றும்போது அம்மன்னன் ஒவ்வொரு கண்ணி முடிந்தவுடன் ஓராயிரம் பொன் வழங்கினன் என “தெள்ளித்தம், முன்னு யகரிலவன் மூதுலாக் கண்ணிதொறும், பொன்னு யிரன்சொரிந்த பூபதியும்” (சங்கர சோழனுலா) எனவும், ‘கூட, னராதிபன் கூத்த நெதிர் கண்ணியொர் கண்ணிக் கொராயிரம் பொன்னீந்த வுலாவுய், (தமிழ் விடுதூது) எனவும் கூறியமை சான்றாக அறிகின்றோம். “இடுக்கட்புண்படு” என்ற கவியாலும் “பத்துக்கொண்டன” என்ற கவியாலும் பல பரிசில் மன்னர்வழங்கப் பெற்றனர் என்பது தோன்றும். மன்னராற் பல பரிசில் பெற்றுப் பெருஞ்செல்வச் சிறப்புடன் வாழ்ந்த காலத்தும் தெய்வத்தையும் செந்தமிழ் மொழியையும் மறவாமல் வாழ்ந்தனரென்பது அவரது பண்புடைமையைக் காட்டும்.

காலம் •

கூத்தர் விக்கிரம சோழன் காலத்து அவைக்களப் புலவராக வந்து அமர்ந்து பின்னர் அவன் மைந்தன் ஆகிய

குலோத்துங்கனுக்கு ஆசிரியராகவும் அவைக்களப் புலவராகவும் அமர்ந்திருந்து அவன் மைந்தன் இராசராசன் காலத்தும் அவைக்களப் புலவராகவும் அமர்ந்திருந்தனர். ஆதலால் இவர் காலம் அம்மூன்று மன்னரும் அரசு புரிந்து வாழ்ந்த காலமேயாம். விக்கிரம சோழன் முடிபுனைந்தது கி. பி. 1115 சூன் மாதம் 29ஆம் நாள் என்று தெரிவதாலும், இராசராச சோழன் 1173 வரை அரசு புரிந்தான் என்று தெரிவதாலும், கி. பி. 1118 முதல் 1173 வரையுள்ள ஆண்டுகளே நம் புலவர் பெருமான் ஒட்டக்கூத்தர் வாழ்ந்த காலமாகும் என அறிக.

ஆராய்ச்சியுரை

நூல்

குலோத்துங்க சோழனுலா என்னும் இந்நூல் கவிச்சக்கரவர்த்தி ஒட்டக்கூத்தர் என்னும் புலவராலியற்றப்பட்டது. குலோத்துங்க சோழனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டது. சிற்றிலக்கிய வகையைச் சார்ந்தது. பிள்ளைத்தமிழ், கலம்பகம், உலா, மடல், தூது, கோவை, பரணி, குறவஞ்சி, பளஞ இவை போல்வன வெல்லாம் சிற்றிலக்கியம் எனப்படும். பிரபந்தம் எனவும் பெயர் பெறும். தொண்ணூற்றாறு வகையுள்ளன என அகராதியிற் பெயரளவில் அறிந்தனரே யன்றி அவற்றைக் காணும் பேறு தமிழ்ப் புலவர்க்கு வாய்த்திலது. அவற்றிற்கு இலக்கணக் கூறும் நூலும் இன்று. பன்னிரு பாட்டியல், வச்சணந்தி மாலை யென்னும் வெண்பாப் பாட்டியல், சிதம்பரப் பாட்டியல், இலக்கண விளக்கப் பாட்டியல், ஆகிய நூல்கள் சிற்றிலக்கியங்கள் சிலவற்றிற்குத்தாம் விதி கூறுகின்றன. தொண்ணூற்றாறுக்கும் விதி கூறிய நூல் ஒன்றும் இன்று.

உலா இலக்கணம்

உலா என்பது பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என்ற பருவப்பெண்கள் கண்டு மையல் கொண்டு மயங்கி நிற்கும் வண்ணம் பாட்டுடைத்தலைவன் மாநகர்த்தெருவில் உலா (பவனி) வந்தான் எனப் பொருளமைத்துக் கலிவெண்பாவாற்பாடுவது. பன்னிரு பாட்டியலில் 'முதனிலை பின்னெழு நிலையுலா வெண்கலி' (113) எனவும், "பேதை முதலாவெழுவகை மகளிர்கண், டோங்கிய வகைநிலைக் குரியா றெருவனைக், கா தல்செய் தலின்வருங் கலிவெண் பாட்டீட" (132) எனவும் விதி கூறப்பட்டுள்ளது. வெண்பாப் பாட்டியல்

லும் “திறந் தெரிந்த பேதை முதலெழுவர் செய்கை, மறந்தயர வந்தான் மறுகென் - றறைந்த கலி, வெண்பா வுலாவாம்” என விதி கூறுகின்றது. தன்னிகரில்லாத் தலைவனைக் கொண்ட பெருங்காப்பியங்களிலும் சிறுகாப்பியங்களிலும் தலைவன் பவனி வருவதும் கன்னியர் கண்டு காழுற்று நிற்பதும் மயங்கிக் கூறும் கூற்றும் பல விடங்களிற் காண்கின்றோம். அந்நிகழ்ச்சியே உலாவின் கண் அமைந்த பொருளாம். இது பெண்பாற் கைக்கீளையாம்; புறப்பொருளைச் சார்ந்தது. உலாப்புறம் என்றும் இதனைக் கூறுவர். அரண்மனைபை விட்டு நீங்கி அரசன் புறத்தே (மறுகில்) உலாவருதல் எனவும், புறப்பொருளைச் சார்ந்த உலா எனவும், இருவகையாகப் பொருள் கொள்க. “பாட்டுடைத் தலைவன் உலாப்புற வியற்கையும்” என மேற்கோள் (பன்னிரு. சூத். 131) காட்டியிருப்பதும், தொல் காப்பியம் செய்யுளியல் சூத்திரம் 160 இல் “திருவுலாப்புறம்” என உரை வரைந்திருப்பதும் இதனை வலியுறுத்தும்.

உலா நூல்கள்

தமிழ் நாட்டிற் பல சிற்றிலக்கியங்கள் தோன்றி மறைந்தன. இஞ்ஞான்று நிற்பன சிலவே. உலா நூற்களிற் சிறப்பாகக் காணப்படுவன திருக்கைலாய ஞானவுலா, விக்கிரம சோழனுலா, குலோத்துங்க சோழனுலா, இராசராச சோழனுலா, சங்கர சோழனுலா, ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலா மாலை, ஞான விநோதனுலா, சீவஞான பாடைய தேசிகனுலா, சிவந்தெழுந்த பல்லவராயனுலா இவையே. ஏட்டுப்படிவத்திற் கிடப்பன எத்துணையோ நாம் அறியோம்.

குலோத்துங்க சோழன் வரலாறு

சோழ மன்னர் வழிவந்தவர்களில் முதற் குலோத்துங்கன் என்று பெயர் பெற்றவன். கி. பி. 1070 இல் கங்கை கோண்ட சோழபுரத்தில் சோழப் பேரரசனாக

முடிசூடி யரசு புரிந்தான் என வரலாறு கூறுகின்றது. அம்மன்னன் மைந்தர்களில் நாலாவதாக எண்ணப் பட்டவனே விக்கிரம சோழனாவான். அவ்விக்கிரம சோழனுக்கு மைந்தனாக வந்தவனே இவ்வுலாத் தலைவனான குலோத்துங்கன் ஆவன். இம்மன்னனுக்கு முன் ஒரு குலோத்துங்கன் அரசு புரிந்த காரணத்தால் இவன் இரண்டாங் குலோத்துங்கன் என எண்ணப் பெற்றான். இவன் தன் தந்தையாகிய விக்கிரம சோழனால் 1133 ஆம் ஆண்டில் இளவரசனாக அமர்த்தப் பட்டான். பின்னர் விக்கிரம சோழன் கி. பி. 1135 இல் இறந்தான். அவனுக்குப்பின் இவனை சோழப் பேரரசனாக முடிசூடியாண்டான். இவன் அரசு புரியும் காலம் அமைதி நிலவியது போலும். போர்த் தொழில்கள் ஒன்றும் இன்றெனத் தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

கல்வெட்டு மெய்க்கீர்த்தி

இவ்விரண்டாங் குலோத்துங்கன் கல்வெட்டுக்களிற் குறிக்கும் மெய்க்கீர்த்தியகவல் “பூமன்னுபாவை, பூமருவிய, புவிசீயமும், பூமேவிவளர், பூமன்னுபதமம், பூமேவுதிருமகள், பூமன்னுயாணர்” இவைபோன்ற முதற் குறிப்புடையன. மெய்க்கீர்த்தியிற் கூறும் வீரச்செயல்கள் யாவும் இம்மன்னன் செயல் எனக் கொள்ளற்க. முன்னோர் செயல்களே முன்வருவன. சில செயல்கள் இம்மன்னனுக்குரியவெனக் கொள்க.

அவைக்களப் புலவர்

இம்மன்னன் பேரவையில் ஒட்டக்கூத்தர் தலைமைப் புலவராகச் சார்ந்திருந்தனர். இவனுக்குக் கல்வி கற்பித்தவரும் இவரேயாவர். “இந்த நீணிலத்திற், பாடும் புலவர் புகழொட்டக் கூத்தன் பதாம் புயத்தைச் சூடுங் குலோத்துங்க சோழனென் றேயெனைச் சொல்லுவரே” என்று இம்மன்னன் கவிபாடியதாக வரலாற்றிடுப்பதும் இதனை வலியுறுத்தும். இம்மன்னனுடைய தந்தை விக்கிரம

சோழன் காலத்திலும் இவன் மைந்தனாகிய இராசராச சோழன் காலத்திலும் ஒட்டக்கூத்தர் அவைக்களப் புலவராகவே யமர்ந்திருந்தனர் போலும். அம்மன்னர் மூவர் மீதும் பாடிய உலா நூல்களே அதனை உறுதிப்படுத்தும். குலோத்துங்கன் பிள்ளைத்தமிழ் என்று ஒரு நூல் பாடியது இம் மன்னன் மேல் புலவர் ஸுவத்திருந்த பேரன்பைப் புலப்படுத்தும். குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழார் திருத்தொண்டர் புராணம் பாடியதும் தில்லையில் அரங்கேற்றியதும் இம் மன்னன் காலத்தில் நிகழ்ந்த செயலேயாம். முதற் குலோத்துங்கன் காலமென மயங்கிக் கூறுவாரும் சிலர் உளர். “திருநீற்றுச் சோழன்” என்ற சிறப்புப் பெயர் முதற் குலோத்துங்கனுக்கும் இரண்டாங்குலோத்துங்கனாகிய இம் மன்னனுக்கும் அமைந்திருந்ததே அங்ஙன மயங்குதற்குக் காரணமாயிற்று. திருத்தக்க தேவர் பாடிய சிந்தாமணி நூலைக் கேட்டுப் போது போக்கியவனும் சேக்கிழாரையமைச்சராகத் தன்பாலிருத்தி யறிவுரைகேட்டரசு புரிந்தவனும், சிந்தாமணிக்கதையைப் பொய்யெனத் தெளிந்து தொண்டர் வரலாற்றைத் தொடுத்துப் பாடுமாறு வேண்டியவனும், திருத்தொண்டர் புராணத்தைச் சேக்கிழார் பாடியரங்கேற்றக் கேட்டு அவர்க்குத் தொண்டர் சீர் பரவுவார் எனச் சிறப்புப் பெயர் வழங்கிப் பட்டத்து யானை மேலமர்த்திப் பாங்கிருந்து வெண்கவரி வீசிப்பணி புரிந்து பாராட்டிச் சிறப்பித்தவனும் இவனேயாவன். சைவசமயப்பற்றும் தமிழ்மொழிப் பற்றும் இம்மன்னன் பால் ஒருங்கு மிகுந்துள்ள வென்பது மேற்குறித்த செயல்களால் விளங்கும். ஆட்சி ஏழாம் யாண்டுக் கல்வெட்டில் தில்லை நகரத்திருப்பணியும் கோயிற்றிருப்பணியும் இவன் புரிந்தனெனக் குறிக்கப் பட்டுள்ளன. உலாநூலும் இத் திருப்பணியை விளக்கமாக எடுத்துக் கூறுகின்றது. “புவனி முழுதுடைய” (73 வரி) என்பது முதல் “பெரு வீதி நாணபயிறக்கி” (116 வரி) என்பது இறுதியாக அதனைக் காண்க.

பட்டப் பெயர்கள்

இவ்வேந்தனுக்குரிய பட்டப்பெயர்கள் பலவாம். திருநீற்றுச் சோழன், எதிரிலி சோழன், கலிகழந்த சோழன், பேரம்பலம் பொன் வேய்ந்த சோழன், அர்பாய சோழன் இவை போல்வன. இப்பெயர்களுட் சிறப்பு வாய்ந்தது அர்பாயன் என்பதொன்றேயாம். “சேய வன்றிருப் பேரம்பலஞ்செய்ய, தூய பொன்னணி சோழனீ ழேழிபா, ராய சீரந் பாய னரசவை” (பாயி. 4) எனவும், “கொற்றவ னர்பாயன் குடை நிறுந் குளிர்வதன்றால்” (திருநாட்டுச், ௩௫) எனவும் சேக்கிழார் அடிகள் தாம்பாடிய திருத்தொண்டர் புராணத்துட்பல விடங்களி லெடுத்துக் கூறிப் பாராட்டப்படுவதாலும் இவ்வுலாவில் “ஆழிப் பெருமா னபய னர்பாயன்” (317 வரி) என வந்திருப்ப தாலும், கல்வெட்டுக்களில் அப்பெயர் வந்திருப்பதாலும், திருமந்திரவேலைச் செயலாளன் பெயர் அர்பாய மூவேந்த வேளான் என அமைந்திருப்பதாலும், அர்பாய நல்லூர் எனப் பல சிற்றூர் பெயர் பெற்றிருப்பதாலும் அப்பெயர் சிறப்புடையது என்பது தெளிவாம். அபயன் என்பதும் அப்பொருள் அமைந்ததேயாதலின் அதுவும் அவன் பட்டப் பெயராகவே வழங்கியது போலும்.

மனைவியர்

திருமழபாடிக் கல்வெட்டில் இம்மன்னன் மனைவியர் இருவர் பெயர் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. தியாகவல்லி என்பது பட்டத்துத் தேவியெனத் தெரிகிறது. இவளுக்கே “புவன முழுதுடையாள்” என்ற புனைபெயரும் பொருந் தியது. மற்றவள் பெயர் முக்கோக் கிழாள் என்பது. இவள் மலாடு என்ற நாட்டுச் சிற்றரசன் மகளாவள். இவ்வுருவரையின்றி வேறு மனைவியர் உளரோ? இலரோ? என அறிய வரலாறின்று. இராசராசன் என்ற மைந்தன் ஒருவன் உளன் என்பதும் அவன் கி. பி. 1146 இல்

முடிசூடித் தந்தையுடனிருந்து இளவரசனாக ஆட்சி புரிந்தான் என்பதும் வரலாற்றால் அறிகின்றோம்.

செயல்

இவன் சிதம்பரத்தில் முடிசூடிக் கொண்டான். தீல்கை நகரமும் திருக்கோயிலும் சிறந்து விளங்குமாறு திருப்பணி புரிந்தான். இதனை உறிவிப்பது திருப்புறம்பயக் கல்வெட்டேயாம். அஃது இளவரசனின் கல்வெட்டுக்களில் ஏழாம் எண்ணுடையது. பேரம்பலம் பொன்வேயந்த சோழன் என இவன் ஆட்சி மூன்றாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டிலேயே பெயர் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆதலால் முடி சூடியவுடனே முதற்பணியாக இதனைக் கொண்டான் போலும். அரசமாதேவியுடன் தில்லைசென்று திருக்கூத்துக் கண்டு மண்டபத்தைச் சீர்திருத்தச் சிந்தித்தான். அவ்வமயம் ஆங்கிருந்த கோவிந்தராசப் பெருமானை அப்புறம் படுத்தினன் எனத் தெரிகிறது. இதனை “உலாவில் போத்தின்மேல், தில்லைத் திருமன்றமுன்றிற் சிறு தெய்வத், தொல்லைக் குறும்பு தொலைத் தெடுத்தி” என வரும் (76, 77, 78) வரிகள் விளக்கும். தக்கயாகப் பரணியும் இதனைக் கூறுகின்றது. ஒரு கல்வெட்டிலும் இச்செயல் காணப்படுகிறது. எழுநிலைக் கோபுரங்களும் அமைத்தவன் இவனே. ஒரு கல்வெட்டு “இவன் பொன்னம்பலநாதர் திருவடித் தாமரை மலர்களுக்கு வண்டு போன்றவன்; திருவாரூரில் உள்ள திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்தி ஆகிய மூவர் படிமங்கட்கும் பூசை விழா முதலியவை நடக்கத் தானை செய்தனன்” எனக் கூறுகின்றது. இதனால் இம்மன்னன் கொண்டிருந்த சைவப் பற்றும் தொண்டர் பற்றும் எத்துணையென எண்ணலாம். சோழ மன்னர் யாவரும் சைவ சமயத்தையும் தமிழ்மொழியையும் தம்மிரு கண்ணெனப் போற்றிக் காத்து வந்தனரென்பதைக் கல்வெட்டுக்களாலும் இலக்கியங்களாலும் வரலாற்று நூல்களாலும் நாம்

அறிகின்றோம். அவர்களிற் சிறந்த பணிபுரிந்தவன் இவ்
விரண்டாங் குலோத்துங்கன் எனச் செப்புவது மிகையன்று.

நூல்

ஒட்டக்கூத்தர் பாடிய மூவருலாவில் நடு நிற்பது இக்
குலோத்துங்க சோழனுலாவாம். முதலிற்பது விக்கிரம
சோழனுலா, இறுதி நிற்பது இராசராச சோழனுலா.
விக்கிரம சோழன் மைந்தன் குலோத்துங்கன். குலோத்துங்க
னுக்கு மைந்தன் இராசராசன். தந்தை மைந்தன் என்ற
முறைப்படி முன்னும் பின்னும் முறையே பாடியமைத்திருக்
கின்றார். புலவர்கள் ஆய்ந்தால் இம் மூன்றனுள் முதன்மை
யானது இராசராசனுலா என்பது விளங்கும் அடுத்தது
விக்கிரம சோழனுலா எனவும் மூன்றாவதாக மதிக்கப்
படுவது குலோத்துங்கன் உலா எனவும் தோன்றும்.
ஆசிரியர் ஒருவரே எனினும் கால வேறுபாட்டினால் அங்
கனம் சிறிது உயர்வு தாழ்வுகள் அமைந்தன போலத்
தோன்றுகின்றன.

அமைப்பு முறை

இவ்வுலாவில் அமைந்துள்ள கண்ணிகள் 387 ஆம்.
கண்ணி என்பது கண்போல இரண்டுகள் எதுகை
பெற்றமைந்திருப்பது.

அடியிரண்டு கூடியது கண்ணியாம். பாட்டுடைத்
தலைவனாகிய இரண்டாங் குலோத்துங்கனுடைய முன்னோர்
பெருமையை முதல் 28 கண்ணியில் இயம்பினார். 29 முதல்
32 வரை அவன் பெருமையும் முடிசூடிய சிறப்பும் மொழிந்
தனர். அதன்பின் அரசு புரியும் முறையும் பட்டத்துத்
தேவியும் தானும் தில்லை சென்று திருக்கூத்துக் கண்டு
தொழுது தில்லை நகரைத் திருத்தித் திருக்கோயிற்
றிருப்பணிபுரிந்து கோபுரங்கள் அமைத்துக் கோயில்
சமைத்த செயலும் 58 ஆம் கண்ணி வரை அணியாகக்

கூறினர். பின்னர்ப் பவனிவருதல் குறித்து நீராடலும் ஆடையுடுத்தலும் அணிகலன் புனைதலும் 76 வரை சிறப்பித்துரைத்தார். அடுத்துப் பட்டத்து யானையின் பான்மை கூறி அதன் மேல் ஏறி உலாவருஞ் சிறப்பு 100 வரை எடுத்தியம்பினர். 122 ஆங் கண்ணீவரை அவ் வுலாவை நோக்கிய மகளிர் தலைவன் மேற் காதல் கொண்டு மயங்கி நின்ற நிலையும், நெருக்கமும், கூற்றும் நிகழ்த்தினர். பின்னர்ப் பேதைப் பருவப் பெண் செயல் 140 வரை நூவன்று, பெதுமபை செயல் 177 வரை பேசி, அதன் பின் மங்கை செயலை மிகவும் வளர்த்து 227 வரை இயம்பி, அடுத்து மடந்தை செயலும் தெரிந்து, 262 இல் முடித்துப் பின், அரிவையழகும் செயலும் விரித்து 300 வரை கொண்டு போய் முற்றுவித்துப், பின் தெரிவை யொருத்தி, பந்தும் அம் மனையும் பயிலும் சிறப்பும், நீராடும் நீர்மையும், பவனி காண விரைந்து வந்த பான்மையும், தெருவில் சென்ற சீர்மையும், தலைவனை நோக்கியதும், தலைவன் எதிர்நோக்கிய தன்மையும், மயக்கமும் தெளிவும் 340 வரை வருத்துக் கூறிப், பின் பேரிளம் பெண்ணின் பெருமை பேசி அவள் தலைவனைக் கண்டு மயங்கிய தன்மையும் கழிபெருங் காதலால் கன்னியரைக் காக்குமாறு வேண்டிய பணிவுரையும் வருத்தமும் 385 வரை மொழிந்து “தையலார் மையலராய் மன்றேற ஒரு குடையான் போந்தா னுலா” என 357 கண்ணியின் முற்று வித்தார். இது விக்கிரம் சோழனுலாவினும் விரிவாயது. பொருளும் அருமையாகக் காணும்படி யமைந்துள்ள நூல் இது.

பொருத்தம்

“தேர்மேவும்” என்று முதற்சீர் அமைந்திருப்பது பாட்டியலிற் கூறிய பத்துப் பொருத்தமும் அமைந்ததாகத் தோன்றுகிறது. “சீர்மணி பரிதி யானை திருநில முலகு ஷிங்கள், கார்மலை சொல்லெழுத்துக் கங்கை நீர் கடல் பூத்தீதர் பொன், ஏருறு மிவைழு வாறு மிதிற்பரி யாயப் பேரும், ஆருமங் கலச்சொற் செய்யு ளாய்ந்து முன்

வைக்க நன்றும்” (சூடா. 12 தொகுதி) என்று விதித்தபடி தேர் என்ற சொல்லமைத்தது மங்கலப் பொருத்தமாம். “வகையுளி சேர்தல் வனப்பின்றாய் நின்றல், தொகையார் பொருள்பலவாத் தோன்றல்—தகையில், பொருளின்மையீறு திரிதலே போல்வ, தரு முதற்சீர்ச் சொற்காகும் தப்பு” (வேண்பாப் பாட். 3) என்ற விதியின்படி சொற்பிழையின்றி முதற்சீர் நின்றலாற் சொற் பொருத்தமும் அமைந்ததாயிற்று. “தப்பாத மூன்றைந்தே தொன்பான்” எழுத்துக்கள் அமைய வேண்டும் என்ற விதிப்படி ஐந்தெழுத்தமைந்துள்ள தாதலின் எழுத்துப் பொருத்தமும் இயைந்ததாயிற்று. குலோத்துங்கன் என்ற பெயருக்கேற்ப உண, எஏ, ஒஓ, என்றமூன்று தானமும் பாலன் குமரன் மன்னன் ஆகிய தானமாம். “தேர்” என்ற ஏகாரசுவியிர் ஏறிய சொல்லை யெடுத்துப் பொருத்தியது குமரப் பொருத்தமாம். தானப் பொருத்தமும் அமைந்துள்ளது. பாற் பொருத்தம் இயைந்திலது. ஆண்பாலுக்குரிய எழுத்துக்கள் அம்முதற்சீரில் இல்லை. அதற்குச் சிறப்பு விதி “மயங்கினும் ஆம்” என்பது பாற்பொருத்தம் அமைந்ததாகக் கொள்ளலாம். உண்டிப் பொருத்தமும் “மதித்த கசத நப மவ்வோடு வவ்வும், உதித்தமைந்த நாற்குற்றறியிரும்” அமுதவெழுத்தாதலின் அமைந்தது. “தன்பம்யர்” ஆகிய மெய்கள் அரசாக்குரியன வாதலின் வருணப் பொருத்தமும் வந்தது. பாட்டுடைத் தலைவன் பெயர் முதலெழுத்து ‘கு’ என்பது. அதற்குரிய நாள் திருவேணம் ஆம். முதற்சீரின் முதலெழுத்து ‘தே’ என்பது. அதற்குரிய நாள் விசாகம் ஆம். திருவேண முதல் விசாகம் வரை யெண்ணில் இருபத்திரண்டாம் நாளாம் அது. மூன்றும் ஒன்பதில் நாலாம் நாளாதலின் நாட் பொருத்தமும் நன்கமைந்தது. மேவும் என்ற சொல்லின் மகாமெய்யும் ஏகாரமும் உகாரமும் மக்கட்கதிக்குரிய எழுத்துக்களாதலிற் கதிப்பொருத்தமும் கண்டோம். தேர் மேவும் என்ற சீர் தேமாங்காய்ச்சீர் ஆதலின் அது நற்கணங்களுள் ஒன்றாகிய இயமான்கணப் பொருத்தமாக இயைந்தது ஆதலின் மங்கலம், சொல், எழுத்து, தானம், பால் உண்டி, வருணம், நாள், கதி, கணம்

என்ற பத்துப் பொருத்தமும் அமைந்த முதற்சீர் எடுத்து இவ்வுலா நூல்பாடினர் ஆசிரியர் எனக் கொள்க. பண்டைக் காலத்தில் தமிழ் நூல்களைத் தெய்வத்தன்மையுடையதாகவும் பொருத்தம் அமையாது பாடின பாட்டுடைத் தலைவனுக்குப் பல வகைக் கேடு விளையுமென்றுங் கருதினர் போலும், இக்காலத்திற் பொருத்தம் இருத்திப் பாடும் நூல்களைக் காண்டலரிது. கவிபாடும் புலவரிற் பலர் பொருத்த மின்னதென ஆறியாதவரும் உளர். இது காலத்தின் கோலமெனக் காண்க.

தொடை

மோனை யெதுகை முரண் இயைபு அளபெடை என்ற ஐவகைத் தொடைகளில் கண்ணிகள் யாவும் அடி எதுகையமைந்துள்ளன கண்டோம். அடிதோறும் மூன்றஞ் சீரின் மோனை யமைந்துள்ளன. சில அடிகளின் நான்காஞ் சீரிலும் அமைத்துள்ளார். (10) மலை பத்தும், தலை பத்தும், எனவும், (18) மண் கொண்ட, கண்கொண்ட (19) பணம் புணர்ந்த, மணம் புணர்ந்த எனவும் இவை போலத் தலையாகெதுகையமைந்த கண்ணிகள் பலவுள்ளன. (96) 'எழுந்த விழுந்த' எனவும், (160) "சென்றாள் கின்றாள்" எனவும் (251) திரிந்தாள் சரிந்தாள் எனவும், (108) மாலைப் பகைவியை காலைத் துணைவியை எனவும், சில அடிகளில் அடிமுரண் அமைந்திருப்பன அறிந்தோம். இயைபுத்தொடையும் அளபெடையும் அமையத்தக்க விடமில்லையென விடுத்தனர் போலும்.

அணி

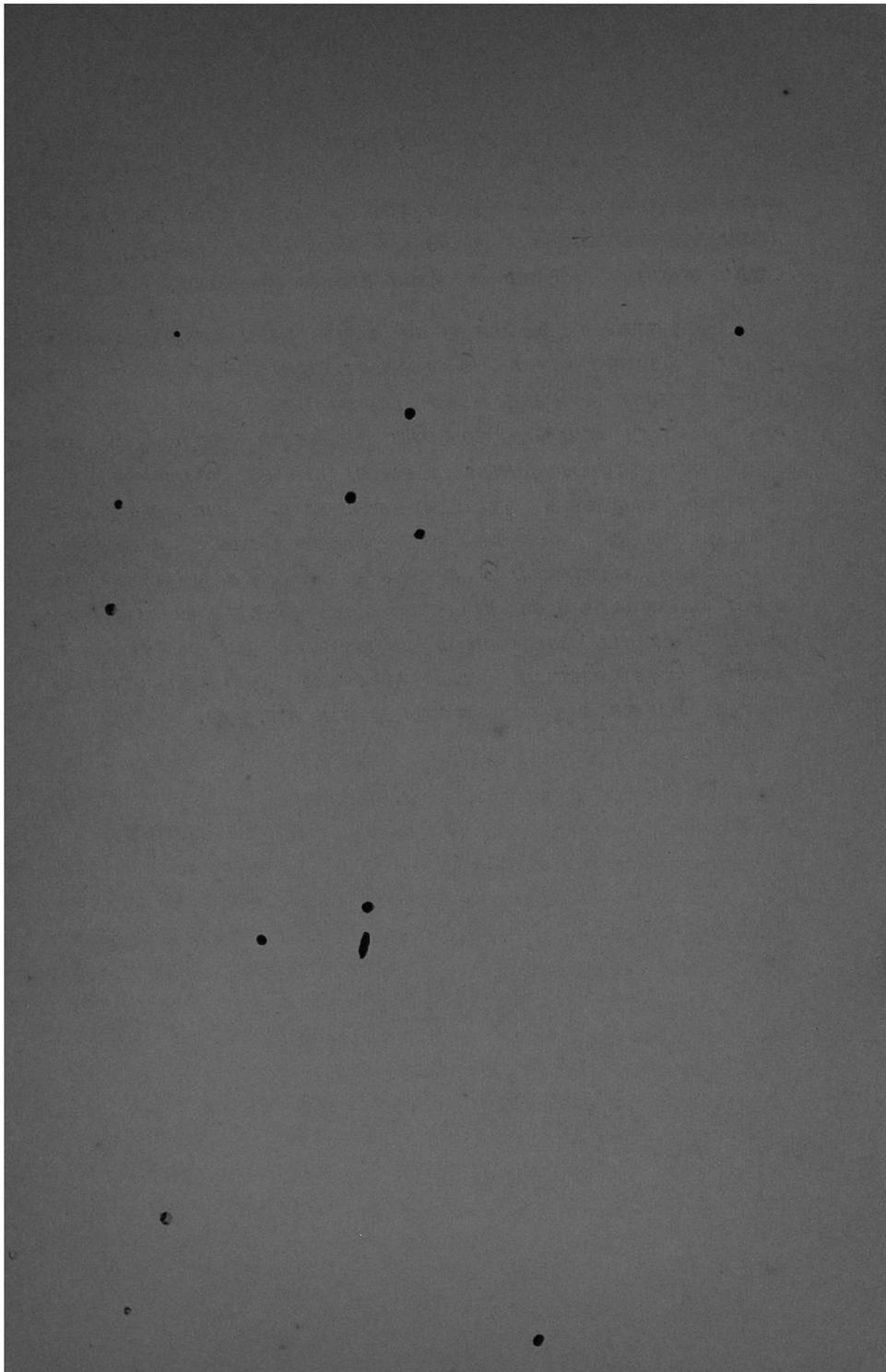
(1) தேர் மேவும்...பூத்தனையோன். இதில் உவமையணியமைந்திருப்பது உணரலாம். (127) "எழைப்பருவத்தினம் பேதைப்" என்பது முதல், பூந்துழாய்மாலை புனைகென்னும் என்பதுவரை பேதைப்பருவப் பெண்ணியல்பு கூறுவதால் தன்மையணி அமைந்தது. மற்றைப் பருவச்

செயல் கூறுவனவும் தன்மையணியைச் சார்ந்தனவாம். உபயவயக் கோட்டுருமை எனவும் நிருத்தந்தரு மேர் நிதிப் பொருப்பை எனவும் இல்பொருளுவமையமைந்தகண்ணிகள் பல காணலாம். (102) மிடைவார் நெருங்குவார். (103) மண்டுவார் துறுவார் எனப் பொருட்பின் வரு நிலை பொருந்தி கிற்பன சில. 336, 337, 338, 339 வரிகளில் கண்டிலன் என வந்த சொல்லே வந்து சொற்பொருட் பின் வரு நிலையணி தோன்றுகின்றது. “ஆடாததோகையலராத புண்டரிகம, பாடாத பிள்ளைப் பசுங்கிள்ளை” என்பன போல விலக்குருவகவணி அமைந்து விளங்கும் அடிகள் பல. “கொல்லிக்கு முண்டுகி ருண்மைத்ரி கூடத்துச் சொல்லிக் கிடக்குந் துணைமணிக்கு வல்லி, இதற்கு நடைவாய்த்துயிர் வாய்த்ததென்ன, மதர்க்குமொரு திருமாது” என உவமையும் கற்பனையும் ஒருங்கமைந்த இடமும் உளது. 309 ஆம் அடி முதல் 314 ஆம் அடி வரை “தனை தனை” என்ற சந்தம் அமைந்திருப்பது நோக்கத்தக்கது. அஃது ‘ஒருதனடியின்.....அனகனதுலனமலன்’ என்பது. இது சொல்லணியாம். இவ்வாறு இந் நூலாசிரியர் பொருளணியும் சொல்லணியும் பொருந்தப் புதுமையாய்ப் புனைந்தனர். கவிச்சக்கரவர்த்தி யென்ற பெயருக்கும் கௌடக் கவியென்ற பெயருக்கும் ஏற்ப இவ்வுலாவிற்பொருள் காண்டற்கரிய சொற்கள் பல காணப்படுகின்றன. நுண்மானுழைபுல முடையார்க் கன்றி ஏனையோர்க்குப் பொருள் எளிதில் விளங்காதென்பது ஒரு தலை. அதற்குச் சான்றாக ஓரிடங் காட்டுவாம்: “பேரிளம் பெண்ணெருத்தி (713) சோலையென வந்து தோன்றினான்” என்று சோலையிலுள்ள பொருள்கள் எல்லாம் அவள் உருவில் இருப்பனவாக ஆய்ந்து கொள்ளுமாறு அருமையாகக் கூறுகிறார். 695 முதல் 712 வரையுள்ள வரிகளை யெடுத்து ஆய்க. அதில் காலினும், அல்குலினும், கையினும், கழுத்தினும் அணிந்துள்ள நகைவகையாவும் மரகதமணி பதித்தவையாதலால் பச்சை யொளியாக அவள் வடிவத்திற்கு மேல் பரந்து தோன்றியது. ஆதலால் பசுஞ் சோலையாய்க் காட்சியளித்தாள் எனவும், இரு புருவத்திற்கும் இடையே மூக்கு

அமைந்திருந்தது அச்சோலையிற் குமிழ் மலர் பூத்தது போலத் தோன்றியது. அதன் பக்கமாக இரு கருவிழியும் இலங்குவன கருவினை மலர் பூத்த காட்சியைக் காட்டிற்று. அதன் கீழ்ச் செவ்விதழ் வபங்குவது செம்முருக்குப் பூத்தது போலத் தெரிந்தது. அதன் கீழ்க் கழுத்துத் தோன்றுவது கழுகம் பாளையாய்க் காட்சியளித்தது கொங்கை யிரண்டும் தெங்கிள நீர்போலத் தெரிந்தன. தேனிரண்டும் மூங்கில் போலத் தோன்றின. வடிவ முழுதும் மாந்தளிர் போல வயங்கியது. செங்கையிரண்டும் செங்காந்தப்பூப் போலச் செவ்வி காட்டின. இஐடயானது இளவஞ்சிக் கொம்பு ரிபால வளைந்து நின்றது. துடை இரண்டும் வாழைத் தண்டெனத் தோற்ற மளித்தன. அவள் கொங்கைகளைக் கண்டு சகோரப் பறவைகள் தம்மினமென்று தொடர்ந்தன. நடையைக் கண்டு அன்னப் பறவைகள் தம்மின மென்று அணுகின. மான் என்ற விலங்குகள் நோக்கத்தை நோக்கித் தம்மினமென்று சார்ந்தன. சாயலைக் கண்டு மயிற் பறவைகள் உடன் வந்தன. குரலொலி கேட்டுப்புரூக்கள் தம்மினமென்று கூடவந்தன. குயில் கிளி முதலிய பிறவும் இனிய மொழி கேட்டுப் பின் றொடர்ந்தன என்று விளக்கினர். பசுஞ் சோலை யார்க்குரியது என்று ஆய்வார்க்கு, மன்மதன் தனக்குரிய வசந்த காலத்தில் வந்து மறைந்துறையுஞ் சோலை என அப்பிரிளம் பெண்ணைச் சிறப்பித்தார். இது மிகவும் நுணுக்கமாகவும், குறிப்பாகவும் ஆய்ந்து பொருள் காணும் இடமாம். பசுஞ் சோலையாக அவள் பூண்டிருந்த பலவகைப் பணிகளின் மரகத வெளி மேனிின்றது எனவும், அச்சோலைக்குள்ளே நாசிகுமிழும் பூவாகவும் கண்கள் கருவினை மலராகவும், செவ்விதழ் முருக்கு மலராகவும், கழுத்து கழுக மரமாகவும், கொங்கைகள் இளநீராகவும், தோள்கள் மூங்கிலாகவும், வடிவம் மாந்தளிராகவும், கைகள் காந்தள் மலராகவும், இடை வஞ்சிக் கொம்பாகவும், துடை வாழைத் தண்டாகவும் தோன்றின எனவும் சோலையைக் கண்டு அதனைத் தங்கும் இடமாகக் கொண்டு சகோர முதலிய பறவைகளும் மான் முதலிய விலங்குகளும் வந்தடைந்தன என்றும் விளக்கவேண்டும். இவைகள்

எல்லாம் குறிப்பாகத் தோன்றும்படி அதற்குரிய சொற்களை யமைத்திருக்கின்றார். இப்பகுதி போலவே பல பகுதிகள் ஆய்ந்தறியும் அருமை பெருமை யமைந்துள்ளன.

• இந்நூலின் அமைந்து கிடக்கும் அரிய கருத்துக்களும் நுண் பொருள்களும் சொல்லின்பமும் பொருளின்பமும் எம்போன்றார் எடுத்துக் காட்டற்கியலா. பல்வகைக் கலையும் பயின்று எழுத்து முதலிய இலக்கண நூற்புலமையும் இலக்கிய நூற்புலமையும் உடைய புலவர் பெருமக்கட்கே பொருள் விளக்கிக் காட்டல் எளிதாம். எம் கருத்துக் கெட்டியவாறு விளக்கவுரை வரைந்தனம். நுண்ணிய புலமையும் எண்ணிய பொருள்களை யெடுத்து விளக்கும் உரை வலமையும் உடைய புலவர் உரை இதற்கு வாய்த்தால் தமிழ் மொழிப் பெருமையும் அருமையும் தமிழ் நாட்டவர் கண்டு சொல்லின்பம் பொருளின்பம் துய்த்து இன்பம் போது போக்க வழியாம் என்பது எம் கருத்து.

உ
திருசிற்றம்பலம்

குலோத்துங்கசோழ னுலா

தேர்மேவும் பாய்புரவிப் பாசடைச் செங்கமலம்
போர்மேவும் பாற்கடற்பூத்தனையோன் - பார்மேல்
மருளப் பசுவொன்றின் மம்மர்நோய் தீர
உருளுந் திருத்தே ருரவோன் - அருளிநூற்
பேராப் பெரும்பகை தீரப் பிறவேந்தர்
ஊராக் குலிச விடையூர்ந்தோன் - சோராத்த
துயில்காத் தரமகளிர் சோர்குழைகாத் தும்பர்
எயில்காத்த நேமி யிறையோன் - வெயில்காட்டும்
அவ்வா னவர்கோ னொருமணி யாசனத்தில்

- 10 ஒவ்வாம லேத்த வுடனிருந்தோன் - கவ்வை
எழக்குரைக்கும் பேழ்வா யிருங்கூற்றுக் கேற்ப
வழக்குரைக்குஞ் செங்கோல் வளவன் - பழக்கத்தாற்
போந்த புலியுடனே புல்வா யொருதுறைநீர்
மாந்த வுலகாண்ட மன்னர்பிரான் - காந்தெரியில்
வெந்தா ருயிர் பெற்றுடல்பெற்று விண்ணா
மந்தாகினி கொணர்ந்த மன்னர்கோன் - முந்திப்
பொருதேர்க ளீரைந்தி னீரைவர் போர்பண்
டொருதேரால் வென்ற வுரவோன் - கருதி
மலைபத்தும் வெட்டு முருமின் மறவோன்
20 தலைபத்தும் வெட்டுஞ் சரத்தோன் - நிலைப்பா
மீளி தலைகொண்ட தண்டத்தான் மீளிக்குக்
கூளி தலைபண்டு கொண்டகோன் - நாளும்

பதுமக் கடவுள் படைப்படையக் காத்த
முதுமக்கட் சாடி முதலோன் - பொதுமட்க
வாங்கெயி னேமி வரையாக மண்ணாண்டு
தூங்கெயில் கொண்ட சடர்வாளோன் - ஓங்கிய
மால்கடற் பள்ளி வறிதாக மண்காத்து
மேல்கடல் கீழ்கடற்கு விட்டகோன் - கோல்கொன்
றலையெறியுங் காவேரி யாற்றுப் படைக்கு

- 30 மலையெறிய மன்னர்க்கு மன்னன் - நிலையறியாத்
தொல்லார் கலிவலையந்தோள்வலைய முன்றிருந்த
வில்லா னடுவுள்ள வெற்பெடுத்தோன் - ஒல்லைக்
கொலையே றுடம்படையக் கொய்தாலு மெய்தாத்
தலையேறி வீற்றிருந்த தோன்றல் - தலையேறு
மண்கொண்ட பொன்னிக் கரைகட்ட வாராதான்
கண்கொண்ட சென்னி கரிகாலன் - எண்கொள்
பணம்புணர்ந்த மோலியான் கோமகளைப் பண்டு
மணம்புணர்ந்த கிள்ளி வளவன் - அணங்கு
படுத்துப் பொறையனைப் பொய்கைக்குப் பண்டு
40 கொடுத்துக் களவழிப்பாக் கொண்டோன் -

[அடுத்தடுத்துச்

சிறுஞ் செருவீற் றிருமார்பிற் றெண்ணூறும்
ஆறும் படுதழும்பி னாகத்தோன் - ஏறப்
பிரம வரக்க னகலம் பிளந்து

பரமர் திருத்தில்லை பார்த்தோன் - நரபதியர்
தாழமுன் சென்று மதுரைத் தமிழ்ப்பதியும்
ஈழமுங் கொண்ட விகலாளி - சூழவும்
ஏழிப் பகலொன்றி லெச்சரமும் போயுதகை
நூறித்தன் றூதனை நோக்கினோன் - வேறுகக்
கங்கா நதியுங் கடாரமுங் கைக்கொண்டு

- 50 சிங்கா தனத்திருந்த செம்பியர்கோன் - எங்கோன்

புவிராச ராசர் மனுமுதலோர் நாளில்
 தவிராத சுங்கந் தவிர்த்தோன் - கவிராசர்
 போற்றும் பெரியோ னிவன்பின்பு பூதலங்கள்
 ஆற்றுந் திருத்தோ ளகளங்கள் - வேற்றார்
 விரும்பரணில் வெங்களத்தீ வேட்டுக் கலிங்கப்
 பெரும்பரணி கொண்ட பெருமான் - தரும்புதல்வன்
 கொற்றக் குலோத்துங்க சோழன் குவலயங்கள்
 முற்றப் புரக்கு முகில்வண்ணன் - பொற்றுவரை
 இந்து மரபி லிருக்குந் திருக்குலத்தில் .

60 வந்து மனுகுலத்தை வாழ்வித்த-பைந்தளிர்க்கை

மாதர்ப் பிடிபெற்ற வாரணமவ் வாரணத்தின்
 காதற் பெயரன் கனகளபன் - யாதினும்
 தீட்டற் கரிய திருவே திருமாலை
 சூட்டத் திருமகுடஞ் சூடியபின் - நாட்டு
 முறைவிட்ட வேற்று முடிமன்னர் தத்தஞ்
 சிறைவிட் டரசருளிச் செய்து - கறைவிட்டு
 மைஞ்ஞாக மெட்டு மதநாக மோரெட்டும்
 பைஞ்ஞாக மெட்டும் பரந்தீர - இஞ்ஞாலம்
 தாதைக்குப் பின்பு தபனற்குந் தோலாத

70 போதத் திமிரப் பொறைக்கி - மாதரில்

ஓக்க வபிடேகஞ் குடு முரிமைக்கண்
 தக்க தலைமைத் தனித்தேவி - மிக்க
 புவனி முழுதுடைய பொற்றொடியுந் தானும்
 அவனி சுரர்சுருதி யார்ப்ப - நவநிதிதாய்
 ஏத்தற் கருங்கடவு ளெல்லையி லானந்தக்
 கூத்துக் களிகூரக் கும்பிட்டுப் - போத்தின்மேல
 தில்லைத் திருமன்ற முன்றிற் சிறுதெய்வத்
 தொல்லைக் குறும்பு தொலைத்தெடுத்து - மல்லல்

தசம்பு வளர்கனித் தண்பெரு நாவல்

80 அசம்பு பசும்பொ னடுக்கிப் - பசும்பொன்

அலகை யிகந்த வசலகுல வச்ரம்

பலகை ததும்பப் பதித்து - மலர்கவிகை

காக்குங் கடலேழின் முத்தும் வரகங்கை

தூக்கு மருவியிற் சூழ்போக்கி - நோக்கம்

தொடுக்குஞ் சிரச்சேடன் சூடாமணிகொண்

டெடுக்குந் திருத்தீப மேற்றி - அடுக்கிய

தூய வயிரத்தால் வாவியாய்ச் சூழ்கிடந்த

பாய மரகதத்தாற் பாசடையாய்த் - தூய

பருமுத்தா லாலியாய்ப் பற்பரா கத்தால்

90 திருமிக்க செந்தா மரையாய்ப் - பெருவர்க்க

நீலத்தால் வண்டி னிரையா யுரையிகந்த

கோலத்தாற் கோயில் பணிகுயிற்றிச்-குலத்தான்

ஆடுந் திருப்பெரும்பே ரம்பலமுங் கோபுர

மாடம் பரந்தோங்கு மாளிகையுங் - கூடிப்

பொலங்கோட்டு மாமேருப் பூதரமும் போய

வலங்கோட் டிக்ரீயு மானத் - தலங்கொள்

நிலையேழு கோபுரங்க ணேரே நெருங்க

மலையேழு மென்ன வகுத்துத் - தலையில்

மகரங்கொள் கோபுரங்கண் மாக விமானச்

100 சிகரங்க ளாகித் திகழ - சிகரில்

எரிபொற் படர்பாறை யென்னலா யெங்கும்

விரிபொற் றிருமுற்ற மின்னச் - சொரிபொற்

கடாரம் பனிநீர் கவினிக் கனபொற்

ஹடாகங்க ளாகித் ததும்ப - விடா துநின்

றற்பக லாக வனந்த சதகோடி

கற்பக சாதி கதிர்கதுவப் - பொற்பூண்

வரமகளிர் தத்தம் பணிமுறைக்கு வந்த
சுரமகளி ராகித் துறும் - ஒருதான்
பிறக்கு மிமயப் பெருங்கடவுட் குன்றம்
110 மறக்கும் படிசெல்வ மல்கச் - சிறக்கும்.

இருக்காதி யெம்மறையு மெவ்வுலகு மீன்றாள்
திருக்காமக் கோட்டந் திகழ்வித் - தருக்கர்
புனையா மணியாலும் பொன்னாலு மின்ன
மனையாலோ ரோர்தேர் வுகுத்து - முனைவன்
திருவீதி யீரிரண்டுந் தேவர்கோள் மூதூர்ப்
பெருவீதி நாணப் பிறக்கி - வருநாளிற்
பொங்கார் கலிகுழ்புவனம் பதினாலும்

120 பவனி யெழுச்சி பணித்துக் - கவினும்

மடமயி லொக்க மகுடங் கவித்தாள்
உடனுறை பள்ளி யுணர்ந்து - தடமுசில்
அஞ்சன சைலத் தபிடேகஞ் செய்வதென
மஞ்சன மாடி வழிமுதற் • செஞ்சடை
வானவன் பொற்றாள் வணங்கி மறையவர்க்குத்
தான மனைத்துந் தகைபெறுத்தி - வானிற்
கிளைக்குஞ் சுடரிந்தர நீலக் கிரியை
வளைக்கு மிளநிலா மானத் - திளைக்கும்

130 திருவுடை யாடை தவிர்த்தொரு வெள்ளைத்
திருவுடை யாடை திகழ்த்தி - ஒருபுடைப்

பச்சை யுடைவாள் விசித்த தொருபசும்பொற்
கச்சை நவரத்தனக் கட்டெறிப்ப - வச்சு
வெருவுதர வெல்லா விரவிகளும் வீழத்
திருவுதர பந்தனஞ் சேர்த்தித் - திருமார்பிற்

கார்க்கடன் மீதே கதிர்முத்தத் தாமங்கள்
பாற்கடல் போர்த்த தெனப்பரப்பிப்-பாற்கடல்
வந்த வனச மகளேபோன் மற்றது
தந்த கடவுண் மணிதயங்கப் - பந்தச்
சுரக்னகத் தோள்வலையஞ் சூட்டுக் கவித்த *

140 உரக பணமணி யொப்ப - விரவி

மகரக் குழைதோண்மேல் வந்தசைவ மேருச்
சிகரச் சுடர்போற் றிகழ - சிகரில்

* முடியின் மணிவெயிலும் முத்தக் குடையில்
வடியு நிலவு மலையப் - படியில்

• வயங்கு கடக மகுடாதி மின்னத்

• தயங்கு பெரும்போதி சாத்தி - முயங்கிய

செவ்வி நுதலிற் றிருநீற்றுப் புண்டரம்

வவ்வி மகளிர் மனங்கவற்ற - நொவ்விய

நாவியு மான்மதச் சாந்து நறையகில்

150 ஆவியு மாகண் டமுமளப்பத் - தீவிய

தோண்மாலை வாசக் கழுநீர் சுழல்சோதிக்

கோண்மாலை கூசக் குளிர்கொடுப்ப - நாண்மாலை

வேந்தர் தொழுதிறைஞ்ச வேதிய ரேத்தெடுப்பப்

போந்து புறநின்ற போர்க்களிற்றை - வேந்தரில்

மாக்காதல் யாதவனும் மாறழித்த மீனவனும்

வீக்காம லெங்குள்ள மெய்ம்முகிற்கும் - கோக்

[கடவுட்

கெட்டாத வச்சிரமு மெல்லா வருமேறும்

வெட்டாம லெங்குள்ள வெற்பினுக்கும்-முட்டா

முதுவாய் வடவையு முந்நான்கு கோளும்

160 கதுவாம லெல்லாக் கடற்கும் - பொதுவாய்

அபயங் கொடுக்கு மயிரா பதத்தை

உபய வயக்கோட் டுருமை - விபவ

நிருத்தந் தருமோர் நிதிப்பொருப்பைக் கண்ணுற்
 றெருத்தந் திருக்கவின வேறித் - திருத்தக்க
 பள்ளித் திருத்தொங்கற் சோலை பகல்விலக்க
 வெள்ளிக் கவிகை மிசையோங்க - ஒள்ளிய
 ஒற்றை வலம்புரி யூத வதன்பின்பு
 மற்றை யலகில் வளைகலிப்பக் - கற்றைக்
 கவரி யிரட்டக் கடவுள் முரசார்த்

170 துவரி யுவாவாடி யொப்ப - அவிர்வாரும்

சங்குந் திகிரியுஞ் சார்ங்கமுந் தண்டமும்
 எங்குஞ் சுடர்விட் டிருள்களையக் - கொங்கத்து
 வீற்கொடியு மீனக் கொடியுங் கொடுவரிப்
 பொற்கொடி யொன்றின் புடைபோதத்-தெற்கின்
 மலையா னிலம்வரவே வார்பூங் கடுப்புச்
 சிலையான் வரவு தெரியத் - தொலையா து
 வீசந் திவலை விசம்புகூர் மங்குலால்
 வாசவன் வந்த வரவறியக்-கூசாதே
 யாவ ரொழிவா ரிவன்வரவே மற்றுள்ள

180 தேவர் வருவ ரெனத்தெளிய - யாவர்க்கும்

பின்னர் வழங்கு முழங்கு பெருங்களிற்றுத்
 தென்னர் முதலானோர் சேவிப்ப - முன்னர்ப்
 பரவி யுலகிற் பலமண்ட லீகர்
 புரவி மிசைகொண்டு போத - அருவிபோல்
 விட்டு மதம்பொழியும் வேழந் திசைவேழம்
 எட்டு மொழியப் புகுந்தீண்டக் - கட்டி
 இரவிக்கு நிற்பன வேழு மொழியப்
 புரவிக் குலமுழுதும் போத - விரவி
 உடைய நிதிக்கடவு னூர்தி யொழிய

190 அடைய நரவெள்ள மார்ப்ப - விடையே

எழுந்த துகளுருவ வேறியுஞ் சுண்ணம்
 வீழுந்த துகளுருவ வீழ்ந்துந் - தொழுந்தகைய
 விண்ணுலகு மண்ணுல காசி விளங்கவிம்
 மண்ணுலகு பொன்னுலகாய் மாறூட - எண்ணரிய
 மாக்தரும் மங்கலப் பாடகரும் விஞ்சையர்
 புகத ராயினார் போற்பரவ - நாகர்
 கொழுந்தெழு கற்பக சாதி குவித்துத்
 தொழுந்தொறும் மன்னர் சொரிய - எழுந்துள
 'கைம்மழை யெனைக் கனகப் பெயறார்த்து

200 மைம்மழை மாட மறுகணைந்தான் - தம்முடைய

சாலை தொறுந்திரள்வார் சாளரங்கள் கைக்கொள்வார்
 மேலை நிலாமுற்ற மேற்றொகுவார் - மாலைதாழ்
 தெற்றி யடைய மிடைவார் சிலர்பலர்
 நெற்றி சுருங்க நெருங்குவார் - பொற்றொடியார்
 மாளிகையி லேறுவார் மண்டபத்தின் மண்டுவார்
 குளிகை மாடந் தொறுந்துறுவார் - நீளும்
 இரண்டு மருங்கினு மிப்படி மொய்ப்பத்
 திரண்டு பலரெதிரே சென்று - புரண்ட
 கரும்புருவ வல்வில்லுங் கண்மல ரம்பும்

210 பெரும்புவன வெல்லை பிடிப்பச் - சுரும்பு

நிரைக்கு நிரைமுரல நீலக் குழாங்கள்
 இரைப்பின் மொகுமொகு வென்ன-விரைச்சுருள்
 மேகா ளகங்கள் மிளிறுவாய் வைத்தூதக்
 காகாள மென்னும் படிகவிப்ப-போகத்
 தகரங் கமழ்கதுப்பிற் றுழ்குழை தோடாழ்
 மீகரம் பிறழ்கொடியின் வாய்ப்ப - இகலனங்கள்
 சேனா சமுந் தெரிப்ப வதனெதிர்
 சேனா பராக மெனத்திகழப் - பூநாறும்

சண்ண மெதீர்தூ யுடனே தொடியுந்தூய்
220 வண்ண மிழப்பார் மனமிழப்பார்-மண்ணுலகில்

இன்னற் பகைவ னிவன்கா ணாளங்கள்
மன்னர்க்கு மன்னன் மகனென்பார் - முன்னர்
முதுகுல மன்னர் முடிவணங்க வந்த
விதுகுல நாயகிசே யென்பார் - குதுகலத்தாற்
கண்மருஞ் செவ்விக் கடவுட் டிசாதேவர்
எண்மருங் காணு மிவனென்பார்-மண்ணவர்க்குந்
தேவர்க்கு நாகர்க்குந் தெய்வ முனிவர்க்கும்
யாவர்க்குங் காவ லிவனென்பார் - தீவிய
மாதவியுஞ் செங்கழு நீரும் வலம்புரியும்

230 தாதகியுங் கொள்ளத் தரினென்பார் - மாதை

ஒறுக்கும் மிதிலை யொருவில்லைத் தொல்லை
இறுக்கு மவனிவ னென்பார் - மறுக்காமற்
சென்று கனைகட றார்த்துத் திருக்குலத்து
நின்ற பழி துடைப்பாய் நீயென்பார்-இன்றளவும்
துஞ்சந் துயிலிழந்த தண்டர் குழற்றுநையில்
நஞ்சங் குமிழியெழு நாளென்பார் - பஞ்சவனே
வாடையினுந் தண்ணென்னும் மந்தா நிலமெமக்குக்
கோடையினுந் தீது கொடிதென்பார்-கூடி
முருகுவார் கூந்தலார் மொய்த்தலர்ந்த கண்ணுற்

240 பருகுவார் போல்வீழ்ந்து பார்ப்பார்-பொருமதனன்

பார்த்தானே புங்கானு புங்கம் படப்பகழி
தூர்த்தானே யாதென்று சொல்லுகேம்-ஆர்த்தான்
உளைத்தான் சிலையிக் கொருகோடிகோடி
வளைத்தா னரும்புலகின் மாய்த்தான்-இளைத்தார்
இளையர் பலர்நிகழ வீங்கொருத்தி முத்திற்
புனையுஞ் சிறுதொடிக்கைப் பூவை - கனைமுகினேர்

ஆடாத தோகை யலராத புண்டரீகம்
பாடாத பிள்ளைப் பசங்கிள்ளை - சூடத்
தளிராத சூதந் தழையாத வஞ்சி

250 குளிராத திங்கட் குழவி - அளிகள்

இயங்காத தண்கா விறக்காத தேறல்
வயங்காத கற்பக வல்லி - தயங்கிணர்க்
கூழைச் சுருண்முடிக்கக் கூடுவதுங் கூடாதாம்
ஏழைப் பருவத்திளம்பேதை - சூழும்
நிலைத்தாய வெள்ள நெருங்க மருங்கே
முலைத்தாயர் கைத்தாயர் மொய்ப்பத்-தலைத்தாமம்
தொக்க கவிகைக் குலோத்துங்க சோழனை
மிக்க பராந்தகனை மீனவனைப் - புக்கார்
வணங்க வணங்கி வழத்த வழத்தி

260 அணங்க வணங்கா ளகலாள் - குணங்காவல்

மன்னன் புனையுந் திருமுத்த மாலையை
அன்னம் படிந்தாட வாறென்னும் - பின்னவன்
கோவைத் திருப்பள்ளித் தொங்கற் குழாங்கிளிக்கும்
பூவைக்கு நல்ல ஓபாழிலென்னும் - பாவை
அயிர்க்குமிருகோட் டயிரா பதத்தை
மயிற்சு மலையென்னு மன்னும் - குயிற்சுவி
தேன்வாழுந் தாமஞ்சூழ் தெய்வக் கவிகையை
மான்வாழும் மாசின் மதியென்னும்-கோனுடைப்
பாங்குவனை யாழிப் பார்மடந்தை தன்னுடைய
270 பூங்குவனை மாலை புனைகென்னும் - தேங்கமலத்

தற்புத வல்லி யவளே பிறந்துடைய
கற்பக மாலையைக் காதலிக்கும் - பொற்பார்
பொலம்புரி காஞ்சிப் புகழ்மகட்கே தக்க
வலம்புரி மாலைக்கு மாழ்கும் - பொலன்றொடி

- போரார வாரப் பொலன்கொடி பெற்றுடைய
 பேரார மாலைக்குப் பேதுறும் - நேரியன்
 ஏந்திழை மாத ரெவர்க்கும் பொதுவாய
 பூந்துழாய் மாலை புனைகென்னும் - வேந்தன்முன்
 280 இவ்வகையல்ல திலங்கிழையார் மால்கூரும்
 அவ்வகை கூரா ளயலொருத்தி - எவ்வுலகும்
 முற்ற முடிக்க முடிக்காம வேள்கூட்டும்
 கொற்ற முடியனைய கொண்டையாள் - அற்றைநாள்
 சாத்து மபிடேகத் தாரைபோற் ருழ்கின்ற
 கோத்த பருமுத்தக் கோவையாள் - தேத்து
 விடம்போற் பணிகட்கு வேழங்கட் கெல்லாம்
 கடம்போற் கொலையூறுங் கண்ணாள் - அடங்கா
 வயிர்ப்பான் மறவி மகளுருக்கொலீதென்
 றயிர்ப்பா ரயிர்க்கு மழகாள் - உயிர்ப்பாவை
 கொல்லிக்கு முண்டியி ருண்மைத்ரி கூடத்துச்
 290 சொல்லிக் கிடக்குந் துணைமணிக்கும் - வல்லி
 இதற்கு நடைவாய்த் துயிர்வாய்த்த தென்ன
 மதர்க்கு மொருதிரு மாதா - முதற்றன்
 பணிவாயி லாயம் பரந்தகலக் கிண்ணைக்
 கணிவாயின் முத்த மருளி - மணிவாயாற்
 சொல்லா யெனக்கண்ணை சொல்லாயோ நீயன்றே
 வல்லாய் பிறவறிய வல்லவோ - கல்லரணக்
 கோழித் திருநகரக் கொற்றவற்கு வெற்றிப்போர்
 ஆழித் தடக்கையபயற்கு - வாழியாய்
 காக்குங் கடலேழு மாடுங் கடாரமோ
 300 ஆக்கு நதியேழு மாரமோ - தேக்கிய
 பண்ணேழுங் கன்னாவ தங்கிசமோ பண்டளந்த
 மண்ணேழும் வாகு வலயமோ - தண்ணறுந்

தூவ னறவப் பொழிலேழுந் தொங்கலோ
 காவன் மலையேழுங் கந்துகமோ - ஏவலாற்
 செய்யு நலனுடைய கோளேழுந் தீபமோ
 பெய்யு முகிலேழும் பேரியமோ - வையகம்
 கூறு மவையிவை யென்று குறுந்தொடி
 வேறு தனிவினவும் வேலைக்கண் - சீறும்
 ஒருத னடியின் மடிய வுபய

310 மருது பொருத வயவன் - விருதன்

விலையி லமுத மதன் விமலை
 முலையின் முழுகு முருகன் - வலைய
 கனக சயில வெயிலி கணவன்
 அனக னதுல னமலன் - தினகரன்
 வாசவன் றென்னன் வருண னளகேசன்
 கேசவன் பூச்சக்ர கேயூரன் - வாசிகை
 ஆழிப் பெருமா னபய னனபாயன்
 சூழிக் கடாயாண தோன்றுதலும் - தாழாது
 சென்ற டிருமுன்பு செந்தளிர்க் கைகுவித்து

320 நின்ற ளினிவறிதே நிற்குமே - என்றலும்

கோடு கழல்கண்டல் கொண்டற்கு மாலதி
 ஓடு நகாதே யுடையாதே - பீடுற
 வந்து தொடுங்குன்ற வாடைக் கிளங்கொன்றை
 கொந்து தொடாதே குழையாதே - செந்தமிழ்த்
 தென்ற லெதிர்கொண்ட தேமாங்கொழுங்கன்று
 மன்றல் கமழாதே வாழாதே - என்றுபோய்
 சூதள வல்ல துணைமுலை தாயகன்
 காளுள வல்ல கடந்தனபோய் - மாதர்
 உருவத் தளவன் றொளியோக்க மாக்கம்

330 பருவத் தளவன்று பாவம் - தெருவத்

துடைவ துடையாதா முள்ள முறவோர்ந்
 தடைவ துடையாதா மச்சம் - கடைகடந்து
 சேயினு நல்ல பெருமா டிருத்தடந்தோள்
 தோயினுந் தோய மனந்துணியும் - ஆயினும்
 ஏந்து தடந்தோ ளிணைப்பணைப்புக் கண்டிலன்
 காந்து தனதடங் கண்டிலன் - பூந்தடந்
 தேரி கைலுந் திருந்தல்குல் கண்டிலன்
 காரி நெகிழளகங் கண்டிலன் - மாரவேள்
 எய்யு மொருகருப்பு வல்விசை லெடுத்தானே .

340 கொய்யு மலரம்பு கோத்தானே - தையன்மால்

மந்தா கினிக்கோன் றிருப்புருவ வார்சிலையும்.
 செந்தா மரைக்கண்ணுஞ் செய்ததென-நொந்தார்
 வளைத்தளிர்ச் செங்கை மடுத்தெடுத்து வாசக்
 கிளைத்தளிர்ப் பாயற் கிடத்தீத் - துளைத்தெதா கை
 ஆய்க்குழ லென்ற லதுவு மவனூ தும்
 வேய்க்குழ லென்று விளம்பியும் - தீக்கோள்
 நிகழ்நிலா வன்று நிருபகுல துங்கள்
 புகழ்நிலா வென்று புகழ்ந்தும் - இகலிய
 பல்லிய மன்று பரராச கேசரி

350 வல்லிய மென்று மருட்டியும் - மெல்லிய

கல்லார மன்று கதிரோன் றிருமருமான்
 மெல்லார மென்று விளம்பியும் - நல்லார்
 அருத்தி யறிவா ரவையிவை யென்று
 திருத்தி விடவிடாய் தீர்ந்தாள் - ஒருத்தி
 உருவ வரிக்க னெழுக வொழுகப்
 புருவ முடன்போதப் போத - வெருவி
 வனமுலை விம்மி வளர வளரப்
 புனைதோள் புடைபோதப் போத - வினைவர்

அருங்கலை யல்கு லகல வகல

360 மருங்குபோ யுள்வாங்க வாங்க - நெருங்கு

பரவர ராச பயங்கரன்மேல் வேட்கை

வரவர வாற்றாத மங்கை - பொரவரு

தேமிரைக்குங் காலையின் ஞாயிற் றிளஞ்செவ்வி

தாம்ரைக்கே சாலுந் தரத்ததோ - காமர்

அமுத மதியத் தலர்நிலா முற்றும்

குமுத நறுமுகைக்கே கூறோ - நமதுகார்

கானின் மடமயிற்கே காணியோ தண்ணிள

வேனில் குயிற்கே விதித்ததோ - தேனிமிர்

தண்டா மரையா டலைவனை யாமும் போய்க்

370 கண்டாலென் னென் னுங் கடைப்பிடியாள் - பண்டை

ஔரியா ரணங்காத றம்மைத்தா மொன்றும்

தெளியாத வாறே தெளிந்தும் - களியன்னம்

வாவிக்கரையில் வரநீ ரரமகளிர்

சேவிக்க நின்றாடுஞ் செவ்வியாள் - காவிற்

புகுதில் வனதெய்வப் பூங்குழை யாயத்

தொகுதி புடைபரந்து சூழ்வாள் - மிகுதே

னிரையர வந்தரு செய்குன்ற நீங்கா

வரையர மாதரின் வாய்ப்பாள் - பெருவிலைய

முத்தில் விளங்கின் முளரித் தவளப்பூங்

380 கொத்தி னணங்கனைய கோலத்தாள் - பத்திய

பச்சை மரகதம் பூணிற் பணைமுலைகுழ்

கச்சை நிலமகள் போற் காட்சியாள் - நிச்சம்

உரக பணமணிகொண் டொப்பிக்கி லொப்பில்

வதகமலை யன்ன வனப்பாள் - நரபதி

மைம்முகில் வண்ணத்து வானவன் மீனவன்

கைம்முகில் மேல்வரக் கண்டதற்பின்-மொய்ம்மலர்

under
not supply
near
east hand

நீலமே வேய்ந்தடுக்க நீலமே பூண்டுடுக்க
 நீலமே யன்றி நினையாதாள் - நீலமே
 முன்னுடைய செங்கே முற்றிக்கு முறிக்கோலம்
 390 தன்னுடைய மாமை தழீஇக்கொள்ளப்-பின்னர்

நெருங்கு கழுநீரும் நீலோற் பலமும்
 ஒருங்கு மலர்தட மொத்தும் - மருங்கே
 இறங்கிய கற்பக வல்லியு மேறி
 உறங்கிய தும்பியு மொத்தும் - பிறங்க
 வயங்கு தளிர்னு மாங்கொப்பர் பூக்கொண்
 டுயங்கு கருவினை யொத்தும் - தயங்குவாள்
 கோலத்தார் மெளலிக் குலோத்துங்க சோழற்கு
 ஞாலத்தா ரெல்லார்க்கு நாயகற்கு - நீலத்தின்
 காசங் கலாபமும் மேகலையுங் காஞ்சியுந்
 400 தாசந் துகிலுந் தொடியுநான் - கூசேன்

வெளியே தருவேன் விரையாரத் தொங்கல்
 கிளியே தருமேனீ கேளாய் - அளியேநீ
 தாது கடிகமழ் தாதகித் தாமத்தின்
 போது கொழுதப் புறப்படாய் - ஓதிமமே
 எங்கள் பெருமானை யிங்கே தருவான்
 உங்கள் பெருமா னுழைச்செல்லாய்-பைங்கழற்காந்
 சேயை நினைந்தேகி னம்முடைய சேக்கையான்
 சாயன் மயிலே தலைப்படாய் - பாயும்
 கடமானே போல்வாற்கு நீநின்னைக் காட்டின்
 410 மடமானே தானே வருங்காண் - கடிதென்று

கொள்ளைகொள் காமன் கொடும்பகைக்குக் கூசித்தன்
 பிள்ளைக ளோடிருந்து பேசுவாள் - உள்ள
 அலகில் குலநீல ரத்னா பரணம்
 விலகி வெயிலை விலக்க - உலகிற்

பெரிய பெருமாள் பெரும்பவனி வீதி
 இரிய வெதிரேற் றிழந்தாள் - வரிவளை
 ஆயத்தா ரென்னி லளியத்தா ரெல்லாரும்
 நேயத்தா ரல்லரே நிற்பரே - தேயத்தார்
 மன்னை யஞ்சாதே வாரணத்தே யஞ்சாதே
 420 மின்னனை யானைய மீதூரா - முன்னர்க்

கடமாக்குந் தெய்வக் களிற் று விரும்பும்
 இடமாதும் யாமென்பார் போலப் - படமாய்
 இரைப்பச் சுரும்பேர் டிருளளக பாரம்
 நிரைத்து வனமாகி நிற்பார் - விரைப்பூண்
 முலையாய் வளரு முரட்குவடு கொண்டு
 மலையாய் நெருங்க வருவார் - தொலையாத
 பாய பருமுத்தின் மாலை பலதூக்கித்
 தூய வருவியாய்த் தோன்றுவார் - சாயற்
 கொடியா யடிசுற்றிக் கொள்வார் புரக்கும்
 430 பிடியாய் நறுந்துகள் பெய்வார் - விடுதுமோ

யாழாய் மிடற்றூல் வணக்குதும் யாமென்பார்
 தோழாய் வளைத் தெங்குஞ் சூழ்போவார் -

[ஆழிக்கைத்

தியாகனை மானதனைத் திக்கானை யெட்டுக்கும்
 பாகனையே பின்சென்று பற்றுவார் - தோகையர்
 நற்றுகில் கொண்ட நறுந்துழாய் மார்பாரின்
 பொற்றுகி றந்தருளிப் போதென்பார்-மற்றிவள்
 தன்சங்கங் கொண்ட தடந்தா மரைக்கண்ணை
 நின்சங்கந் தந்தருள நேரென்பார் - மின்கொள்ளும்
 இன்றுயிற் கெல்லா மெறிபாற் கடற்கொள்ளும்
 440 நின்ருயி றந்தரு ணையென்பார் - என்றென்று

மானு மயிலு மனையார் வளைத்துளைப்பத்
தானுங் களிற்றுத் தடையுண்ட - கோனும்
தடுத்த கொடிக்குச் சதமடங்கு வேட்கை
அடுத்த திருநோக் கருளாக் - கொடுத்த

- திருநகை மூர றிகழ்ந்தா னணங்கும்
 - ஒருநகை கூர்ந்தொருவா றுய்ந்தாள் - பெருநகை
எய்தி யனங்க னெழபீபோனான் மாதரும்
உய்து சிறந்தா னுழைச்சென்றார்-நொய்தில்
தொடுக்கும் புறஞ்சொற் றொடாமே முலைமீ
- 450 தடுக்கும் பசலை யடாமே - உடுக்கும்

துகிலுஞ் சரியாமே சுற்றத்தா ரெல்லாம்
புகிலும் புகாமே பொராமே - அகினூறும்
பள்ளியிற் செல்லாள் பருவ முருகற்றோய்
வள்ளியிற் சால வயங்கினான் - ஒள்ளிழை
பின்ன ரொருத்தி பெருமைக் கரமகளிர்
முன்ன ருரைக்கும் முதன்மையாள் - சென்னியில்
வண்ட விடுநாவி வார்குழற்கு மாறுடைந்து

- 460 கொண்டல் சொரிமுத்தின் கொண்டையும்-பண்டுவந்

தேற்றுப் பணைபணைக்கு மென்றோ ளிரண்டுக்கும்
தோற்றுச் சொரிமுத்தின் குழ்தொடியும்-ஆற்றற்
கலம்புரி செல்வக் கழுத்திற்குத் தோற்ற
வலம்புரி முத்தின் வடமும் - பொலம்பூண்
எதிர்க்கு முலைக்கிரிந்த திக்கயக்கோ டிட்ட
கதிர்க்கு நகைமுத்தின் கச்சம் - அதிர்க்கும்
அடல்விடு மல்குற் பரவைக் குடைந்து
கடல்விடு முத்தின் கலையும் - உடலிமேன்
ஏந்து மினைய விளநிலா விட்டெறிப்பப்
போந்து மறுகு புகுந்தொழிந்தாள்-வேந்தனும்

சட்கோடி மாணிக்க மொன்றுஞ் சமந்தகமும்
470 உட்கோடு கேயூரத் தூடெறிப்பக் - கொட்கும்

கடல்சேப்ப வந்த கவுத்துவ மொன்றும்
அடல்சேக்கு மார்பிற் கமைய - உடலி
அனந்த பணமவுலி யாயிரமு மொற்றை
நனந்தலை மௌலிக்கு நாண - இனங்கொள்
முறுகு கதிரின் முகந்திரிய வேற்று
மறுகு திருமலர் வந்தான் - குறுகும்
நடையாய வெள்ளமும் நாணிரம்பு திங்கட்
குடையாய வெள்ளமுங் கூடி - அடைய
மதியுதய மென்று வணங்க வனச

480° பதியுதய மென்று பணியத் - துதியில்

ஒருவரு மொவ்வா வருவமீக் கூறும்
இருவரு மெய்திய வெல்லைத் - தெருவில்
நெருங்க மகளிர் நிறந்திறக்க வெய்து
மருங்கு வருகின்ற மாரன் - திருந்திய
பாய பகட்டல்குல் பாரா வதன்பரப்பிற்
போய மருங்குற் புறநோக்காச் - சாயா
முலையின் கதிர்ப்பி முருகு கெழுதோள்
நிலையின் பீணப்பு நிணயாக் - கொலையால்
இடைக்கு முலகடைய ஆடாடு கண்ணன்

490 கடைக்கு முடிவின்மை காணாக் - கிடைக்கும்

பருவக் கொடிவதன பங்கே ருகத்தின்
புருவக் கொடிமுடியப் போகா - உருவக்
களிக்கும் புடவி சதகோடி கற்பம்
அளிக்கும் பெருமாண யஞ்சாக் - குளிர்க்கும்
கருங்காற் கொடுந்தேரை முட்டக் கடாவிக்க
கொடுங்காற் சிலையைக் குனித்து - நடுங்கா

முகுந்த னிவனென்று முன்பெய்த வேவீற்
புகுந்த திதுவென்று போனான் - திகந்த
முழுதா ளபயன் முகிணகையுந் தோளும்
500 தொழுதா ளொருதானே தோற்றாள் - அழுதாள்

திரிந்தாள் கலைநிலையுஞ் செம்பொற்றுநிலும்
சரிந்தா டுணைவியர்மேற் சாய்ந்தாள் - பரிந்தார்
முடைக்கையெதிர்க்குரவை கோத்தாய் முரல்யாழ்
நடைக்கை தொடுக்கை நகையோ - விடைப்போர்
இனந்தழுவிப் பின்னையைக் கொள்வா யிவனைத்
தனந்தழுவிக் கொள்கை தவறே - அனந்தம்
கருந்துகிலக் கோவியரைக் கொள்வாய் கமலை
தருந்துகி னோக்கத் தகாதோ - விருந்து
துளவ முகிற்கிது வந்தது தூய

510 வளவர் திருக்குலத்து வந்தோ - அளவிறந்த

வன்கண் ணிவளளவுங் கண்டே மடவரல்
புன்க ணடியேம் பொறேமென்று - மின்கண்
இவையிவை சொல்லிப்போ யின்னமளி யேற்றக்
கவிரிதழ் பின்னுங் கலங்கதி - துவரின்
வியக்குந் துகிரிணைய மேம்பட் டுலகை
மயக்குந் திருவாய் மலர்க்கும் - நயக்கும்
பொருப்புருவத் தோளின் புதுமைக்கு நேரே
திருப்புருவஞ் செய்த செயற்கும் - பரப்படையச்
செங்கே ழெறித்து மறிக்குந் திருநயன

520 பங்கே ருகஞ்சூழ் படுகொலைக்கும் - அங்கே

தரிக்குமே தென்றலுஞ் சந்த்ரோ தயமும்
பரிக்குமே கண்கள் படுமே - புரிக்குமலார்
பாலிருத்தி மம்மர் படப்படப் பையப்போய்
மாலிருத்தி யுள்ள மயங்கினாள் - மேலொருத்தி

தானை யரவிந்தச் சாதி தலைவணங்கத்
 தோனை யுரகர் தொழவிருப்பாள் - நானை
 வளவர் பெருமான் வரும்பவனி யென்று
 கிளவி விறலியர்வாய்க் கேட்டாள் - அளவுடைத்
 தோரிரா வன்றம்ம விவ்விரா வோதிமத்தோன்
 530 பேரிரா வென்று பிணங்கினாள் - பேரிரா

என்று விடியுங்கொ லென்றாள் விடிவளவும்
 நின்று சுடுங்கெர னிலவென்றாள் - நின்றார்
 அடுத்தடுத் தேந்திய திவ்யா பரணம்
 எடுத்தெடுத் தொப்பித் தெழுந்து-சுடர்க்கதிரோன்
 மாலைப் பகைவியைப் போக்கி வருவித்த
 காலைத் துணைவியைக் கண்டெழுந்தாள் - காலையோன்
 சேமீத்த பூங்கோயி லெல்லாந் திருவென்று
 காமித் திதழின் கடைதிறப்ப - நேமி
 மணக்கத் துணையன்றில் வாயலகு வாங்கித்
 540 தணக்கக் கடிகாவிற் சார்ந்தாள் - கணக்கதிர்

வந்து பொருவதொரு மாணிக்கச் செய்குன்றில்
 இந்து சிலாதலத்தி லேறினாள் - குந்திக்
 கடப்பன கன்னிமா னோக்கியு மன்னம்
 நடப்பன பார்த்து நயந்தும் - தொடக்கிக்
 களிக்கு மயிற்குலங் கூத்தாடக் கண்டும்
 களிக்குலம் பாட்டெடுப்பக் கேட்டும்-பளிக்குருவப்
 பாவை மணக்கோலம் பார்த்தும் பலநகை
 பூவை பகரப் புறஞ்சாய்த்தும் - கோவை
 அளிக்களி யாட்ட மயர்ந்துங் கபோத
 550 லீளிக்களி கூர்ந்து வியந்தும் - களிக்கப்

பழிச்சி வணங்கிப் பெருமாள் பவனி
 எழுச்சி முரசோர்ந் திருந்தாள் - கழற்செழியர்

தென்சங்கங் கொண்டான் றிருச்சங்கஞ் செய்துன்றில்
தன்சங்கமாகி யெதிர் தழங்க - மின்சங்கம்
போல விழுந்து மெழுந்தும் புடையாயம்
கோல மறுகு குறுகுவாள் - ஞாலம்
எடுக்கும் பணிமன்னன் மின்னென் றின்றஞ்சிக்
கொடுக்குஞ் சுடிகைக் குதம்பை - கடுக்கும்
மயில்வேண்டுஞ் சாயல் வதனும் புயத்து

560 வெயில்வேண்ட வேண்டி விளைப்பப் - பயில்கதிர்

வெல்லாது தோட்சுடிகை மேகா ளகவிருண்மேல்
எல்லாப்பருதியும் போலெறிப்பக்-கொல்குயத்து
வீழ்சோதி சூழ்கச்சு மேரு கிரிச்சிகரம்
சூழ்சோதிச் சக்ரந் தொலைவிப்பக் - கேழொளிய
பைம்பொற் கடிதடஞ்சூழ் மேகலை பார்சூழ்ந்த
செம்பொற் றிகிரி யெனத்திகழ - அம்பொற்
புறவுஞ் சகோரமும் பூவையு மாணும்
பிறவு மினமென்று பெட்ப - உறவாய்
அடர்ந்த பொலன்கே ழடிச்சிலம்புக் கன்னம்

570 தொடர்ந்து மறுமாற்றஞ் சொல்ல-நடந்துபோய்

மானவற்குப் புக்கதுறை வல்லவற்கு வில்லவற்கு
மீனவற்குச் சென்று வெளிப்பட்டாள் - தானே
அலரு முகமுங் குவிகையு மாகி
மலரு முகுளமு மானப் - பலர்காணத்
தேனு மமுதுங் கலந்தனைய தீங்கிளவி
மாணு மடைய மனங்கொடுத்தாள் - கோணும்
தடாதே தடுத்தானைத் தன்கடைக்கண் சாத்தி
விடாதே களிறகல விட்டான் - படாமுலைமேல்
ஓத்திலங்கு வேர்வந் துறைப்ப நறைக்கழுத்து
580 நித்திலங்கால் சங்க நிதிநிகர்த்தாள் - எத்திசையும்

சோர்கின்ற சூழ்தொடிக்கைச் செம்பொற் றொடிவலயம்
 நேர்கின்ற பற்ப நிதிநிகர்த்தாள் - தேரின்
 அரிவை துகினெகிழ வல்கு வரவின்
 உரிவை விடும்பட மொத்தாள் - சொரிதளிர்
 மாங்கொம்ப ரென்ன வருவாள் சுரமரப்
 பூங்கொம்ப ரென்னப் புறங்கொடுத்தாள் - பாங்கியரும்
 ஓற்றையுடைவா ளொருபுடையாள் கொற்றவையேல்
 மற்றையருகிவளை வைத்திலனே - பெற்றுடைய
 வாரத் தரணியாள் வாழ்தோ ளெதிர்மற்றை
 590 ஆரத் திருத்தோ ளளித்திலனே - நேரொத்த

பூந்தா மரையா ளெதிரேயிப் பொற்றொடிக்கும்
 ஏந்தார மார்ப மிசைந்திலனே - வேந்தர்கோன்
 அன்னங்கா ணீர்சென் றரற்றீர் கபோதங்காள்
 இன்ன மபயம்புக் கெய்திடர் - நன்னுதற்
 பாவைகாள் கொல்யானைப் பாவடிக் கீழ்ப்பணியீர்
 பூவைகாள் செங்கோன்மைபோற்றிசெய்யீர் - தாவிப்போய்ப்
 பேதை மடமான் பிணைகாள் வளைத்துளையீர்
 கோதை மதுகரங்காள் கூப்பிடர் - யாதெல்லை
 என்ன விதற்கென் றிரங்கி யிலங்கிழை
 600 தன்னார்வ மாற்றெதிர் சாற்றினார் - பின்னர்ப்

பொருவி லொருத்தி புறங்காக்கு மாதர்
 இருவி லிடைநின் றிறைஞ்சித் - திருவுலாப்
 போதும் பெருமாள் புகுது மளவுமிங்
 கியாதும் பயிலா திருத்துமோ - சூதாடேம்
 பத்தா டுதுநாம் பசும்பொற் குழை சென்று
 வந்தா டு கண்ணாய் வருகென்று - சந்தாடும்
 கொம்மை வருமுலையுந் தோளுங் குறியாதே

அம்மென் மருங்குல்பார்த் தஞ்சாதே-தம்முடனே
கொண்டா ளருகிருந்த பாணருங் கோடியரும்

610 கண்டா ரெவருங் கடுகினார் - மண்டி

• எடுத்தா ரெடுத்தன யாவு மெவரும்
கொடுத்தா ரொருதானே கொண்டாள்-அடுத்தடுத்து
முன்ன மெறிபந்தின் மும்மடங்கு நான்மடங்
கின்ன மெறிய வருகென்றாள் - அன்னம்
-அடியு மிருகையு மம்புய மென்று
படியு மொழுங்கிற் பயில - முடியும்
தொடையிடை போய சுழல்கூந்தற் பந்தர்க்
கிடையிடை நின்றகா லேய்ப்ப - அடைய
விழுந்தன பார்கடவா வாறுபோன் மேற்போய்

620 எழுந்தன கைகடவா வென்னக்-கொழுந்தளிரால்

ஏற்றுதி விண்கொளா வம்மனை யெம்மனை
ஆற்றுதி யீதிங் கரிதென்னப் - போற்றரும்
கையோ பதயுகமோ கண்ணோ கடுகினைவை
ஐயோ வறித லரிதென்னப் - பொய்யோ
திலக நுதலிற் றிருவேயென் றோதி
உலகு வியப்பவென் றோத - அலகிறந்த
பந்தாட் டயர்ந்து பணைமுலையார் பாராட்ட
வந்தாட்டு நீராட்டு மண்டபத்து - விந்தை
பெருமா னனபாயன் பேரிய மூன்றும்

630 தருமார வாரந் தழங்க - ஒருமாதர்

ஏந்து துகிலொன் றுடுத்தாளோ வில்லையோ
போந்து மறுகு புகுந்தொழிந்தாள்-மாந்தளிரும்
தாதுந் தமனிய மாலையுந் தண்கழுநீர்ப்
போதும் பிறவும் புறம்புதையா - ஒதிக்குச்

சென்னி யமுனைத் தரங்கமுந் தீம்புனற்
பொன்னி யறலும் புறங்கொடுப்பப் - பின்னர்
ஓழுங்காய சேயரிக்கண் னூடொட்டும் மையால்
மழுங்காது கைபோய் மதர்ப்பச் - செழுங்கழுத்
தொன்று புனைந்த தொருசங்க மாணிக்கம் •

- 640 இன்று பயந்த தெனவிளங்க - நின்றிலங்கும்
உச்சக் கலனணியாதீ தோளினைக் கோரிரண்டு
பச்சைப் பசங்காம்பு பாடழிய - நிச்சம்
• அசம்பு பொலன்கச்சி னற்றத்தே கொங்கை
விசம்பு குடிவாங்க வீங்கப் - பசஞ்சுடர்க்
கோல வயிறுதர பந்தனக் கோணீங்கி
• ஆலின் வளர்தளிரி னைதாகி - மேலோர்
இழியு மொருசாம ரேகையு முந்திச்
சுழியும் வெளிவந்து தோன்றக் - கெழிய
இசையின் கலாபாரம் யாப்புற வல்குல்
650 திசையின் புடையடையச் செல்ல - மிசையே

பொறைபுரி கீம்புரி பூட்டாத் துடைதா
சுறையின் மரகத மொப்ப - அறையும்
சிலம்பு சுமவாத செந்தா மரைபோய்
உலம்பு குரலஞ்சா தோடக் - கலம்பல
தாங்கி யுலகந் தரிப்பத் தரியென்று
பாங்கிய ரெம்மருங்கும் பாராட்டப் - பூங்கேழ்
உருவி லொளிபோ யுலகடையக் கோப்பத்
தெருவி லெதிர்கொண்டு சென்றாள்-பெருமானும்
கொற்றக் குடைக்கீழ் வடமேருக் குன்றனை ய

- 660 வெற்றிக் களியானை மேல்வந்தான் - பற்றி
இருவருந் தம்மி லெதிரெதிர் நோக்கா
ஒருவ ரெனவேட்கை யொத்தார் - குருசில்

மறந்த கடல்கடைய வந்தாண்மே லன்பு
 சிறந்த திருவுள்ளஞ் செல்லச் - சிறந்தவள்
 ஆக நகத்திருந்தா ளாகத் திருவுள்ளக்
 கோக நகத்திற் கொடுசென்றான் - நாகிள

• நவ்வி மடனோக்கான் ஞாலத்தை யோரடியால்
 வவ்வி யிருதோளில் வைத்தமால் - செவ்வி
 முருகு கமழ முகந்து முகந்து

670 பருகு மடமகளைப் பாரா - அருகு

மடுத்து முயங்கி மயங்கிய தாயர்
 எடுத்து மலரணைமே லீட்டார் - அடுத்தொருவர்
 கொய்யாத கற்பகப் பூமாலை கொண்டைக்கும்
 செய்யாத பொற்றுதி நீவிக்கும் - செய்யாத
 தொங்கற் றுனைக்கோவை யல்குற்குஞ் சூழ்கனகத்
 துங்கப்பணிவலையந் தோளுக்கும் - கொங்கைக்குப்
 பொன்னிப் புகாரிற் பொலன் குழம்பும் வல்லத்திற்
 கன்னிப் பனந்தோடு கா திற்கும் - சென்னி
 அளிப்பக் கொணர்ந்தனம்யா மன்னமே யென்று

680 தெளிப்பச் சிறிதே தெளிந்தாள் - கிளிக்கிளவி

மற்றொருத்தி செந்தா மரைமலர்மே லென்னுடனே
 செற்றொருத்தி வாழு மெனச்செறுவாள் - சுற்றவும்
 தெட்டுத் தசும்பசும்பு தெங்கி னிளம்பாளை
 மட்டுத் தமனிய வள்ளத்து - விட்டு
 மறித்து வயிர மடலொன்றின் வாக்கித்
 தெறித்து ஞிமிரோப்பிச் செவ்வி - குறித்துக்கொண்
 டேந்தி முகம னியம்பி யிருந்தொரு
 காந்தி மதிவதனி கைக்கொடுப்ப - மாந்தி
 குதலை குழறிக் குயிற்குங் கிளிக்கும்

690 விதலை யுலகில் வினைத்து - நுதலை

- வியரா லலங்கரியா வேந்தன் கொடுமை
 அயரா வெளிவிடா வஞ்சாப் - பெயரா
 அருகிருந்த பாணனை நோக்க வவனும்
 குருசில் வருதமரங் கூறப் - பரிபுரக்
 காலு நிதம்பமுங் கையுந் திருக்கழுத்தும் •
 கோலு மதாணிக் குலமெல்லாம் - மேலோன்
 குரகத மேழு முழுகிக் குளிப்ப
 மரகத சோதி வயங்கப் - புருவ
 இடைபோய்க் குமிழின் மலர்வந் திறங்கப்
 700° புடைபோய்க் கருவினை பூப்ப - விடையாக
 ஏக முருக்கு மலர விளம்பாளைப்
 பூக மிடறு வரப்பொதியப் - போகப்
 பெரும்பெருந் தெங்கினீர் தாழ்ந்து பிறங்கப்
 பரும்பெருங் காம்பு பணைப்ப - விரும்பும்
 நறுந்துணர் மாந்தளிர் வார்த்து நரியக்
 குறுந்தொடிக் காந்தள் குலைப்பச் - செறிந்து
 சலித்துத் தனியின வஞ்சி தளரக்
 கலித்துக் கதலி கவின - ஒலித்தே
 அளிக்குஞ் சகோரமு மன்னமு மா னும்
 710 களிக்கு ம்பூர கணமும் - விளிக்கும்
 புறவுந் தொடர்ந்துடனே போத வவையே
 பிறவு மினமென்று பெட்பச் - சுறவுயர்த்தேதான்
 காலை புகுந்து கர்ப்ப தொருபசும்பொற்
 சோலை யெனவந்து தோன்றினான் - ஞாலத்தோர்
 தெய்வப் பெருமாளுஞ் சேவடி முன்குவித்துக்
 கைவைத்து நின்றவளைக் கண்ணுற்றான் - தையல்
 வெருவமுன் சூர்தடிந்த வேளே நயக்கும்
 பருவமு மார்பிற் பணைப்பும் - புருவமும்
 செந்தா மரைக்கண்ணும் மாமேரு வைச்சிறிய
 720 பந்தாகக் கொள்ளும் பணைத்தோளும் - உந்தியும்

உய்ய வருள்காது மூக்கு முடுபதியை
நைய வெறிக்கு நகைநிலவும் - செய்ய
பவளத் துவர்வாயும் பாதாம் புயமும்
கவளக் களிற்றெளிதிற் கண்டு - குவளைக்

- கருநெடுங் கண்களிப்ப வுள்ளங் களிப்பப்
பருநெடுந் தோளும் பணைப்ப - ஒருநின்
சிலம்புக ளோரேழுஞ் சென்றடைந்து நோலேன்
அலம்பு கடலேழு மாடேன் - வலம்புவனம்
ஏழுஞ் செலவயரே நெங்கோவே நின்குடைக்கீழ்

730 வாழந் திருவெனக்கு வாய்க்குமே - தாழி

முடைதழுவு தோளும் முலையுந் தழுவ
விடைதழுவு தாமரைக்கை வீரா - கடகாரியைக்
கைதழுவிக் கோரத்தைக் காறழவி நின்புலியை
மெய்தழுவிக் கொள்ள விடுவாயோ-மொய்திரைகும்
ஞால மறிக்கவும் நாயக நின்புகல்விற்
கால வுததி கலக்கவும் - சால

வருந்தா வகைவருந்த வாழி பெயரும்
பெருந்தேவி யார்க்குப் பெஹலாம் - திருந்திய
குந்த மொசித்ததுவுங் கொற்றத் திருத்தோளால்

740 வந்த விடையேழு மாய்த்ததுவும் - முந்துறக்

கோவிய மாதர்க்கே யுள்ளங் குறைகிடந்த
ஆவியே மாதாக வஞ்சமே - ஓவிய
சேரன் சிலையீனுஞ் சீரிதே சென்றொசிய
மாரன் சிலையை வணக்காயால் - சேரன்றன்
முன்றிற்பனைதடிந்தாய் முட்டா திரவொலுக்கும்
அன்றிற்பனைதடித லாகாதோ - கன்றி
மலைக்குஞ் செழியர் படைக்கடலை மாய்த்தாய்

- அலைக்குங் கடன்மாய்த் தருளாய் - மலைத்தவர்
 தங்கள் புகழ்நிலவை மாய்த்தா யரிமரபிற்
 750 நிங்களின் றண்ணிலவு தீராயால்-பொங்கொலிநீர்த்
 தெம்முனை யாழ்தடிந்தா யெங்கள் செவிகவரும்
 எம்முனை யாழ்தடிந்தா லென்செய்யும்-செம்மணியின்
 செஞ்சோதி சிங்களத்து மாற்றுவாய் செக்கரின்
 வெஞ்சோதி கண்டரீல் விலக்காயால்-வெஞ்சமத்துக்
 காதி விடைபண்டு காடவன் முன்றடிந்தாய்
 • வீதி விடைதடிபி வேண்டாவோ - யாதுகொல்
 வன்பல் லவந்துகைத்த வாட்டாளை யின்றிந்த
 மென்பல் லவந்துகையா மேம்பாடு - தன்பூங்
 • கருப்புச் சிலைகொண்டு மோதுங் கழுத்திற்
 760 சுருப்புநாண் புக்கழுந்தத் தூக்கும் - நெருப்புமிழ்
 அப்புக் கழுவேற்று மாறும் பெருங்கோப
 வெப்புப் படுத்தெங்கண் மெய்யுருக்கும் - தப்பா
 உடல்பிள வோட வொருதேரிட் டூரும்
 கடன்மகர போசன மாக்கும் - விடுதூதால்
 அக்கால தண்ட மகற்றி யுலகளித்தாய்
 இக்காம தண்ட மெளிதன்றே - மைக்கோல
 வண்ண வளர்ந்த மகரா லயமறந்த
 கண்ண வநங்கன்போர் காவாயேல் - மண்ணுலகில்
 எப்படி யாவா ரிளம்பிடியா ரென்றென்று
 770 மைப்படியுங் கண்ணுள் வருந்தினுள் - இப்படியே
 தையலார் பொற்றோகைச் சாயலார் கையகலா
 மையலார் பேரலராய் மன்றேற - வையம்
 பெருகுடையா றீரேழும் பாரேழும் பேணும்
 ஓருகுடையான் போந்தா னுலா.

விளக்க உரை

வரி 1—10: தேர்மேவும்... ..உடனிருந்தோன்

(பொழிப்புரை) தேரிற் பொருந்திய தாவிச் செல்லும் குதிரைகளின் (பசிய ஒளியாலும் தன் சிவந்த ஒளியாலும்) பச்சை இலைகளையுடைய செந்தாமரை மலர் (அலைகளின்) போர் பொருந்திய பாற்கடலில் பூத்தது போன்ற தோற்ற முடைய சூரியனும், உலகத்தில் யாவரும் மயங்கும்படி ஒரு பசுவின் மனக்கலக்கமாகிய துன்பம் நீங்கும் பொருட்டு (ஒரு மைந்தன் மேல்) உருண்ட சிறந்த தேரையுடைய மனவலிமையுடையவனும், தன்னருளால் வானோரால் அழிக்க முடியாத அசரப் பெரும்பகையை நீக்குவதற்காக மற்றை வேந்தர் செலுத்தாத வச்சிரப்படையுடைய காளையை வாகனமாகச் செலுத்தியவனும், சோர்வு வராமல் உறக்கத்தை நீக்கி அரம்பையர் சோருங் காதணிகளைச் சோராமற் காத்துத் தேவர் நகரத்துக் கோட்டையைக் காத்த சக்கரப்படையுடைய மன்னனும், ஒளியைக் காட்டும் அவ்விர்திரனுக்குரிய மணிகள் பதித்த ஆசனத்தில் அவன் மனம் பொருந்தாமற் புகழ் அவனுடனமர்ந்திருந்த அரசனும்.

தேர்மேவும் என்ற சீர் பத்துப் பொருத்தங்களும் அமைந்தது. இதன் விளக்கம் ஆராய்ச்சியுரையிற் காண்க.

(விளக்கம்) சூரியன் புரவிகள் பச்சை நிறமுடையன எனவும், ஏழு புரவிகள் எனவும் கூறுவதால் அப்புரவிகளின் பச்சை நிறத்தினாலும் அவனுடைய சிவந்த ஒளியாலும் பசிய இலைகளின் நடுவே மலர்ந்த செந்தாமரைப் பூவை யொத்திருந்தான் சூரியன் எனக் கொள்க. “பச்சைமா, ஏழு மேறப்போ யாறு மேறினார்” (கம்ப. கையடை. 22.) புரவியால் என மூன்றனுருபு விரித்துப் பொருத்துக. புரவி ஆகுபெயராய் அவற்றின் ஒளியை யுணர்த்தியது. பூத்தது அனையோன் - பூத்தனையோன் எனத் தகர வயிர்மெய் மறைந்தது. இது செய்யுள் விகாரம். கடலில் அலை எப்போதும் ஒன்றோடொன்று போர் புரி

வதால் 'போர் மேவும் பாற்கடல்' என்றார். "பார்மேல் மருள்" என்றது "கன்றின் பொருட்டுத் தன் ஒரு மைந்தனைக் கொல்கின் றானே இம்மன்னன் ஐயோ பாவம்" என்று கண்டோர் மயங்க வுன்ற கருத்தினை யுட்கொண்டது. "உருளும் திருத்தேர் உர வோன்" என்பது பசுவின் துயர் நீங்க உருண்ட தேர் எனவும், அச்சிறப்புடைய தேரினைத் தனக்குரிமையாகக் கொண்ட வலிமையுடையோன் எனவும் பொருள்பட்டு ஒரு மைந்தனைத் தேர்க்காலிற் கிடத்திக் கொன்ற மன வலிமையுடையவனைக் குறிப்பாக உணர்த்தியது. அவன் மனுவேந்தன் எனக் கொள்க. ஆதிமனு இவன் என்று இராசராச னுலாவும், கலிங்கத்துப் பரணியும் கூறுகின்றன. சேக்கிழார் பெரியபுராணம் ஆதிமனு வழி வந்த வேறொரு மனுவேந்தன் எனக் கூறுகின்றது. "அவ்வ ருக்கன்மக னாகிமனு மேதினி புரந்தரிய காதலனை யாவினது கன்று நிகரென், றெவ்வ ருக்கமும் வியப்பமுறை செய்தகதை" (கலிங். இராச-10) 'ஏழ்புரவி, பூட்டுந்தனியாழிப் பொற் றேரோன் - ஓட்டி, அநவாழிமைந்தன் மேலூர்ந்தோன்" (இராசராச. வரி-3, 4). இந்நூல்களில் "அருக்கன் மைந்தன்" எனவும், ஏழ் புரவி.....தேரோன்.....ஊர்ந்தோன் எனவும் முறையே கூறியிருப்பது ஆதிமனு என்பதை நன்கு விளக்கும். விக்கிரம சோழனுலாவினும் சூரியனையடுத்து மனுவைக் கூறியிருப்பதும் அதனை வலியுறுத்தும். குலிசம் - வச்சிரம். அதனை யுடைய விடை எனவே இந்திரனாகிய காளை என்று கூறப்பட்டது. இந்திரன் தேவருலகத்திற்கு வந்து அசுரப் பகையைத் தொலைக்க வேண்டும் என்று வேண்ட அவன் வேண்டுகோட் கிணங்கி ஆங்குச் சென்று போர்புரிந்து அசுரரைக் கொன்றான் என்பதும், போர் புரியும்போது அவனுக்கு வாகனமாக இந்திரன் விடையுருவங்கொண்டு நின்று தாங்கினன் என்பதும், அவன் பெயர் 'ககுத்தச்சக்கரவர்த்தி' என்பதும், புரஞ்சயன் என்ற பெயரும் அவனுக்கு உண்டு என்பதும் பல நூல்களால் அறியலாம்.

"இக்கு வாகுவின்ம கன்புதல்வ னை வரவோ
னிகலு வோனிகலு ரஞ்செய்து புரந்த ரனெனுஞ்
சக்கு வாயிரமு டைக்களிற்று வாக னமெனத்
தானி ருந்துபொரு தானவரை வென்ற சயமும்."

(கலிங்கத். இராசபா. 11)

"இவர் குலத்தோர், தோன்றலைப்பண் டிந்திரன்கான்
விடையேறாய்ச் சுமந்தானும்" (கம்பரா. குலமுறை. 3)
"வந்திரந்த வானவர்க்குத் தானவர்தம் போர்மாய, இந்திரனை
யேறாக்கி யேறினோன்" (இராச.....உலா வரி 19, 20)

“போகபுவி புரந்த பூபதியும்” (விக்கி...உலா. வா. 12) என இவன் கூறப்படுகிறான். பேராப் பெரும்பகை என்பது தேவர்க்கும் அசுரர்க்கும் தீராப் பகை என்பதை விளக்கியது. “பிறவேந்தர் ஊராக் குவிசவிடை யூர்ந்தோன்” என்றது இந்நாட்டிலுள்ள சிறந்த சக்கரவர்த்திகளில் இந்திரனைக் காண வாகனமாக்கி அதன்மேல் ஏறிச்செலுத்தியவர் எக்காலத்தினும் எவருமில்ர், இவன் ஒருவனே யிந்திரனை வாகனமாக்கக் கொண்டவன் என்பதை யுணர்த்திற்று. “எயில்காத்த நேமியிறையோன்” முசுகுந்தன். முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தியிடம் இந்திரன் வந்து எங்கள் நகரத்தை முருகக் கடவுள் வந்து சூரரைத் தொலைக்கும் அளவும் காத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று வேண்ட, அவ்வாறே சென்று பகலும் இரவும் துயிலாது காத்தான் எனவும், பின்னர் அச் சோர்வு நீங்க நீண்டகாலம் உறங்கும் வரத்தைத் தேவர் பாற்பெற்றனன் எனவும் தெரிகிறது. “இவர் குலத்தோன் விற் பீடித்த, அறமென்ன வொருதனியே திரிந்தமரா பதிகாத்தோன்” (கம்ப. குலமுறை 6.) முசுகுந்தன் இமையோர்புரம் மடங்களும் அரண்செய்து புரந்த புகழும் (கலிங்கத் - இரா - 12) என வருவன காண்க. சோர் குழை என்பது சோரும் நிலைமையில் இருந்த குழை எனப் பொருள் தந்தது. அதனைக்காத்து - அக் குழைகளைச் சோராது காத்து; எனவே வானவர் மனைவியராகிய அரம்பையர், தங்கணவ ரனைவரும் பகைவரால் இறந்து படுவர் எனவும் காதணி களைந்து கைம்மை நிலையடைவோம் நாம் எனவும் மனங்கலங்கிய காலத்தில் எயில் காத்து வானவர் பகைவரால் அழியாமற்காத்து அவ்வரம்பையர் காதணி களைந்து கைம்மை நிலை யெய்தாதவாறு செய்தவன் என விளங்கிற்று. மங்கலவணி களைவது போன்றது காதணி களைவதும், காதலர் இறந்தபோது மங்கலவணி களையும்போதே காதணியையும் களைவர் காரிகையர் என்பது தோன்றும். “நாந் தேவரென்பார், தம்பாவை யர்க் கன்று காதோலை பாவித்த தயவாளர்” (மதுரைக்கலம். 29) எனக் குமரகுருபரர் கூறுவதுங் காண்க.

இந்திரனுடன் ஓராசனத்தில் இருந்தவன் திலீபன். இவன் வரலாறு வேறு நூல்களிற் காண்கிலம். டாக்டர் உ. வே. சா. குறிப்புரையிற் கண்டதுதான். இதில் ஒருவர் பின் ஒருவராகச் சோழகுல மன்னர் தோன்றி யரசு புரிந்த வரலாறு கூறப்படுகிறது. ஆதியிற் குரியனும் அவன் பின் மனுவேந்தனும் அவனுக்குப் பின் சுகுத்தனும், அவனுக்குப் பின் முசுகுந்தனும் அவனுக்குப் பின் திலீபனும் அரசு புரிந்தனர் என வழிமுறை காண்க, வரி 54 இல் “பெரியோனிவன் பின்பு” என வந்ததை ஒவ்வொரு மன்னற்கும் கூட்டிக் கொள்க. குரியனும் இவன் பின்பு மனுவும் இவன் பின்பு சுகுத்தனும் என முறையே கூட்டுக.

வரி 10—20: கவ்வை எழ.....சரத்தோன்

(பொ - ரை.) பேரொலி யெழப் பேசும் பெரிய¹வாயுடைய கரிய இயமனுக்குத் தக்கவாறு வழக்குப் பேசிய நீதி மன்னனும், பழக்கத்துடன் வந்த புலியுடனே புல்வாயும் ஒரு நீர்த்துறையில் நீர் பருகுமாறு ஆணை செலுத்தி உலகத்தையுண்ட மன்னர் பெருமானும், சுடுகின்ற தீயில் வெந்து சாம்பரான அறுபதினாயிரம் சகரர்களும் உயிர் பெற்று உடலோ டெழுந்து விண்ணுலகு சென்று தங்குமாறு கங்கையாற்றைக் கொண்டு வந்த வேந்தனும், முன் வந்து போர் புரியும் பத்துத் தேர்களில் வந்த பத்தசுரர்களுடைய போரினை முற்காலத்தில் ஒரு தேரிற் சென்று பொருது வென்று வந்த வலிமையுடையவனும், பத்து மலையையும் துளைத்துச் செல்லும் இடியைப் போல இராவணன் பத்துத்தலைகளையும் தொலைக்கவேண்டும் என்று கீழைத்து ஏவி அறுத்த அம்பினையுடையவனும்.

(வி - ி.) கூற்றுக் கேற்ப வழக்குரைத்தவன் பெருநற்கிள்ளிவளவன்; “கூற்றுக்குத் தேற வழக்குரைத்த செம்பியன்”, (விக்.உலா.வ. 14) எனவும், “காலனுக்கிது வழக்கென வுரைத்த வவனும்” (கலிங். இரா. 15) எனவும் வருவன காண்க. வளவனுக்கும் கூற்றுக்கும் என்ன வழக்குநடந்தது என்பதை அறியப் போதிய சான்றில்லை. புலியும் புல்வாயும் கூடி நீருண்ண ஆண்டவன் ‘மாந்தாதா’ என்ற சோழமன்னன். “ஒரு துறைப்புனல் சினப்புலியு மானு முடனே, உண்ணவைத்த வரவோன்” (கலிங், இராச. 12) எனவும், “அடுபுலியும், புல்வாயும், கூடநீ ரூட்டியுக் கொற்றவன்” (விக். உலா. வ. 9, 10) எனவும், “புலிப்போத்தும் புல்வாயும், ஒருதுறையி லீருண்ண வுலகாண்டோன்” (கம்ப. குலமுறை.5) எனவும் வருதல் காண்க. மந்தாகினி - கங்கை. கங்கைகொண்டுவந்தவன் பகீரதன். இவன் தன் முன்னோர்களாகிய அறுபதினாயிரம் சகரரும் கபில முனிவர் சாபத்தீயால் வெந்து சாம்பலாயினர் என்பதும், அவர்கள் சாம்பலைக் கங்கைநீர் வந்து நனைத்தால் மேலான பதவிபெறுவர் எனவும் சான்றோர் சொல்க் கேட்டுப் பல்லாண்டு தவம் புரிந்து கங்கையைப் பாதாளவுலகுக்குக் கொண்டு சென்றான் என்பது வரலாறு. பத்துத் தேர்களில் வந்தவரை ஒரு தேரிற் சென்று வென்றவன் தசரதன் ஆவான். தசரதன் - பத்துத் தேர் வென்றவன். சம்பராசுரன் என்பவன் மாயையால் பத்துத் தேரில் பத்து வடிவமாக வந்து தசரதனை வளைத்துப் போர் செய்தான் எனவும் அவனைக் கொன்று அமரரைக் காத்தான் எனவும் ஆனந்த ராமாயணம் கூறும். “அவுணர் தேர் பத்தும் வென்றுளேற்கு” (கம்ப. மந்திரப், 19) எனவும், ஒரு தேரா

கையிரண்டு தேரோட்டி யும்பர், வருதேரால் வான் பகையை மாய்த்தோன்” (இராசரா - உலா. வ. 21, 22) எனவும் வருவன காண்க.

மறவோன் தலைபத்தும் வெட்டுஞ் சரத்தோன் என்பது பத்துத் தலையுடைய இராவணனைக் கொன்ற இராமனைக் குறிக்கும். உரும் + இன் = உருமின். இதில் இன் ஐந்தனுருபு ஒப்புப் பொருளில் வந்தது. இடியைப் போல : பத்து மலையிருப்பினும் அவற்றைத் தகர்த்து இடி உள்ளே செல்வது போல, இராம பாணம் ஒன்றே பத்துத் தலையையும் அறுத்துத் தொலைத்தது : என இடியின் வலிமையை இராமபாணத்திற்கு ஒப்பாக்கினர். “மரந்தின்னா உவரையுதிர்க்கும் நரையுருமின் ஏறையை” (மதுரைக்காஞ்சி. 62, 63) என வருவது காண்க. இங்குப் பெருநற்கிள்ளி, மாந்தாதா, பகிரதன், தசரதன், இராமன் ஆகிய ஐவரும் கூறப்பட்டனர். பெருநற் கிள்ளியின் மைந்தன் மாந்தாதா, மாந்தாதவின் மைந்தன் பகிரதன் என்று இவர்களை வழிவழியாகக் கொள்வது பொருந்தாது. தசரதன், அவன் மைந்தன் இராமன் என்பது மட்டும் பொருந்தும். இடையிடையே அரசு புரிந்த மன்னர் சிலரை விட்டும் கூறுகிறார் நூலாசிரியர் என்று உய்த்துணர்க.

வரி 20—30: நிலை தப்பா மீளி.....மன்னர்க்கு மன்னன்

(பொ - ரை.) நிலை தவறாத பேய்த்தலை கொண்ட பெருமங்கலமுடையான் முதன்மையாகக் கொண்டுவந்த படையெடுப்பின் பொருட்டு முற்காலத்தில் அவனுடைய கோட்டை வாயிற்காவலாக இருந்த பேயின் தலையை யிடித்து நொறுக்கிக் கொன்ற அரசனும், நாடோறும் தாமரையிலிருக்கும் பிரமன் படைத்த மக்கள் அனைவரையும் முதுமக்கட்சாடியில் வைத்துக் காத்த முதல்வனும், பூமி எல்லா மன்னர்க்கும் பொது வென்பது நீங்குமாறு வளைந்த சக்கரவாள மலையே கோட்டையாகக் கொண்டு உலக முழுவதையும் ஆண்டு வானில் அசைந்து நின்ற அசுரர் மாயக் கோட்டையையும் அழித்த ஒளிபுடைய வாட்படையேந்திய மன்னனும், உயர்ந்த திருமால் பள்ளி கொண்ட கடல் வறிகா கும்படி பூமியைக் காப்பதற்கு மேல்கடல் நீரைக் கீழ்கடலிலே பாயும்படி விடுத்த அரசனும், ஓடக் கோலையும் வருத்தி அலை வீசுகின்ற காவிரியை ஒருவழிப்படுத்துவதற்கு மலையை வெட்டிய வாட்படையுடைய வேந்தர்க்கு வேந்தனும்.

(வி - ற்.) மீளி - வலிமையுடையவன். இது பெருமங்கல முடையானைக் குறித்தது. கோட்டை வாசலிற் காத்திருக்கும்

பேய் சோழனைக் கொன்றுவிடும். அஞ்சாது நீங்கள் சென்று போர் புரியின் என்று வடவரசரைச் சோழன்மேற் போர் புரியுமாறு ஏவினான் என்றும், கரிகாற்சோழன் காளி தேவியின் அருளால் அப்பேயைக் கொன்றான் என்றும் அறியலாம். இதற்கு மேற்கோள் “கோட்டை வாசலிற் கூளிதன் பலத்தால், வாட்டமில் வளவனை மலைவறப் பொருதிடும், வடவரசரைப் பெருமங்கல முடையீர், படைபொருதவசயப் படுத்து மென்றேவலும், காத்தெழும் பத்திர காளியாலந்தப் பேய்த்தலை கொண்டு பெரும்படை செயித்தோம்” (சோழ மண். 95 மேற்) எனவும், “களத்திற் பொலிகா டவன் பணியக் கண்டான் கொண்டான் களவகுப்புத், தளத்திற் பெரிய வடவரசர் தாமே விய பேய்த்தலை கொண்டான், உளத்திற் பரவு காளியருளுடையான் சோழ னுவப்புடையான், வளத்திற் பெருமங்கல முடையான் வளஞ்சேர் சோழ மண்டலமே” (சோழ மண். 94) எனவும் உ. வே. சா. குறிப்புரையிற் காட்டியது காண்க. இவ்வரலாறு நன்கு விளங்கவில்லை. இச்செயல் முதற் கரிகாலனைக் குறித்தது என்பதும் அவர் கூறியதே.

“முதுமக்கட்சாடி முதலோன்” என்றது நாபாகன், இவன் அசனுடைய தந்தை. இது விஷ்ணுபுராணத்தால் அறியப்படுவது. இவன் பெயர் சுரகுருவேனக் குலோத்துங்கன் பிள்ளைத்தமிழ் கூறுகின்றது. பதுமம் - தாமரை. கடவுள் - தெய்வம். பதுமக்கடவுள் என்பது பின் வரும் “படைப்பு” என்ற சொல்லின் குறிப்பினால் பிரமனை யுணர்த்தியது. இவன் அரசு புரியும் காலத்தில் இவன் வீரத்திற்கு அஞ்சியோ நெறி முறை கண்டஞ்சியோ இயமன் வந்து இவன் நாட்டு மக்களுயிரைக் கொண்டு போகாமல் விடுத்தனன் எனவும் கூனிக்குறுகி அனைவரும் உயிருடன் இருந்தனர் எனவும், அவர்களை யடக்கமாக வைத்துக் காப்பது குறித்து ஆய்ந்து குயவனைச் சாடி செய்து கொடுக்குமாறு கூறி அச்சாடியில் வைத்துக் காக்குமாறு பணித்தான் எனவும் தெரிகிறது. இவனை “புவனி, மேலனைத்துயிரும் வீவதிலையாகநமன் மேல்வென்றி கொண்ட வவனும்” (கலிங். இராச. 15) என்றும், “அணிபெற வெழுதிய அழகிய குரைகவினுட்செறி மட்சாடி, குடிபுக முடிபுனை சுரகுரு வழிமுதல் கொட்டுகசப்பாணி” (குலோத்துங்கன் பிள்ளைத்தமிழ்) என்றும், ‘சித்தமகிழ்ந் தினமறச் செங்கோ னடாத்த நமன், உத்தமனென்றந்நாளுயிர் கொடுபோ காமையினால், மொய்த்தமுதி யோர்க்கு முதுமக்கட்சாடிபல, வைத்தகுல தீரனே மன்னுகோ மன்னுகோ’ (திருவேண்காட்டுப். சத்தியநல்வீரதச்-9) என்றும் பிற நூலாசிரியர் கூறுவது காண்க. விக்கிரமசோழனுலா 15, 16 வரியும், சங்கரசோழனுலா—11, 12வரியும் இச்செயலைக் காட்டுகின்றன.

தூங்கெயிலெறிந்த சோழன் யாவன்? அவன் பெயர் யாது? வரலாறு யாது என்பன அறிதற்கு வழியின்று. தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன் என்ற பெயரும் தூங்குமெயிலெறிந்த செயலும் பல நூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன. சிறுபாண் 79—82. பழமொழி 49, சிலப்பதிகாரம் 27—164, 5:29, மணிமேகலை 1:4, தொல்காப்பியம் களவியல் கு. 11. நச். உரை, கலிங்கத்துப்பரணி இராச. 17, இராச ராசசோழனுலா 25, 26. விக்கிர. உலா 16, 17 ஆகிய இடங்களிற் காண்க. சிலப்பதிகார நூலாசிரியரே மூன்று எயில் எனக் குறித்ததும், “திறல்விளங் கவுணர் தூங்கெயில்” (தொல். கள. 11. நச். மேற்) எனக் குறித்தும் ஆய்ந்தால், அசுரர் மாயத்தால் வானில் அசையும்படி அமைத்துள்ள மூன்றரண்களையும் அழித்தவன் என்பது புலனாகும். உலகமெலாம் பொதுக்கி ஓராழிதனை யுருட்டிச் சக்கரவாளமலையையே தனக்கு அரணாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவன் என இவன் சிறப்பு விளங்குகின்றது.

மேல்கடல் கீழ்கடற்கு விட்ட கோள் என்பது சங்கீரண (ஸம்கர்ஷண) சக்கரவர்த்தி எனவும், சமுத்திரஜித் எனவும் கூறுவர். இவன் கப்பல் போக்கு வரவு கருதிநடுவில் இருந்த மேட்டுநிலத்தினை வெட்டி மேல்கடலும் கீழ்கடலும் ஒன்றுக்கினன் எனத் தெரிகிறது. “புணரியொன்றினிடையொன்று புகவிட்டவவனும்” (கல்ங்கத், 193), “குடகடற்குச் சார்பு குணகடலேயாகும். வடகடற்குந் தென் கடற்குமன்னன்” (இராசராச. உலா 27, 28), “மேல் கடலில், வீங்குநீர் கீழ்கடலில் விட்டோனும்” (விக்-உலா 17, 18), எனப் பிறர் கூறுமாற்றானும் அறிக.

காவிரியாற்றை ஒருவழிப்படுத்தியவன் காவேரிச்சோழன் என்பவன். மணிமேகலை நூல் இவனைக் கர்ந்தமன் எனவும் காந்தன் எனவும் கூறுகின்றது. இவன் செயலை “மலைகொன்று பொன்னிக்கு வழிகண்ட கண்டன் வரராசராசன்கை வாளென்ன வந்தே” (தக்கயா. 549) என்ற அடியும், “பண்டு காவேரியைக் கிழக்கு நோக்கிப் போகவொட்டாது தடுத்த சையபருவதத்தை நடுவற வெட்டிய சோழன் ராசராசனுடைய திருக்கையிற் பிடித்தருளின வாள்” என்ற அதன் உரையும் விளக்குகின்றன. அன்றியும் “சைய, மலைச்சிறைதீர் வாட்கண்டன் வெள்ளணிநாள் வாழ்த்திக் கொலைச்சிறைதீர் வேந்துக் குழாம்” (தொல். புறத். 31. நச். உரை, மேற்,) எனவும், “காவிரிப் புனல் கொணர்ந்தவவனும்” (கலிங். இராச 15) எனவும், “மேக்குயரக், கொள்ளங் குடகக்குவ டுடறுத்திழியத், தள்ளுந் திரைப்பொன்னி தந்தோனும்” (விக்-உலா. 12, 13, 14)

எனவும், “முடுகிக், கரையெறிந்தபொன்னிக் கடலேழுங்கோப்ப, வரையெறிந்த மன்னர்க்கு மன்னன்” (இராச-உலா 28, 29, 30) எனவும் வருவன இதனை விளக்கும். இங்குக் கூறப்பட்ட மன்னர் கரிகால் வளவன், நாபாகன், அல்லது சுரகுரு, தூங்கெயீ லெறிந்த சோழன், சமுத்திரசித், அல்லது சங்கரணசக்கர வர்த்தி, காவேரிச்சோழன் அல்லது காந்தமன் என ஐவராவர்.

வரி 30—40: நிலையறியாத் ... களவழிப்பாக்கோண்டோன்

(பொ - றை.) நீரின் நிலையறிய முடியாத பழமையான கடல் சூழ்ந்த பூமி வட்டமானது தன் தோள் வாசுவலயமாக முன்னர்த் திருந்தும்படி தன் விஷ்ணால் நடுவிலுள்ள மலைகளையிடித்து மாற்றியவனும், விரைவாகக் கொலை நேரும்படி உடல் முழுவதும் தசைதசையாக அறுத்தாலும் சமனாக நில்லாத தராசுத் தட்டில் ஏறிப் பெருமையுடனிருந்த வேந்தனும், தலையில் ஏறிய மண்ணைக்கொண்டு காவிரிக்கரை கட்ட வராதவளுடைய கண்ணைக்கெடுத்த சோழனாகிய கரிகாலனும், மதிக்கத்தக்க படம் பல பொருந்திய முடியுடைய நாகவரசன் மகளை முற்காலத்துத் திருமணம்புரிந்த கிள்ளிவளவனும், சேரமான் கணைக்காலிரும் பொறையைச் சிறையில் வைத்துத் துன்புறுத்திப் பின்னர்ப் பொய்கையார் என்ற புலவர் பொருட்டுச் சிறைவீடுசெய்து அவர் பாற்கொடுத்துக் களவழி நாற்பது என்னும் நூலையேற்றுக் கொண்ட செங்கணன் சோழனும்.

(வி - நி.) தொன்மை + ஆர்கவி—தொல்லார்கவி—பழமையான கடல். வலையம்—வட்டம். தோள்வலையம்—வாசுவலயம் என்ற அணி. நிலவட்டம் வாசுவலையம்போல இருக்க வேண்டும் என்று கருதி நாட்டின் நடுவேயுள்ள மலைகளையெல்லாம் விஷ்ணாலே யிடித்து வட்டமாக மாற்றியவன் என்பது கருத்து. இவன் பிருது சக்கரவர்த்தி என்றும், இதனை விளக்குவது குமார சம்பவம் 1:2 ஆம் சுலோகம் என்றும் டாக்டர் உ. வே. சா. குறித்துள்ளார். அது தவிர வேறு குறிப்பொன்றுங் காணக்கிடத்திலது.

கொலையேற என்பது அசுரங் குறைந்து நின்றது: தொகுத்தல் விகாரம். உடம்பு கொலையேற அடையக் கொய்தாலும் என மாற்றுக். உயிர் இறக்கும்படி முழுவதும் அறுத்தாலும் என்பது பொருள். எய்தாத்துலை; சமநிலையடையாது நின்றதுலை எனக் கொள்க. வீற்றிருந்த என்பது கவலையின்றி மகிழ்ச்சியோடு இருந்தான் என்பதை யுணர்த்தியது; இவன் சிபிச் சக்கரவர்த்தி என்பது எவர்க்கும் தெரியும். சிபிவரலாறு

குறித்த நூல்கள் பல. சிலப். 20: 51 - 2, 23: 57 - 58, 29: அம்மாணவரி. கலிங், இராச; 20, கம்பரா. திருவவ: 65, குலமுறை. 7, 6, விபீட; 110, திருக்குறள் 72, பரிமேலழகர் உரை, விக்கி.-உலா 21, 22, இராச ...உலா 11, 12, புறநா 37, 39, 43-46 ஆகிய இடங்களிலும் காணலாம்.

தலையேறு மண்கொண்ட கரை என மாற்றி மக்கள் தலை மேல் கூடைமண் ணேற்றிவைத்துச் சுமந்துகொண்டுபோய்க் கொட்டிக் கட்டிய கரை என விளக்கம் காண்க. கொண்ட கரை, பொன்னிக்கரை எனக் கூட்டுக. அக்கரை கட்டுதற்கு வராதவள் என்க. ஈழத்துப்பிடாரி என்பது உ. வே. சா. குறிப்பு. வாராதான் என்ற பாடமும் உள்ளது. வாராதான் என்ற பாடங்கொண்டால் முகரி எனக் கூறலாம். “தொழுது மன்னரே கரைசெய் பொன்னியிற் றொடர வந்திலா முகரியைப் படத், தெழுதுகென்றுகண் டிதுமிகைக்கணென் றிங்கழிக்கவே யங்கழிந்ததும்” (கலிங். இராச. 20) என வந்திருத்தல் காண்க. முகரி - பிரதாபருத்திரன் என்றும் அவன் படத்தின் விழியைக் கோலாற் சோழன் இங்குக் குத்தியவுடன் அங்கு அவன்விழி கெட்டது என்பதும் வரலாறு.

“கண்கொண்டான் பொன்னிக் கரைகட்ட வாராணை,
யெண்கொண்ட சோழ விரங்கேசா”

என வருவதும் இதனையுணர்த்தும். கண்கொண்ட கரி காலன் என்பவன் இரண்டாங் கரிகாலன்போலும், முன்னர் ஒரு கரிகாலனை இவர் கூறியிருப்பதால்.

எண்கொள் பணம் - எண்ணிக்கொள்ளப்பட்ட படங்கள் எனக் கொள்ளினும் பொருந்தும். படங்கள் சேர்ந்த முடியுடையான் என்றது பாம்பரசன் (நாகராசன்) என்ற பொருள் தரும். பாம்பரசன் மகள் நாககன்னி. அவளைப் புணர்ந்தவன் கிள்ளிவளவன், இவன் வரலாறு பெரும்பாணற்றுப்படை (29—31) நச்சினூர்க்கினியர் உரையிலும் மணிமேகலையில் 24 : 54—59, 25 : 178, 179, 29 : 3—5 ஆகிய இடங்களிலும் வந்துள்ளது, ஒன்றற்கொன்று சிறிது வேறுபாடுளது. ஆய்ந்துகொள்க.

கிள்ளிவளவன் வரலாற்றுச் சுருக்கம்

பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுவது: சோழன் நாகரூலகத்துச்சென்று நாககன்னிகையைப் புணர்ந்தான். நாககன்னி "யான் புதல்வனைப் பெற்றால் என்னசெய்வேன்" எனக் கேட்டாள். சோழன் தொண்டைக்கொடியை யடையாளமாகக் கட்டி விடுத்தால் யான் அவனுக்கு என் அரசரிமை கொடுக்கிறேன் என்று கூறிவந்தான். அவ்வாறே அவள் செய்தாள். கடலில் உள்ள திரைகள் அப்புதல்வனைக் கொண்டுவந்து தந்தன. திரைதருதலால் 'திரையன்' எனப் பெயர் பெற்றான் என்பது.

மணிமேகலை கூறுவது: நெடுமுடிக்கிள்ளி என்பவன் பூஞ்சோகையிலிருப்ப ஆங்கொரு கன்னிகைவர அவனைக்கண்டு காதல் கொண்டு அவளுடன் கூடிக் கலந்து இன்பமெய்தி ஒரு திங்கள் இருந்தான். அவள் பாதலன் சென்றுவிட்டாள், இவளிடம் ஒன்றுங் கூறாமல். பின்னர்ச் சாரணன் ஒருவன் வந்தான். அவளிடம் வினவினான். அவன் நாகநாட்டரசன் வளைவணன்; அவன் மனைவி வாசமயிலை; இவ்விருவர் மகன்தான் பீலிவளை என்பவன். அவள்தான் உன்னோடு காதலிற் கூடியிருந்தவள். அவள் இனி யுன்னுடன்கூட வாராள். அவள் பெற்ற குழந்தைதான் வரும் என்றான். அதுகேட்டுக் கிள்ளி வளவன் வாளாவிருந்தான். பின் அவள் தொண்டைக்கொடிகட்டிக் கப்பலில் ஏற்றியனுப்பினள். கப்பல் கவிழ்ந்து பின்னர்த் திரை கொண்டுவந்துதர வந்தான். அவனைக் கண்டு எடுத்து வளர்த்தான் என்பது.

பொறையனை அணங்குபடுத்து - பொறையனைத் துன்பப் படுத்தி: இது சிலைச்சோகையில் வைத்துத் துன்பப்படுத்தியதைக் குறிக்கும். பொய்கைக்கு என்பது பொய்கையார் என்ற புலவர் வேண்டுகோளுக்காக. கொடுத்து - பொறையனை அப்புலவர் பால் விடுத்து என விரித்துக்கொள்க. "களவழி நாற்பது" என்ற நூலினைக் கேட்டுப் பின் சிறைவீடு செய்தவன என வரலாற்றிப்பதனால் "களவழிப்பாக்கொண்டு பண்டுகொடுத்தவன்" என மாற்றிப் பொருள் கொள்க. இவன் சோழன் செங்கணன் என்ற பெயருடையவன். திருப்போர்ப்புறத்துச் சோழன். செங்கணன் சேரமான் கணக்காலிரும்பொறையைப் பொருது வென்று கைப்பற்றிச் சிறையில் வைத்தான். அதனையறிந்த பொய்கையார் சோழன் செங்கணன் வெற்றியைச் சிறப்பித்துக் "களவழி நாற்பது" என்ற நூல் பாடிய ரங்கேற்றினர். செங்கணன் புலவர்க்குப் பரிசளிக்க அதனை மறுத்து இரும்பொறையைச் சிறைவீடு செய்வதே எனக்குப் பரிசிலாம் என்று கூறினர்.

அதுகேட்ட சோழன் அவ்வாறே விடுதலை செய்தான் என்பது வரலாறாகும். இது புறநானூறு 74 ஆம் கவியின் கீழ்க்குறிப்பாலும், கள்வழி நாற்பது நூலின் முன்னுரையாலும் அறியலாம். விக்கி... உலா 27, 28; இராசரா... 35, 36; சங்கர : 27, 28; தொல். புறத். 36, நச். மேற், கலிங். இராச 19; இவைகளிலும் இக்குறிப்புக் காணப்படுகிறது. இங்குக் கூறப்பட்டவர் பிருது, சிபி, இரண்டாம் கரிகாலன், கிள்ளிவளவன், கோச்செங்கணன் என்னும் ஐவராவர்.

வரி 40—50: அடுத்தடுத்து.....செம்பியர்கோள்

(பொ - ரை.) அடுத்தடுத்து நிகழ்ந்து சினத்துடன் பொருத போரில் சிறந்த மார்பில் தொண்ணூற்றாறு தழும்புப்பட்ட உடம்புள்ளவனும், நாட்டு மக்கள் முன்னேறும்படி பிரமவரக்கன் என்ற கொடியோன் மார்பைப்பிளந்து கொன்று சிவபெருமான் திருத்தில்லை நகரத்தை யமைத்தவனும், மன்னர்களால் வாரும் வந்து பணியுமாறு தன் படையை முன் நடத்திச்சென்று தமிழ் வழங்கும் மதுரைப் பதியையும் சழநாட்டையும் வென்று கொண்டவனும், சூழ்ந்த பல இடங்களிலும் போய் ஒரு பகலில் எல்லாப் பாலைவனங்களையும் கடந்து உதகைக்கோட்டையை யழித்துத் தன்னுடைய தூதுவனைக் கண்டு கூட்டிக்கொண்டு வந்தவனும், வேற்றுமையாகப் பகைத்துக் கங்கையாற்றையும் கடாரம் என்ற நாட்டையும் கைப்பற்றி யரியணையில் அமர்ந்திருந்த சோழமன்னனும்,

(வி - ம்.) சிறுஞ் செரு - சிறிப் பொருத செரு. செரு - போர். ஆகத்தோன் - உடம்புடையவன். ஆகம் என்பது மார்பு என்ற பொருளையும் தரும் எனினும் மார்பில் என முன்னர் வந்ததனால் உடம்பு எனப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. தொண்ணூற்றாறு விழுப்புண் கொண்டவன் விசயாலய சோழன். இவனைப்பற்றிய குறிப்பு, விக்கி உலா, 29, 30; இராசராச, 31, 32; சங்கர, 29, 30 காணப்படுகிறது.

திருத்தில்லை பார்த்தோன் இன்னான் எனக் கூறுதற்கு வழியின்றி. தில்லைவனத்திற் பிரமராசுலன் இருந்து அச்சுறுத்தினன் எனவும், அவ்வரக்கனைக் கொன்று காட்டினை யழித்து நாடாக்கித் தில்லைநகரமைத்துத் திருக்கோயில் சமைத்து மக்கள் கூத்தப்பெருமானை வணங்கி வழிபட்டும்புமாறு செய்தவன் இவன் எனவும் கூறலாம். இவ்வரிகள் இப்பொருளுக்கிடமாக நிற்கின்றன. திரிமுடிச்சோழன் - மும்முடிச்சோழன். மும்முடிச்சோழன் என்ற பெயர், முதல் இராசராசனுக்குச் சாசனம்

களில் வந்திருப்பதாலும் அவன் வரலாறு வரி 47, 48 இல் பின்னர்க் கூறப்படுவதாலும் இவனை முதல் இராசராச சோழன் என்று கூறுவதற்கிடமில்லை என்று குறிப்புரை வரைந்துள்ளார். விஜயாலயனுக்குப் பின்வந்த ஒரு சோழமன்னனாவன் என்பது அவர் குறிப்பு.

பழையவுரை: எல்லாருங் கண்டு ஈடேறும்படி- (31) பரமாத் தாண்டவமாமும் திருத்தில்லைக் கூத்தனது நியதியாலே காவலான பிரமராஷஸனது மார்பைப்பிளந்து திருத்தில்லை நட(ன)ம் பார்த்தோன் இவன் திருமுடிச்சோழன்" என்பது. ஆய்ந்துணர்க.

நரபதியர் - மன்னர் : நரர் - மனிதர். பதியர் - தலைவர். எனப் பிரித்துக்காண்க. இது வடமொழித் தொடர் : நரபதியர் தாழ முன்சென்று என்பதற்கு, தென்னாடுநோக்கிப் போர் மேற்சென்றபோது ஆங்காங்குள்ள சிற்றரசர் வந்து திறை கொடுத்து வணங்க முன்னேறிச்சென்று என விரிவுரை கொள்க. வணங்காத பாண்டியனை வென்று மதுரைப்பதியையும் ஈழநாட்டரசனை வென்று ஈழநாட்டினையும் கைப்பற்றினான் எனவும் கொள்க. இவன் முதலாம் பராந்தகன். "வேங்கோல் வேந்தன் தென்னாடு மீழமுங் கொண்டதிறம், செங்கோற்சோழன் கோழி வேந்தன் செம்பியன்" எனக் கண்டராதித்தராம், (திருவிசைப். 8) பாடப்பெற்றவன் இவனே. "ஈழமும் தமிழ்க்கூட லுஞ்சிதைத்திகல் கடந்ததோரிசை பரந்ததும்" (கலிங். இராச. 23) எனவும், "மதுரையும் ஈழமும் கொண்ட கோப்பரகேசரிவர்மன்" எனச் சாசனம் கூறுவதும் இதனை வலியுறுத்தும். பழையவுரை. "இவன் கரீகாற்பெருவளத்தான்" என்றது. மதுரைத்தமிழ்ப்பத, தமிழ்க்கூடல் என வருவன தமிழ்மொழி மதுரையிற் செழித்துத் தனித்துப் பெருகியிருந்தைப் புலப்படுத்தும். "தமிழ்நிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின், மகிழ்நனைமறுகின் மதுரை" (சிறுபாண்; 66, 67) என வருவதும் காண்க.

தூதனை நோக்கினான் என்பது முதல் இராசராசனை யுணர்த்தும். இவன் விடுத்த தூதனைச் சேரமன்னன் மேலாடையை யெடுக்கும்படி கூறி இழிவுபடுத்திச் சிறைவைத்தான் என்பது கேட்டு உடனே புறப்பட்டு ஒருநாட் பகலில் பதினெட்டுப் பாலைவனங்களையும் கடந்து உதகை மதியலைழித்துச் சேரனை வென்று சேரநாட்டைக் கைப்பற்றித் தூதனைச் சிறைநீக்கி வந்தான், இவன் என்பது வரலாறு. சரம் - பாலை, இது சேரநாட்டுள்ளது என்பது, "வானவரம்ப என்னாட்டுமபர், வேனளீடிய வெங்கடறு" (அகநா. 389: 16, 17) எனக் கூறுவதால் அறியலாம்: பாலைவனம் பதினெட்டு என்பது. விக்கி.

உலா. 33, 34; இராசரா. 41, 42; சங்கர. 33, 34; கலிங்கத். இராச. 20 இவற்றுலும் இவன் வரலாறு தோன்றும். அரசரும் அவருடைய தூதுவர் படைத்தலைவர் முதலிய சிறப்புடையவரும் மேலாடை கீழிறக்காமல் எவரையும் சென்று காண்பது அக்காலத் தியல்பு போலும். “போர்வை மடக்கார் பொலியப் புகுதரும் கோயில் மகளிர்” (பெருங். 2, 2: 230, 231) எனவும்; ‘தருக துகிலென வெழுந்து தங்களை வன்பொடு துச்சாதனை சொலாமுன், வருகவென வரைமார்பின் வாங்காத வுத்தரியம் வாங்கி யீந்தார்’ (வி. பா. சூது. 246) எனவும், ‘சீவரம் போர்த்தல் மத்திம தேசத்தா ராசாரமன்றோ? மூத்தோர்முன் இனையோர் போர்வை வாங்குவதுபோல’ (ரீலகேசித் 3: 13, உரை) எனவும் வருவன உயர்ந்தோர் மேலாடை யெடார் என்பதையுணர்த்தும். இவனை முடிக்கொண்ட சோழன் எனப் பழைய வுரை கூறுகின்றது.

கங்காநதியும் கடாரமுங் கைக்கொண்டவன், கங்கை கொண்ட சோழன் என்ற பரகேசரிவர்மன் இராஜேந்திர சோழ தேவன் ஆவன். கடாரம், மலையா தீபகற்பத்தில் உள்ளது. இக்காலத்தில் அது கெடா (Kedha) என்று வழங்கப்படுகிறது. இவன் தன் படைகளை ஏவிக் கங்கையாறு பாயும் நாட்டரசனையும் கடார நாட்டரசனையும் போரில் வென்று கங்கையையும் கடாரத்தையும் தனதாக்கிச் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தான் என இராசேந்திர சோழதேவன் வீரச்சிறப்புக் கூறுகின்றது. எளிதாகக் கைப்பற்றியவன் என்பது குறிப்பு.

வரி 50—53: எங்கோன்.....இவன் பின்பு

(பொ - ரை.) எம்முடைய அரசனும் இப் பூமிக்கண் மனு முதலிய பல வேந்தர்களாலும் தவிர்க்கமுடியாத சுங்கத்தைத் தவிர்த்தோனும். கவிச் சக்கரவர்த்தியென்ற சயங்கொண்டாராற் பரணி பரடிப் போற்றப்பட்டவனும் ஆகிய முதற் குலோத்துங்கனும் ஆகிய இவர்கள் ஒருவரின் ஒருவராக ஆண்டு இவருக்குப் பின்பு.

(வி - ி.) எங்கோன், தவிர்த்தோன், பெரியோன் ஆகிய முதற் குலோத்துங்கனும், பூத்தனையோன் (வரி - 2) முதலாகப் போற்றும் பெரியோன், (வரி 53) இறுதியாகக் கூறப்பட்ட மன்னர்கள் ஒருவரின் ஒருவராக அரசுபுரிந்து வாழ்ந்து மறைந்தபின்பு எனக் கொள்க.

வரி 53—56: பூதலங்கன்.....பெருமான் தரும் புதல்வன்

(பொ - ரை.) பூமிபாரத்தைச் சமந்த சிறந்த புயங்களை யுடைய அகளங்கள் என்ற பட்டம் பெற்றவன்; பகைவர் விரும்

பிய கோட்டைகளிற் போர்புரிந்து களவேள்விசெய்து கலிங்கப் போரில் ஆயிரம் யானைகளைக் கொன்று அவ்வெற்றிகுறித்துப் பாடிய கலிங்கப் பெரும்பரணியாகிய நூலை யேற்றிக்கொண்ட வேந்தன் ஆகிய விக்கிரமசோழதேவன் பெற்ற மைந்தன்.

(வி - ற்.) அகலங்கன் என்பது விக்கிரமசோழன் பெயர், இவன் கலிங்கப் போரில் வெற்றி பெற்றுப் பரணிநூல் ஓட்டக் கூத்தரார் பாடப்பெற்றவன் என்று புகழப்படுகிறான். அப் பரணிநூல் இதுகாறும் ஓடைத்திலது. வேற்றார் - பகைவர். விரும்பு + அரணில் எனப் பிரிக்க. வெங்களத்தி வேட்டு-வென்று "செருத்தர் தரித்துக் கலிங்கரோடத் தென்றமிழ்த் தெய்வப் பரணிகொண்டு வருத்தந்தவிர்த்துல காண்டபிரான் மைந்தற்கு மைந்தனை வாழ்த்தினவே" எனவும் "இப்பரணி பாடினார் ஓட்டக்கூத்தரான கவிச்சக்கரவர்த்திகள், பரணிபாட்டுண்டார் விக்கிரமசோழ தேவர்" எனவும் தக்கயாகப்பரணி 776 கவியும் உரையும் கூறுவது காண்க. "தரணியொரு கவிகை தங்கக் கலிங்கப், பரணிபுனைந்த பருதி, — முரணில், புரந்தர நேமி பொருவு மகில, துரந்தரன் விக்கிரம சோழன்" (இராசரா. உலா, 53—56) என வருவதும் இதனை வலியுறுத்தும். அகலங்கன் என்ற பெயர் பலவிடங்களில் அமைந்துள்ளது. திருவரங்கத்தில் ஒரு வீதி அகலங்கன் வீதி, பூவானருக்கு அருகில் உள்ள ஊர் அகலங்கநல்லூர், சிதம்பரம் ஆயிரக்கால் மண்டபத்திற்குக் கிழக்கே ஒரு தூணிலுள்ள கல்வெட்டு அகலங்கன் மண்டபம், விக்கிரம சோழ இலாவில் 117, 303, 363, 417, 511, 567 வரிகளில் அகலங்கன் இறுதி வெண்பாவில் வையமளந்தா யுகளங்கா, தனிப்பாடல் "அகலங்காவுன்ற நயிரா வதத்தின், நிகளங்கால் விட்ட நினைவு" என வந்திருப்பன காண்க. அகலங்கன் - களங்கமில்லாதவன் : உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசாதவன் என்பது பொருள். பெருமான் என்பது விக்கிரம சோழன் எனவும் தரும்புதல்வன் என்பது பாட்டுடைத்தலைவனாகிய குலோத்துங்கன் எனவும் கொள்க. இனிமேல் வருவன வெல்லாம் குலோத்துங்கன் செயலெனக் காண்க.

வரி. 57—64 : கொற்றக்.....குடியின்

(பொ - னா.) வெற்றியையுடைய குலோத்துங்க சோழன், உலக முழுவதையும் காக்கும் மேகநிறத்தையுடையவன்; அழகிய துவரை என்ற ஊரில் சந்திரகுலத்தின் வழிவழியாய் வந்த சிறந்த குலத்திற் பிறந்து மனுகுலத்தை வாழும்படி செய்ய விக்கிரம சோழனுக்கு வாழ்க்கைத் துணையாக வந்த பசிய தளிர் போன்ற

செங்கையுடைய அழகிய பிடிபோன்ற விதுகுலநாயகி பெற்ற யானைபோன்றவள். அவ் யானையின் விருப்பமான கனகளபன் என்ற பெயருடையவன். எதனாலும் எழுதற்கு அருமையான வடிவமுடைய திருவின் செல்வி தனக்கு மணமாலை சூட்டியபின் சிறந்த முடிசூடி அரசரிமை யேற்றபின்னர்.

(வி - ம்.) முகில்வண்ணன் பிடிபெற்ற வாரணம், கனகளபன் ஆகிய கொற்றக் குலோத்துங்கன் எனக் கூட்டுக. முகில் வண்ணன் - திருமால். இது திருமாலையொத்தவன் காக்குந் தொழிலால் எனச் சிறப்பித்ததாம். கரிய நிறமுடையவன் எனக் காட்டியதுமாம். மாதர்ப்பிடி - அழகிய பெண்யானை. இது மேல் வந்துள்ள குறிப்பினுற் குலோத்துங்கனை யின்ற தாயைக் குறித்தது. பெண்யானை பெற்ற ஆண்யானை எனவே குலோத்துங்கன் என்பது குறிப்பினுற் புலப்பட்டது. இந்நூல் 224. வரியில் "விதுகுலநாயகி சேய்" என வந்திருப்பதால் விது குல நாயகியே குலோத்துங்கனை யின்ற அன்னையாவள். இவள் பெயர் தியாகவல்லி. புவனமுழுதுடையாள் என்று கல்வெட்டுக் களிற் காணப்படுகிறது. விக்கிரம சோழன் மனைவியர் பலர் என்றும், முக்கோக்கிழானடிகள், தியாகபதாகை, தரணிமுழுதுடையாள், நம்பிராட்டியார் நேரியன் மாதேவியார் என நால்வர் பெயர் கல்வெட்டுக்களிற் காணப்படுகிறது என்றும் சோழர் வரலாறு (பக்கம் 46. டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார்) கூறுகிறது. விதுகுலநாயகி என்ற பெயர் இவ்வுலாவில்மட்டும் தான் வந்துள்ளது. டாக்டர் உ வே. சா. அவர்கள் குறிப்புரையில் "விக்கிரம சோழன் மனைவியரில் ஒருத்தி விதுகுலநாயகி என்றும், பெண் சக்கரவர்த்தி என்றும் சிறப்பிக்கப் பெறுவள். இவள் துவராபதியாண்ட ஒரு வேளீர் கோமான் மகளாவள். இவளே இந்து மரபில் வந்து சோழ குலமாகிய மனுகுலத்து விக்கிரம சோழனை மணந்தவள். இவள் பெயர் தியாகவல்லி. புவனமுழுதுடையாள் என்று சாசனங்கள் கூறும்" என்று வரைந்துள்ளார், விது - சந்திரன். குலம் - மரபு, இதுவே "இந்து மரபில்" என வந்ததுபோலும். "அவ்வாரணத்தின் காதற் பெயரன் கனகளபன்" என்ற தொடர்ப்பொருள் விளக்கம் "யானைக்குரிய சிறப்புப் பெயராகிய கனகளபம் என்னும் பெயரினையுடையவன்; கனகளபன் - மேகநிறத்து யானைபோன்றவன்; இஃது அவனது கரிய நிறம்பற்றி வந்த பெயர்" என்பதும் அவர்கள் குறிப்புரையிலுள்ளது. அப்பொருள் பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. ஆயினும் வேறு பொருள் காண்பதரிது போலும். பழையவுரையில், பிதா "[வானபாண்டியன் முதலியாரைக்கும்பிட] அவர் யோகீசரான காலையிற் பேர் வாரணவாசித் தேவர்" என்று காணப்படுகிறது. இதன் பொருளும் விளக்க

மாகத் தோன்றவில்லை. ஆய்ந்து காண்க. திருவே திருமலை குட்ட என்பது திருவின் செல்வி என்ற பெயருடையவன் சிறந்த மணமாலையைச் சூட்டி மாதேவியானபின் என்று, பொருள் கொள்க. “திருமகுடஞ் சூடியபின்” என்பதனை இளவரசனாக முடிசூட்டியபின் என்று கொள்வதே பொருத்தமாகும்; பின் வரி 71 இல் “ஒக்க வபிடேகஞ் குடுமுரிமைக்கண்” என்று வருவதால். பட்டத்துத் தேவ்யும் தானும் இருந்து முடிசூட்டுவதே முறை என்பதும் திருமணம் முடிப்பதற்குமுன் இளவரசுப் பட்டந்தந்து முடிசூட்டுவது இயற்கை என்பதும் மன்னர் பலர் வரலாற்றில் அறியலாம்.

வரி 64--73 : நாட்டுறைவிட்ட.....பொற்றோடியும் தானும்

(பொ - றை.) தம்நாட்டு அரசரிமையை யிழந்து சிறைப் பட்ட பகைவர் ஆகிய பேரரசர்களைச் சிறைநீக்கி அவரவர் நாட்டுரிமையை யளித்து விடுத்து, இறையையும் நீக்கிக் கரிய மலைகள் எட்டும் மதயானைகள் எட்டும், படத்தையுடைய பாம்புகள் எட்டும் தாங்கிய பூமிபாரத்தைத் தான் தாங்கி அவற்றின் சூமையை நீக்கி இவ்வுலகத்தைத் தன் தந்தைக்குப்பின் சூரிய னுக்கும் தோற்றுப்போகாத ஞானத்தைக் கெடுக்கும் இருளாகிய அஞ்ஞானச்சூமையை மக்களிடத்தினின்றும் நீக்கி உடனிருந்து முடிசூடிய உரிமைக்குத்தக்க தலைமைவாய்ந்த ஒப்பற்ற தன் தேவியாகிய “புவனீ முழுதுடையான்” என்ற மங்கையும் தானுமாக வீற்றிருந்து.

(வி - ம்.) குலோத்துங்கன் முடிசூடியபின் சிறையிருந்த வேற்றரசர்களைச் சிறைநீக்கி அவரவர்க்குரிமையை யளித்தான். வரியை நீக்கினன், மக்கள் உள்ளத்தில் உள்ள அஞ்ஞானத்தை நீக்கினன், தன்னுரிமைத்தேவி புவனமுழுதுடையானுடன் வீற்றிருந்தான் என்பது இங்குக் கூறப்பட்டது.

முறைவிட்ட என்பது அரசிழந்த என்ற பொருளில் வந்தது. முறை என்பது நீதி, அஃது ஆகுபெயராய் அரசினையுணர்த்தியது. வேற்றுமன்னர்; முடிமன்னர் எனக் கூட்டுக. முடிமன்னர் - பேரரசர். கறை - கப்பம்; இறை - வரி, விட்டுநீக்கி. நாகம் - ஞாகம் எனப் போலியாய் நின்றது. நாகம் என்ற பாடமும் உள்ளது. பரம், பாரம் என்பதன் குறுக்கம். இது செய்யுள் விகாரம். இப்பூமியின் எட்டுத் திசையிலும் எட்டு யானைகள் எட்டுமலைகள் எட்டுப் பாம்புகள் நின்று தாங்குகின்றன என்று கூறுவது இலக்கியமரபு. இவற்றின் பெயர்கள் அகராதியற் காண்க. அம்மரபுப்படி. “எட்டும் பரம்தீர” என்றார். அவைகள்

முதலிற் சுமந்துநின்றன : குலோத்துங்கன் முடிசூடியபின் அப்பாரம் நீங்கியது எனக் கொள்க. முறைப்படி அரசுபுரிவது பூமிபாரம் தீர்ப்பதாம். நல்லோரைப்புரந்து தீயோரையழித்தலே முறைசெய்தலாம். “தாதையின் பின்பு” என்பது தாதையிருக்கும்போதே பட்டந்தரித்து இரண்டு ஆண்டு உடனிருந்தான் எனினும் அக்காலத்தில் தந்தையாட்சியாகவே யிருந்தது. தான் ஒன்றும் முறைசெய்திலன் என்பதை யுணர்த்தியது. தபனன் - சூரியன். அவனாலும் நீக்கமுடியாத இருள் எனவே அஞ்ஞானம் என்பது குறிப்பால் தோன்றியது. திமிரம் - இருள். போதம் - ஞானம். போதத்திமிரம் என்பது போதத்தைக் கெடுக்கும் திமிரம் என இரண்டனுரையும் பயனும் தொக்க தொகையாக நின்றது. தோலாத திமிரம் எனவும் கூட்டுக. பொறை என்பது பாரம்; சுமை, இது மக்கள் உள்ளத்திற் பெரும்பாரமாக நின்றது. அதனை நீக்கினன் என்பது. எனவே கல்வியறிவைப் பெருக்கினன் என்பது கருத்து. கல்வியாலன்றி அஞ்ஞானவிருள் நீங்காது. இதனை “வெங்கதிர்க்குள் செந்தீ விரிசுடர்க்கும் நீங்காது, பொங்குமதியொளிக்கும் போகாது - தங்கும், வளமையான் வந்த மதிமருட்சி மாந்தர்க், கிளமையான் வந்த விருள்” (தண்டி. சூ. 48 மேற்ப.) எனக் கூறியிருப்பது காண்க. தலைமைத்தேவியுடனிருந்து முடிசூடுதல் வழக்கு என்பதை “ஒக்க வபிடேகஞ்சூடும்” என்ற தொடர் உணர்த்தியது. இந்நூல் வரி 121 இல் ‘மடமயிலொக்க மகுடங் கவிழ்த்தாள்’ எனவும், பெருங்கதையில் “திருமகள் பால வொருமையி னொட்டி, யுடன்முடி கவித்த கடனறிகற்பின், இயற்பெருந்தேவி” (2. 4; 22, 24) எனவும் வருவன இவ்வழக்குண்மையை யுணர்த்தும். புவனி முழுதுடைய பொற்றொடி என்பது “புவன முழுதுடையாள்” என்ற பெயரை யெடுத்துக் காட்டியது. தியாகவல்லி என்பவளும் இவளே. மற்றொரு மனைவி முக்கோக்கிழான் என்பவள். பொற்றொடியும் தானும் (கூடியிருந்து) என வருவித்துக்கொள்க. தில்லைத் திருக்கோயிற் றிருப்பணி செய்த சிறப்பு இனிக் கூறுவார், அரசன் தானே புரிந்தான் என்று கூறுவது சிறப்பன்று, கூடியிருந்து புரிந்தான் எனக் கூறுவதே சிறப்பு ஆதலால் “பொற்றொடியும் தானும்” என்றார்.

வரி 74 முதல் 116 வரை திருப்பணி புரியும் செயல் வருகின்றது எனத் தெரிந்துகொள்க.

வரி 74-80: அவனி சுர்.....அடுக்கி

(பொ - னா.) மண்ணுலகத்தாரும் தேவர்களும் வேதங்களும் துதித்து ஒலிபெருக்க ஒன்பதுவகை மணிகளையும் தூவித்

தொண்டர்களால் துதிப்பதற் கருமையான தெய்வமாகிய சிவபெருமானது எல்லையிலா ஆனந்தக் கூத்தினைக் கண்டு மனக் களிப்பு மிகக் கைகுவித்து வணங்கிக் கருடன்மேல் ஏறிவரும் தில்லைத் திருமுன்றிலிலுள்ள சிறு தெய்வத்தின் பழமையாகிய போர் தொலையும்படி எடுத்தெறிந்து (அப்புறப்படுத்தி) வளம் பொருந்திய பூரணகும்பங்களைக் குளிர்ந்த பெரிய நாவற்களிச் சாறுகலந்த பசும்பொன்னால் அடுக்கடுக்காக அமைத்து.

(வி - ம்.) நவநிதி தாய் என்பது ஏழைகட்கும் அடியார்க்கும் ஒன்பதுவகை மணிகளையும் கொண்டுவந்து பலவகைத் தானம் வழங்குவதைக் குறித்தது. கடவுளை வணங்க வருவார் தெய்வத்தின் முன்னின்று தானஞ் செய்வது உயர்வாம். ஏத்து - துதி: தருங் கடவுள் என்றது தன்னை வணங்கும் அடியார்களுக்குத் துதியைத் தருகின்ற தெய்வம். துதி என்பது பிறரால் துதிக்கப்படும் உயர்வை யுணர்த்தியது. யாவரும் ததிக்குமாறு செய்யும் தெய்வம்; தன்னை வணங்கும் அடியார்களைத் தன்னினும் உயர்வாகக்கருதி யெவருந் துதிக்கும்படி செய்யும் தெய்வம் என்பது கருத்து: எல்லையில் கூத்து ஆனந்தக் கூத்து எனத் தனித்தனி கூட்டுக. கூத்தினைக் கண்டவர்மனம் களிகூரும் என்பது “ஐந்துபே ரறிவும்கண்களே கொள்ள வளப்பருங்கரணங்க ணன்கும், சிந்தையே யாகக் குணமொரு மூன்றுந் திருந்துசாத் துவிசமே யாக, இந்துவாழ் சடையா னைமா னந்த வெல்லையி றனிப்பெருங் கூத்தின், வந்தபே ரின்ப வெள்ளத்துட்டினைத்து மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார்” (பெரிய. தடுத்த 106) என்ற பாடலிற் காண்க. போத்து-பறவையின் ஆணுக்குப் பெயராய் இங்கு ஆண் கருடனை யுணர்த்திற்று. போத்தின் மேல் (இருக்கும்) தில்லைத் திருமன்றமுன்றிலில் இருக்கும் சிறு தெய்வம் என்க். எனவே கருடன்மேல் ஏறிவருந் திருமால், தில்லைத் திருமன்ற முன்றிலில் இருக்குந் திருமால் என்பது பொருளாம். சிறு தெய்வம் என இழிவு கூறியது, தொல்லைக்குறும்பு என்பது பழமையாக வரும் சைவ வைணவ மதப்போர். சிவபெருமான் முன்றிலில் திருமாலை வைத்து வணங்குவதால் வரும் போர். இது தொலையேவண்டுமென்று கருதித் திருமால் விக்கிரகத்தை யெடுத்துக் கடலில் எறிந்தான் என்று கொள்க. தொலைத்து என்பதைத் தொலைக்க என மாற்றிப் பொருள் கொள்க. வேறிடத்திருந்தால் இப்போர் நிகழாது எனக் கருதி யெடுத்தெறிந்தான் என்பது கருத்து.

தில்லைத் திருமன்ற முன்றிலிற் சித்திரகூடத் திருமால் கோயில் இருந்தது என்பதும், அதனைக் குலோத்துங்கன் எடுத்துக் கடலில் எறிந்தான் என்பதும் அடியில் வரும் செய்யுட்

களால் அறியலாம். “புரங்கடந் தானடி காண்பான்.....வரந்
கிடந் தான்றில்லை யம்பல முன்றிலம் மாயவனே” (திருக்கோவை
யார் 86), “முன்றிற் கிடந்த தடங்கடல்போய் முன்னைக் கடல்
புகப் பின்னைத்தில்லை மன்றிற் கிடங்கண்ட கொண்டல்”
(தக்க. 777), “அம்பொற் கொடைச்சகர னயிரத்தின் மேனாற்
பத்தொன்பதாம் வர்ஷத் துயர்தில்லைத் - தென்பாலிற் சென்னி
குலோத்துங்கன் சித்திரகூடத் திருமால், தன்னையலையெறி
நாடான்” (இராமாநுஜ திவ்ய சரீதை) “புறம்பிற் குறும்
பெறிந்து முன்னிற் கடலகழின் மூழ்குவித்த சென்னித்திருமகன்
சீராசராசன்” (இராசராச. 65 - 67) என்பன இவை.

மல்லல் தசம்பு - வளமான குடம்; அழகான குடம்; நிறை
குடம். (பூரண கும்பம்). தன் பெருநாவல் வளர்கனியசம்பு என்
மாற்றுக். அசம்பு-நீருற்று. இது கனிச்சாற்றினை யுணர்த்தியது.
நாவற் கனிச்சாற்றில் ஊறிய பொன் சாம்பூரதம். ஆடகம், கிளிச்
சிறை, சாதரூபம், சாம்பூரதம் என்ற நால்வகைப் பொன்னில்
இதுவே உயர்ந்தது. பசும்பொன், பத்தரைமாற்றுத் தங்கம்
என்பதும் இதுவே. இப்பசும்பொன்னாற் பூரண குடங்கள்
அடுக்கடுக்காகச் செய்தமைத்து என்க. முன்றிலில் இருந்த
திருமால் விக்கிரகத்தை எடுத்தெறிந்து அவ்விடத்திற் பசும்
பொன்னாற் பூரண கும்பம் செய்தமைத்தான், எனக் கொள்க.
தசம்பு என்பதற்குப் பொன் எனப் பொருளுரைத்து, பொன்
வளரும் நாவலர் திவிலுள்ள பசும்பொன்னடுக்கி மதிலமைத்து
எனப் பொருத்திலும் இயையும்.

வரி 80 - 86: பசும்பொன் ... தீபமேற்றி

(பொ - ரை.) அப்பசும்பொற் பலகையில் எண்ணிறந்த
மலைகளிலுள்ள நல்ல வயிரத்தை நிறையப் பதித்துந் தன் விரிந்த
குடையாற் காக்கும் ஏழு கடலில் உள்ள முத்துக்களை, மேலான
கங்கையாற்றுக்கு இமயமலையினின்று வரும் அருவிபோலத்
தூக்கி, பார்வை தொடர்ந்திருக்கும் பல தலையுடைய ஆதி
சேடன் என்ற பாம்பின் முடிமணி (நாகரத்தினம்) யாற்செய்த
உயர்ந்த திருவிளக்குச் செய்தமைத்து.

(வி - ி.) அலகை - அளவை - இகந்த - கடந்த - அளவு
கடந்த; எண்ணமுடியாத. எண்ணமுடியாத வச்சிரம். இவற்
றைப் பதித்த பொற்பலகை. இது பதுமபீடம் என்று கொள்க.
விக்கிரகம் பதித்திருக்கும் இடம் இது. பொற்றாட்டுவேய்ந்த
கோயில் வாயிலின் முத்துக்களைத் தொடுத்துத் தூக்கியது இமய
மலைமேனின்று கங்கையாற்றுக்கு வந்துசேரும் அருவியைப்

போன்றிருந்ததெனக்கொள்க. வரகங்கை - மேலான கங்கை. இது மிகவும் வெண்மையுடையது; பிற யாறு பலவினும் சிறப்பு வாய்ந்தது; அதற்கு வரும் அருவி மிகவும் வெண்மையுடையது என்பதை எடுத்துக்காட்டியது. குறிப்பினால் பொன்மலை மேனின்றிழியும் அருவியென்பது தோன்றிற்று: பொன்னம்பலத்திற் றாக்கிய முத்து மாலைகள் பொன்மலையினின்றிழியும் அருவிபோல இருந்தது என உவமை கூறினர் எனக் கொள்க. “கவிகைகாக்குங் கடலேழின் முத்தும்” என்றது எழுகடல் வளைந்த புவியும் இவனாட்சியில் அடங்கியதைக் காட்டியது. நோக்கம் தொடரும் - பார்வையைக் கவரும் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். சூடாமணி - தலைமணி, இது வடமொழி. சேடன் முடிமணியும் இவனுக்கு எளிதிற் கிடைத்தது. அதனைக் கொண்டே விளக்கமைத்தான் எனக் கொள்க.

வரி 86 - 92: அடுக்கிய.....பணிருயிற்றி.

(பொ - ரா.) அடுக்கிப் பதித்த வயிரமணியினொளி வாவி போலவும் அதனைச் சுற்றிப் பதித்துள்ள பரவிய மரகதமணி பசிய இலைபோலவும், தூய்மையான பெரிய முத்துக்கள் தூங்குவது நீர்த்துளிகள் போலவும் பதுமராக மணி பதித்திருப்பது அழகுமிக்க செந்தாமரைமலர் போலவும், பெரிய இனமான நீலமணி பதித்திருப்பது வண்டுகளின் கூட்டம்போலவும் தோன்றுமாறு சொல்வதற்கு அரிய அழகு பொருந்தக் கோயிற் பணியான பதுமபீடம் சமைத்து.

(வி - ற்.) பதுமபீடம் என்பது தாமரை மலர்போன்ற வட்டமான ஆதனம் எனப் பொருள்தரும். கோயிற்பணி என்ற சொற்றொடர் “வச்சிரம் பலகை ததும்பப் பதித்து” (வ. 82) “வயிரத்தால் வாவியாய்”நீலத்தால் வண்டினிரையாய்” (வ. 87 - 91) என மேல்வந்த குறிப்பினால் பதுமபீடத்தைக் குறித்ததாம். இது கடவுளுருவத்தை நிறுத்தும் இருக்கையெனக் கொள்க. அப்பீடம் வயிரம் பதித்திருப்பதால் ஒரு வாவிபோலத் தோன்றுகிறது. சுற்றிலும் மரகதம் பதித்திருப்பது அவ்வாவியில் தாமரையல்லியின் பசிய இலைகள் படர்ந்திருப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது முத்துக்கள் மேலே தூங்குவது நீர்த்துளிகள் அவ்வாவியிலே வீழ்வதுபோலத் தோன்றுகிறது. பதுமராகம் என்ற மாணிக்கம் பதித்திருப்பது செந்தாமரைப்பூ மலர்ந்திருப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. நீலமணி பதித்திருப்பது வண்டுக்கூட்டம் மொய்த்திருப்பது போலத் தோன்றுகிறது. இவ்வாறு கண்டார்க்கு வியப்பான கருட்சியாகப் பீடம் அமைந்திருந்தது எனக் கொள்க.

பசுமை + அடை = பாசடை = பசிய இலை. ஆலி—நீர்த்துளி. பற்பராகம் - பதுமராகம். இது மாணிக்கத்தின் ஒருவகை. இது சிவப்பு நிறமுடையது. உரை இகந்த—சொற்கடந்த. இன்ன வாறு இருந்தது என எவராலும் கூறமுடியாத. கோலம்—வடிவம்—அழகு.

வரி. 92 — 100: தூலத்தான்.....ஆகித்திகழ.

(பொ - ரா.) குலப்படையுடையானாகிய சிவபெருமான் ஆடுகின்ற சிறந்த பெரிய பேரம்பலமும் அதனையடுத்த கோபுரம் மாடம் விரிந்துயர்ந்த மாளிகையும் சேர்ந்து பொன் மயமான உச்சியையுடைய பெரிய மேருமலையும் அதனைச்சுற்றி வலங்கோள்களும் சக்கரவாளமலையும் போலத் தோன்றவும், இடங்கொண்ட ஏழ்நிலையுடைய கோபுரங்கள் நெருங்கி ஏழுமலை போலத் தோன்றும்படி வகுத்தமைத்து உச்சியில் மகரதோரணங்களைக் கொண்ட கோபுரங்கள் வானில் உலவும் விமானங்கள் போலச் சிறந்து தோன்ற.

(வி - ம்.) பேரம்பலம் என்றது சிற்றம்பலத்தை. திருப்பெரும் பேரம்பலம் என்று அதனைச் சிறப்பித்தது, தமிழ்நாட்டிலுள்ள வெள்ளியம்பலம் செம்பம்பலம் சித்திரவம்பலம் மணியம்பலம் இவற்றிற் சிறந்தது இஃது என்பதை விளக்கியது. சிற்றம்பலமும் அதனைச் சூழ்ந்த மாளிகையும் பொன் மலையும் அதனைச் சுற்றிய சக்கரவாளமும் போன்று இருந்தது. சக்கரவாளம் பூமியைச்சுற்றி வட்டமாக வளைந்ததென நூல்கள் கூறும். “சுற்று நெடுநேமிச்சுவர்க் கிசைய” (மீ. பிள்ளைத் தமிழ்) எனவும் “நேமிமால்வரை மகிலாக” (கம்பரா.) எனவும் வருவன காண்க. சிற்றம்பலத்தைச் சூழ்ந்த மதிலும் பத்தியும் “குலோத்துங்கசோழன் திருமாளிகை” யெனப் பெயர் பெறும். அதற்கு வெளியேயுள்ள மதிலும் பத்தியும் விக் கிரம சோழன் திருமாளிகை என்று பெயர் பெறும். இதனை 1913இல் எடுத்த 282, 284, 287 எண்ணுடைய கல்வெட்டும் உணர்த்தும். “கூடமெடுத்த குளத்தொடு கோபுர, மாடமெடுத்த பிரான்மகன் வழியே” (தக்க. 808) என்பதுங் காட்டும்.

ஏழு கோபுரங்களும் ஏழு மலைபோல நின்றன. “மலையேழுமென்ன” என்ற வுமையால் ஏழு கோபுரங்கள்தாம் இவன் அமைத்திருந்தான் என்பது தெளிவாம். அக் கோபுரங்கள் சிதைந்தன பிற்காலத்தில் எனக்கொள்க. நிலையேழு என்றது, வாயில் ஏழுடைய கோபுரம் என்பதை யுணர்த்தும், “எண்ணிறைந்த தில்லை யெழுகோபுரம்” “கோயின்மு நேழ்நிலை கொண்டதொர் கோபுர வாயில்” என வருவன இருபொருளுக்

கும் இடமாக சிற்றன. மகரங்கொள் கோபுரங்கள் என்ற தொடரில் மகரம் என்றது மகரம்போல வடிவமைந்த தோரணத்தை. கோபுரத்தின் உச்சியில் தோரணம் அமைந்திருக்கும் வானிலுலவும் விமானம்போல் கோபுரத்தினுச்சி திகழ்ந்தது.

வரி 100—110 : நிகரில்.....மலிக்.

உவமை கூற வியலாத ஒளிவீசும் பொன்படர்ந்த பாறை போல் பரந்த பொலிவுடைய திருமுற்றம் விளங்கவும், தூவுகின்ற பனிநீர் பொற்கடாரங்களில் நிறைந்து அழகு பெற்றுப் பெரிய தங்கத்தடாகம்போலத் தோன்றவும், அக்கோயிலை விட்டகலாமல் நின்று இரவு பகலாகும்படி அளவற்ற கோடிக் கணக்கான கற்பகசாதிகளின் ஒளிவீசவும், பொன்னாற்செய்த பலவகைப்பூண் அணிந்த சிறந்த மங்கையர் தங்கள் தங்கள் முறைக்கு வந்தபோது அவர்கள் தேவமங்கையர்போலத் தோன்ற, ஒப்பற்றதாய்த் தானே யியற்கையாகத் தோன்றிய இமயம் என்ற பெரிய தெய்வத்தன்மைவாய்ந்த மலையையும் உலகத்தார் மறக்கும்படி பெருஞ்செல்வம் நிறைய.

(ஹி - ஹி.) கடாரம்—பெரும்பாணை. பொன்னாற்செய்த கடாரத்திற் பனிநீர் நிரப்பிவைத்திருப்பது தங்கமலைத் தடாகம் போலத் தோன்றியது என்பது. “கற்பகசாதி என்பது கோயில் வாகன விசேடம்” என்பது உ. வே. சா அவர்கள் குறிப்புரை. “செம்பொற்கற்பகத்தொடுபரிச்சின்னமும், அளவிலாதவொளி பெற வமைத்து” (விக்கிரமசோழன் மெய்க்கீர்த்தி) இதனால் பொன்னாலும் வெள்ளியாலும் பலவகை வாகனங்களியற்றி நிரலே நிறுத்தியிருந்தான் என்பதும் அவற்றின் ஒளியால் இரவும் பகலாகத் தோன்றியது என்பதும் அறியலாம். இக்கோயிலைக்கண் உலகத்தார் இமயமலை தங்கமலை என்பதை மறந்து இதனையே தங்கமலையாக எண்ணினர். அவ்வாறு எண்ணும்படி கோயிலிற் பெருஞ் செல்வந்தரும் பொருள்கள் அமைந்திருந்தன என்பது கருத்து.

வரி 110—116 : சிறக்கும்.....வருநாஹிற்

(பொ - றை.) சிறப்பான இருக்கு முதலாய எல்லா மறைகளையும், எல்லா வுலகங்களையும் ஈன்றவளாகிய உமைக்குத் திருக்காமக் கோட்டம் என்ற கோவிலை விளக்கமாக அமைத்துப் பன்னிரண்டு குரியர்களுக்கு ஒப்பாகி மணிகளாலும் பொன்னாலும் முளிவீசமாறு மனைதோறும் ஒவ்வொரு தேர் வகுத்துச் செய்து இறைவனது கோயிற்றிருவிதி நான்கும் இந்திரனது முதன்மையான அமராவதி நகரத்தின் பெருவீதியினும் மேலாக விளங்கும்படி செய்து வருகின்ற நாளில்.

பொற்றொடியும் தானும் (73 வீற்றிருந்து), கும்பிட்டு (76), கோரியிற்பணி குயிற்றி (92), திருக்காமக் கோட்டம் திகழ்வித்து (112), மனையாலோ ரோர் தேர் வகுத்து (114), பெருவீதி நாணப்பிறக்கி (116), வருநாளில் எனக் கூட்டுக.

(வி - ம்.) அருக்கர் என்ற பன்மையாற் பன்னிரு சூரியர் எனப் பொருள் கூறப்பட்டது. புனைஆம் - ஒப்பாகிய; அருக்கருக்கு ஒப்பாகிய மணியென்க. • மணி—மாணிக்கம், சிவப்பு ஒளியுடையது அதுவாதலின் சூரியனுக்கு ஒப்பாயிற்று. மனையால் - மனைதோறும். ஆல் என்ற வருபு இடைவிடாமையப் பொருளில் வந்தது. “ஊரானோர் தேவகுலம்” என்றாற்போல, தேர் வகுத்து என்றது மனைகளின் மேன்முகடு தேர்வடிவமாகத் தோன்ற வேய்ந்து எனப் பொருள் தந்தது. திருக்கோயிலையடுத்துள்ள திருவீதி நான்கினும் உள்ள மனைகள் எல்லாம் தேர்போலத் தோன்றும்படி செய்து வழங்கினான் எனக் கொள்க. சோழன் செங்கணன் முன்னர்த் தில்லைத் திருக்கோயில்வீதி மாளிகைகளைத் தேர்போல வகுத்துத் தந்தான் என்று வரலாறு கூறுவதால் இவனும் அதுபோலச் செய்தனன் என்று கொள்க. இவன் தந்தை விக்கிரமசோழன் அமைத்தான் என 1913இல் எடுத்த 312 எண் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. விக்கிரமசோழன் வீதி என்பது அதன் பெயர். இவன் காலத்தில் அது குலோத்துங்கன் வீதி என வழங்கியது. ஆதலால் அதனையே இவன் புதுப்பித்தான் போலும், முனைவன்—முதல்வன். இது கடவுளைக் காட்டியது. “முனைவன் கண்டது முதலாலாகும்” (நன்னூல்) என்றார் பிறரும்.

வரி 117—122: பொங்கார்கலி...பள்ளியிணர்ந்து

(பொ - ரை.) பெருகிய கடல் சூழ்ந்த உலகம் பதினான்கும் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் வந்து தன்னைக்கண்டு மகிழும் படியாகக் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலிருந்து தாம் இழந்த நாட்டை மீண்டும் பெறக் கருதிவந்த வேற்றுநாட் டரசர்க்கெல்லாம் “இன்ன நாளில் நான் உலா வருவேன் அந்நாளில் யாவரும் இங்கு வரவேண்டும் என்று கட்டளையிட்டுப் பின்னர் அழகிய மயில்போலத் தன்னுடன் முடிசூடிய தியாகவல்லி புவனமுழுதுடையாள் என்ற தேவியுடன் கூடித்துயின்ற துயில் நீங்கியெழுந்து.

(வி - ம்.) புவனம் பதினாலும் என்றது, இவனைத் திருமாலாகக் கருதியது; மேல் ஏழ் உலகும் கீழ் ஏழ் உலகும் ஆகிய பதினான்கையுணர்த்தும். புவனம் என்பது புவனத்திலுள்ளீரைக்குறித்தது: இடவாகுபெயர். எழு கடல் சூழ்ந்த நாட்டினை

யும் ஏழு தீவுகளையும் குறித்தது எனினும் பொருந்தும். பூபாலர்-மன்னர். புவனி பெறவந்த என்ற குறிப்பினால் இனர்கள் முன்னரே குலோத்துங்கனோடு பொருது தம் நாட்டினை யிழந்த மன்னர் என்கொள்க. அவ்வாறு அரசர்க்கும் அவரவர் நாட்டினையளித்துத் தான் பவனிவரும் நாளினையும் குறித்துக்கூறி விடுத்தான். மயில் ஒக்க என்றது தேவியழகினைச் சிறப்பித்தது, மற்றும் எத்துணையோ மனைவியர் இருப்பினும் அம்மனைவியருடன் புனர்ந் தின்பம் நுகர்வதேயன்றி யுடனுறைதல் இன்று என்பதும், பள்ளியில் உடனுறை வாழ்க்கையுடையாள் இவளே என்பதும் இதனால் விளங்கியது. பட்டத்துத் தேவியைப் பெருமையாக வைத்திருந்தான் என்பதும் விளங்கும். வரி 122 முதல் 146 வரை நீராடியுணிகலன் புனைந்தமை கூறுகிறார் ஆசிரியர்.

வரி 122—134: தடமுகில்...பந்தனம் சேர்த்தி.

(பொ-ரை.) பெருமேகம் கருமலையில் மழை பொழிவது போல நீராடித் தம் குலதெய்வமாகிய சிவந்த சடையுடைய தேவன் (சிவபெருமான்) பொன்னடியை நினைந்து வணங்கி ஆங்குவந்த அந்தணர்க்கு வேண்டுங் கொடையெல்லாம் நற்பண்புடன் கொடுத்து, வானத்திற்—பிரிந்து தோன்றும் ஒளியுடைய இந்திர நீலமலையை வளைத்த இளநிலாவைப்போல வுடுத்திருந்த வடிவத்திலுள்ள உடையைக் களைந்துமற்றொரு சிறப்புடைய வெள்ளையாடையையுடுத்து, ஒருபக்கத்தே தோலுறையுடன் உடைவாள் செருகியிருக்கப்பட்டதாகிய ஒப்பற்ற பசும்பொன்னாற்செய்தகச்சையை ஒன்பது மணிகளும் பதித்துள்ள ஒளிவீச அவற்றுள் வயிரம் பன்னிரண்டு சூரியர்களும் அஞ்சவும் தோற்கவும் ஒளிவீசும்படி சிறந்த உதரபந்தனமாக இறுகக்கட்டி.

(வி - ம்.) அஞ்சனசைலம் - கரியமலை. அபிடேகம் - முடியிலிருந்து நீர் முதலிய பொருள்களை வழிய விடுதல். மஞ்சனம் ஆடி - நீராடி. குலோத்துங்கசோழன் காமனைப்போற் கரிய நிறமுடையான் என்பதனை “அஞ்சனசைலத்.....செய்வதென” என்பதும் “இந்திரநீலக் கிரியை வளைக்கும்” என்பதும் விளக்கின. “வழிமுதல்” என்பது தங்குலத்திற்கு முதல்வன் என்ற பொருளைத் தந்தது. “நெஞ்சடைவானவன்” சிவனையே யுணர்ந்தும்; சடையுடைய தெய்வம் பிற இன்மையால். சோழ மன்னர்வழித் தோன்றியவர் யாவரும் சிவனையே குலதெய்வமாகக் கொண்டவர் என்பது யாவரும் அறிந்ததே. தானம் - கொடை; தானம் அனைத்தும் என்றது அன்னம், ஆடை, பொன், பசு, பூமி முதலியவற்றை. அன்னதானம், வஸ்திரதானம்,

சொர்னதானம், கோதானம், பூதானம் என முறையே கூறுவர் வடமொழிப்புலவர். பெறுத்தி பெறுவித்து எனப் பிறவினையாகக் கொள்க. தகை - பண்பு. ஆல் என மூன்றனுருபு கூட்டி, தகையாற் பெறுவித்து என்க. முன்னும் வெள்ளையுடை யுடுத்திருந்தான் சோழன் என்பதும் நீராடிய பின்னும் வெள்ளையுடையே யுடுத்தான் என்பதும் "இளநிலா" மான என்ற குறிப்பினால் தோன்றியது. உதர பந்தனம் - வயிற்றுக்கட்டு என்று பொருள்படும்; உடை கழலாமலி இறுக்கி வயிற்றின்கட் கட்டுங் கச்சையை யுணர்த்தும், அக்கச்சையின் ஒருபுறம் உடைவாள் தோலுறையோடு சேர்த்துக் கட்டப்பட்டிருந்த தென்பதும் அது பொன்னூற் செய்யப்பட்டது நவமணிகள் பதிக்கப்பட்டது, வயிரம் மிகுதியாகப் பதிக்கப்பட்டது என்பதும் தோன்றியது. எல்லா இரவிகள் என்றது பன்னிரண்டு சூரியர்களையும் குறித்தது. ஒவ்வொரு திங்களிலும் ஒவ்வொரு சூரியன் தோன்றுவன் என்பது இலக்கிய மரபு.

வரி 134—146 : திருமார்பிற்... போதிசாத்தி

சிறந்த மார்பிற் கருங்கடல்மேற் பாற்கடல் மூடியிருப்பது போலத் தோன்ற ஒளிவிசும் முத்துமாலைகளைப் பரப்பியும், பாற்கடலிற் பிறந்த திருமகள் மார்பிலிருப்பதுபோல அப் பாற்கடல்தந்த தெய்வத்தன்மைவாய்ந்த மணி (கௌஸ்துப மணி)யும் விளங்கவும், கட்டிய சுரகனகம் என்ற பொன்னூற் செய்யப்பட்ட தோள் வலையம் என்ற அணி உச்சியில் வளைந்த பாம்பின் படமும் மணியும் போலத் தோன்றவும், கலந்து மகர வடிவமாகச்செய்த காதணிகள் இரு தோள்களின்மேற் கிடந்தசைவன மேருமலை யுச்சியிற்றோன்றும் இரண்டு சூரியர்களைப்போல இலங்கவும், ஒப்பற்ற கிரீடத்திற் பதித்துள்ள மணிகளின் ஒளியாகிய வெயிலும் முடிமேற்கவித்துள்ள முத்துமாலை தொங்கும் வெண்குடையில் நிலவும் ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்டுத் தோன்றவும், உவமையின்றி விளங்கும் கடக மகுட முதலியவற்றோடு சார்ந்து விளங்கும்படி பெரிய அரசிலைவடிவாயமைந்த பொன்மாலையையும் புனைந்து.

(வி - ம்.) குலோத்துங்கன் மார்பு கருங் கடலாகவும், அம் மார்பின்மேல் முத்துமாலை பரந்துகிடப்பவை பாற்கடலாகவும் கொள்க. "கார்க்கடன் மீதே" என்ற குறிப்பும் குலோத்துங்கன் கருநிறமுடையவன் என்பதைக் காட்டியது. திருமால் என்று அரசரைக் கூறுவது மரபு. ஆதலால் திருமால் மார்பில் திருமகளும் கவுத்துவமணியும் தங்கியதுபோல் இவன் மார்பினும், திருவும் மணியும் தங்கித் தயங்கின எனக் கொள்க. பந்தம் - கால்மூட்டு; ஒன்றோடொன்றைப் பொருத்தியிருப்பது.

பந்தத்தோள்வலையம் எனவும் சுரகனகத் தோள்வலையம் எனவும் தனித்தனி கூட்டுக. கனகம் - பொன். சுரகனகம் என்பது சிறந்த பொன்னிற்குப் பெயராக அக்காலத்து வழங்கியது போலும். தோள்வலையம் வளைந்திருப்பது, பாம்பு வளைந்து சுற்றியிருப்பது போலவும், பொருத்துவாய் அகலமாகவும் அத னிடத்து மணிபதித்தும் இருப்பது எடுத்த படமும் மணியும் போலவும் தோன்றியது என்க. இரு தோள்களையும் மேருமலையின் இரு சிகரங்களாகவும் இராமகரக்குழைகளையும் அதன்மேல் எழுந்து ஒளிசெய்யும் இரு சுடர்களாவும் கொள்க; சுடர் - சூரியன். இரு சுடர் என வருவித்துக்கொள்க.

முடிகளின் மாணிக்கம் பதிப்பது சிறந்ததாகலால் முடியின் மணி என்றது மாணிக்கத்தை, அதன்ஒளி செந்நிறம்; அதலை சூரியனுக்கு ஒப்பாய ஒளி அதுவே. முத்துக்குடையின் நிறமல் வெண்மை ஒளிபரப்புவதால் நிலவென்பது பொருந்தும். படி-ஒப்பு. இல் - இல்லாத. போதி - அரசமரம், இஃது அரசிலை வடிவமான ஓர் அணிகலனை யுணர்த்தியது. போதி என்பது இன்ன அணி என்று நாம் காண்பதற்கு வழியின்று. அக்காலத்துப் பயின்றது போலும். அரசிலைவடிவமாக அமைந்த பொற் சங்கிலி என்று கொள்ளலாம். நீராடிக் கடவுளை வணங்கிப் பல தானம் வழங்கிப் பின்னர் வந்து உடையுடுத்துக் கச்சை கட்டி முத்துமலை முதலியன அணிகலன் புனைந்து கடக மகுடம் முதலியவை விளங்கப் போதிசாத்தி என்று சுருக்கங் கொள்க.

வரி 146—154: முயங்கிய... ஏத்தேடுப்பப்போந்து

(பொ - ரா.) அழகுபொருந்திய நெற்றியிலுள்ள திருநீற்றுக் கீற்றுகள் நோக்கிய மங்கையர் மனத்தைக் கவர்ந்து அவரை வருத்தவும், மெல்லிய புழுகும், கத்தாரிக்குழம்பும், மணத்துடன் கூடிய அகிற்புகையும் ஆகிய இவற்றின் மணம் எல்லாத்திசைகளையும் அளப்பவும், இனிமையான தோன்றிற் புனைந்த பூமாலையில் உள்ள செங்கமுநீர் மலர்கள், சுற்றுகின்ற கோள்களாகிய வின்மீன்களின் வரிசைபோலத் தோன்றிக் கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சிதரவும், அன்றலர்ந்த புதிய பூமலைகளை யணர்ந்த மன்னர்கள் வந்து வணங்கித் துதிக்கவும், மறையோர்கள் வந்து வாழ்த்தவும், அவ்விடத்தைவிட்டுப் பெயர்ந்து நின்று.

(நீ - ற்.) செவ்வி - அழகு. முயங்கிய - பொருந்திய. செவ்வி முயங்கிய எனக் கூட்டுக, புண்டரம் - வரி, கீற்று, திருநீறு மூன்றுவரிகளாகப் பூசும் வழக்கம் உண்மையை இது புலப்படுத்தும். அரசனும் அவ்வாறு பூசினன் எனக் கொள்க. மன்னனைக்கண்ட மகளிர் காதல் கொள்வதற்கு இதுவும் ஒரு

கருவியாயிற்று. திருநீறு, கண்டவர் மனத்தினுள்ள மயக்கைப் போக்கும். இது மயக்கத்தை உண்டாக்கியது மன்னன் நெற்றியிற் சார்ந்ததனால். ஒரு முனிவர் நெற்றியைச் சார்ந்தாலன்றே மயக்கத்தைப் போக்கும். சேரும் இடத்தாற் குணம் வேறுபடும் என்பது தெரிக. “இனத்தியல்பா மறிவென்ப துண்மையே, மனத்துயர் செயுமயன் மாற்று நீறுதான், அனிச்சமெல்லடியினர் நுதலடுத்தலும் பனித்துடல் வெதும்புமால் படுத்தலா லென்பார்” (பிரபு, மாயை பூசை, 34) எனப் பிறர் கூறியதும் காண்க. மங்கையர் புலரும் நெற்றியில் நீறுபூசியது ஆடவர் பலர்க்கும் மயக்கத்தை விளைத்தது என்பது இதற்கருத்து. அகண்டம் என்பது ஆகண்டம் என நீண்டது; நீட்டல் விகாரம். அகண்டம்—எல்லாம். இஃது எல்லாவலகங்களையும் உணர்த்தியது. அல்லது எல்லாத் திசைகளையும் உணர்த்தியது எனக் கொள்க. அளப்ப என்பது கலப்ப என்றும் அளந்து பார்க்க என்றும் பொருள் தரும். காற்றோடு இப்பொருளின் மணங்கள் கலந்து எங்குஞ் செல்ல என்க. பூமாடையில் செங்குழு நீர்ப் பூக்கள் விண்மீன்கள் போலத் தோன்றின. அவைகளை கோக்குவார் கண்கள் குளிர்ச்சியடைந்தன என்பது கருத்து. கோள் + மாலை - விண் மீன்களின் வரிசை. குலோத்துங்கன் அணியணிந்து வெளியில் வந்து நின்றான் என்க.

வரி 154—164 : புறநின்ற... திருக்கவினவேறி

(பொ - ஔ.) அரண்மனைப் புறத்தே நின்ற போர்க்குரிய பட்டத்து யானையை, அரசர்க்குட் சிறந்தவனாகிய திருமகளாற் காதலிக்கப்பட்ட கண்ணனும் பகைவரைத் தொலைத்த பாண்டியனும் பிடித்துக் கட்டாமல் எங்குந் திரிகின்ற உண்மையான மேகங்களுக்கும், விண்ணுக்கு வேந்தனாகிய இந்திரனுக்கு எட்டாத (அருமையான) வச்சிரப்படையாலும் இடியேற்றாலும் வெட்டப்படாமல் எங்கும் இருக்கின்ற மலைகட்கும், குறையாத பழைமையான இடத்தையுடைய வடவைத்தியாலும் பன்னிரண்டு குரியர்களாலும் பற்றப்படாமல் உள்ள எல்லாக் கடல்களுக்கும் பொதுவாக அபயங்கொடுக்கும் அயிராபதம் என்ற பெயருடைய யானையை, இரண்டு வலிய கொம்புடைய இடியேறு போன்ற யானையை, பகைவர் செல்வங்களை யெல்லாம் தன் ஆட்டத்தினால் தருகின்ற ஒரு பொன்மலை போன்ற யானையைக் கண்ணாற் பார்த்து அதன் பிடரில் அழகு பொருந்த வேறியமர்ந்து.

(வி - ற்.) “புறம் நின்ற” எனவே யானை நிற்கும் இடத்துக்கு அரசன் முன்னரே வந்து நின்றான் என்பது குறிப்பால் தோன்றியது. போர்க்களிறு - போருக்குத் தகுதியாய் களிறு

என்றவது, போரைப் புரியும் களிற்று என்றவது விரித்துக் கொள்க. அயிராபதத்தை (161) உருமை (162) நிதிப் பொருப்பை (163) போர்க்களிற்றை (154) இவை நான்கும் பட்டத்து யானையை என ஒரு பொருளையே குறித்தன. அயிராபதம் என்ற பெயருடையதும், இடியைப் போன்றதும், நிதிப் பொருப்பைப் போன்றதும் ஆகிய போர்க்களிற்றை எனப் பொருள் கொள்க. முகிற்கும் (155) வெற்பினுக்கும் (158) கடற்கும் (160) அபயங்கொடுக்கும் அயிராபதம் எனக் கூட்டுக. அபயங்கொடுத்தல் : இனி யஞ்சாதிருங்கள், யான் காத்துக் கொள்கிறேன் என்று உறுதி கூறி அச்சத்தைத் தவிர்த்தல். மேகங்கள் கண்ணனாலும் உக்கிர குமாரபாண்டியனாலும் கட்டப் பட்டுக்கிடந்து அஞ்சி மீண்டும் வந்தவை. கண்ணன் மேகங்களைக் கட்டுப் படுத்தி யஞ்சுமாறு செய்தான் என்பது கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாக எடுத்து மழையைத் தடுத்த வரலாற்றைக் குறிக்கும். மேகங்கள் மழை பெய்து சலித்து ஒன்றுள் செய்ய வியலாது வறிதே வானத்திற் கிடந்தது கட்டுப்பட்ட செவலே யாம் என்பது கருத்து. மேகங்கள் கண்ணனுக்கு அஞ்சித் தோற்று நின்ற வரலாறு பாகவதத்திற் காண்க. பாண்டியன் மேகங்களை விலங்கிட்டுச் சிறையடைத்தான் என்ற செய்தி “இடியுடைப் பெருமழை யெய்தா தேகப், பிழைய வினையுட் பெருவளஞ் சுரப்ப, மழை பிணித்தாண்ட மன்னவன் வாழ்கெனத், திதுதிர் சிறப்பிற் நென்னனை வாழ்த்தி” (சிலப். 11; 27—30) என்பதும், திருவினையாடற் புராணம் இந்திரன் முடிமேல்...படலம் 41 ஆம் பாடல் “பொன்றத்து மருவிக் குன்றிற் புட்கலா வர்த்த மாதி, மின்றத்து மேக நான்கும் வீழ்ந்தன மேயக் கண்டு, குன்றத்தி னெடிய திண்டோட் கொற்றவ னவற்றைப்புற்றிக் கன்றத்தின் களிற்றுபோலக் கடுத்தனை சிக்கயாத்தான்” என்பதும் எடுத்துக் காட்டும். மேகங்களை விலங்கிட்டுச் சிறையடைத்தவன் பின்னர் இந்திரன் வேண்டுகோள் உணர்ந்து சிறை விடுத்தான் என்பது வரலாறு. மலையைச் சிறகரிந்தான் இந்திரன் என்பது “மலைச் சிறகரிந்த வச்சிரவேந்தற்கு” (சிலப் 14 : 94) எனவும், “கூசின னஞ்சிப் போனான் குன்றிற் கரிந்த வீரன்” (திருவினையாடற். மேருவைச்ச. 53) எனவும் பிறர் கூறியவாற்றால் விளங்கும். இடி, மலையையும் வெட்டித் துளைக்கும் என்பது “மரந்தின்னா உவரையு திர்க்கும், நரையுருமின் நேறணையை” (மதுரைக். 62, 63) என்பது போல வருஞ் செய்யுட்களால் உணரலாம். வடவை - பெண் குதிரை; இதன் முகம்போலத் தோன்றலின் இது வடவா முகாக்கினி என்று வடமொழியிற் பெயர் பெற்றது. இது கடலின் நடுவே அடியில் இருப்பது; கடல் மேலெழுந்து பொங்கி யுலகத்தை யழிக்காதவாறு காத்து நிற்பது எனக்

கூறுவர். முந்நான்கு - பன்னிரண்டு. கோள் என்பது குறிப்பாற் சூரியரை யுணர்த்தியது. கதுவாமல்—பற்றப் படாமல். மேகங்களே! நீங்கள் அஞ்சாதீர்! இனி என் முழக்கத்தைக் கேட்டால் கண்ணனும் பாண்டியனும் உங்களைப் பற்றுவதற்கு அஞ்சுவார்கள் என்றும், மலைகளே! நீங்கள் அஞ்சாதீர்! என் முழக்கத்தைக் கேட்டால் இந்திரன் வச்சிரப்படையால் உங்களை வெட்டவாரின்; இடியும் உங்களை யிடித்துத் துளைக்கவராது என்றும், கடலே! நீ அஞ்சாதே, என் முழக்கத்தைக் கேட்டால் உன்னை வடவைத் தீயும்பற்றி வற்றுவிக்காது; பன்னிரு சூரியரும் பற்றி வற்றுமாறு செய்யார் என்றும் கூறுவதுபோல முழங்கியச்சத்தை நீக்கும். இதுவே “அபயங்கொடுக்கும்” என்ற தொடரின் கருத்தாகும். பட்டத்துயானையைக் கண்டவர் அதனையொத்த மற்றைப் பொருள்களையும் அழிக்க வஞ்சுவர் என்று கொள்க. உபயம் - இரண்டு. வயம் - வெற்றி, வலிமை. கோடு - கொம்பு. உரும் - இடி. ஐ-இரண்டனுருபு. உருமை: இடியை எனக் கொள்க.

விபவம் - செல்வம். திருத்தம்-ஆடல், விபவத்தை திருத்தத்தால் தருகின்ற என வேற்றுமையுருபு விரிக்க. திதிப்பொருப்பு - பொன்மலை. பொன்மலை போன்றது யானை. இது தன்னாட்டத்தால் பகைவரைப் போரிற் கொன்று அவர்கள் செல்வத்தை யெல்லாம் தன் மன்னனுக்குக் கொடுக்கும் வன்மையுடையது என விளக்கம் காண்க. அரசன் ஏறியமர்ந்தவுடன் அழகு பெற்றது அவ்யானையின் எருத்தம் என்பது தோன்ற “எருத்தம் திருக்கவின ஏறி” என்றார். வரி 164 முதல் 200 வரை உலாவருஞ் சிறப்புக் கூறுகிறார் என்றுணர்க.

வரி 164—172: திருத்தக்க.....இருள்களைய.

(பொ - ரு.) சிறப்பாகத் தக்க பள்ளித் திருத்தொங்கல் என்ற பூஞ்சோலையானது பகலோனையும் விலகும்படி செய்யத் தக்க ஒளிவீசவும் வெள்ளியாற் செய்த குடைகள் மேலே கவித்து வரவும், ஒளி பொருந்திய ஒற்றை வலம்புரிச் சங்கு முதலில் ஊதவும் அதன்பின் மற்றுமுள்ள எண்ணிறந்த சங்குகள் முழங்கவும், திரட்சியான வெண்சாமரை வீசவும், தெய்வம் பொருந்திய முரசங்கள் முழங்கு முழக்கம் நிறைநிலாக் காலத்திற்கு கடலானது முழங்கியதுபோலத் தோன்றவும், ஒளிரும் வார், சங்கு, சக்கரம், சார்ங்கம் என்ற வில், கதை ஆகிய ஐந்து படையும் எங்கும் ஒளிவிட்டு இருளினை நீக்கவும்.

(வி - டி.) பள்ளித் திருத்தொங்கல் என்பது குடை, கொடி, விருது முதலியவைகளுடன், முன்செல்லும் தோரணம் மாலை

இவற்றைக் குறிக்கும் எனத் தெரிகிறது. பழையவுரை, பள்ளித் திருத்தொங்கல்—சேரூடிவகை என்று கூறுகிறது: பள்ளித் தொங்கல் - பொன்னுலாகிய கழுத்தணிவகை என்பது அகராதி. தொங்கற்சோலை என்று கூறுவதால் இது தொங்கவிடப்பட்ட பலவகைத் தோரணங்களைக் கூறுவதுதான் பொருத்தம். ஆய்ந்துணர்க. பகல் விலக்க என்பது இதுவே பகல்போல இருளை விலக்குகிறது. பகல் வரவே வேண்டாம் என்று விலக்கு வதுபோல விளங்க என்க. முதலில் ஒரு வலம்புரிச்சங்கு ஊது வதும் அதன்பின் இடம்புரி வலம்புரி முதலிய எல்லாச் சங்கு களும் முழங்குவதும் அரசனுலாவிற்குப் புறப்படும்போது நீகழும் வழக்கம் எனத் தெரிகிறது. கலிப்ப - ஒலிப்ப. இரட்ட-மாறி மாறியசைய. முரசு ஆர்த்து உவா உவரி ஆடி ஒப்ப எனக் கூட்டி, முரசுகள் முழங்க, அது நிறைநிலா நாளில் கடலெழுந்து பெர்ங்கி யசைவதை யொப்பு ஒலிதோன்ற எனப் பொருள் கொள்க. அவிர் - விளங்குகின்ற. சார்ங்கம் - திருமால் கைவில். வாள் முதலிய ஐந்து படைகளும் திருமாலுக்குரியவை. திருமால் போன்றவன் அரசனெனக் கொண்டு அவன் மருங்கில் ஐந்து ஆயுதங்களையும் எடுத்து வந்தனர் எனக் கொள்க.

வரி 172—184. கோங்கத்து..... கோண்டோபாத

(பொ - னை.) மலைநாட்டுக்குரிய வில்லெழுதிய துகிற் கொடியும் மீன் எழுதிய துகிற்கொடியும் புலியெழுதிய துகிற் கொடி யொன்றின் அருகே செல்லவும், தென்றிசையிலிருந்து தென்றற் காற்றுவர அதனால் நீண்ட கரும்பு வில்லைப் பிடித்த மன்மதனும் வருகிறான் என்று தெரியவும், நீங்காமல் வீசம் துளிகளையுடைய மேகங்கள் வானத்தில் நிறைந்திருப்பதால் இந்திரன் வந்த வரவை எல்லாரும் அறியவும், கூசாமல் இந்திரன் வந்ததால் தேவரில் யாவர் வாராமல் இருப்பார், தேவ ரெல்லாரும் வருவர் எனத் தெளியவும், வந்தவர் எல்லாருக்கும் பின்னர்வரும் முழங்கும் பெரிய யானையையுடைய பாண்டியன் முதலான மன்னர்கள் வணங்கி வரவும், சோழனுக்கு முன்னே வந்து வணங்கிப் பல மண்டிலங்களை யாளும் மன்னர் குதிரை மேல் ஏறிச் செல்லவும்,

(வி - ன்.) கோங்கம் - மலைநாடு. அது சேரர்க்குரியதாதலின் “கோங்கத் துகிற்கொடி” என்றார். கொடுவரி - புலி; வளைந்த வரிகளையுடையது எனக் காரணப் பெயராம், சோழர்க்குரியதுபுலிக்கொடியாதலால் அது முன்னர்ச் செல்ல அதன் பக்கத்து விற்கொடியும் மீன்கொடியும் சென்றன என்க. சோழ னுலா வரும்போது மாதர் வந்து கண்டு காதல் கொண்டு மயங்கு

மாறு போர்புரிவதுகருதி மன்மதனும் அங்கு வந்தனன். அவன் உருவமில்லாதவன் ஆதலால் அவன் வருகின்றான் என்பதைத் தென்றற்காற்று வந்துணர்த்திற்று என்றார். தென்றல் காமனுக்குத் தேர்; அதனால் தேர் வந்ததால் அதிலேறி யவனும் வந்திருப்பன் என்று யாவரும் அறிவர் என்பது கருத்து. மலையம் + அநிலம் - மலையாநிலம் - தென்றல். மலையம் - பொதியமலை. அநிலம் - காற்று. பொதிய மலையிலிருந்து வருங்காற்று என்பது திரண்டபொருள். திவலை-துளி. விசம்புகூர் மங்குலால் வானத்தில் கூடிய மேகங்களால் இந்திரன் வந்தான் என்பதை எவரும் அறிவர். மேகம் இந்திரனுக்கு வாகனம் ஆதலால் அதன் மீயல் ஏறி இந்திரனும் வந்திருப்பன் என அறியலாம். மனிதர்கண்ணுக்கு இந்திரன் வடிவந் தோன்றாமையால் குறிப்பாக அறிந்தனர் என்க. வாசவன் - இந்திரன், இவன் : இந்திரனைச் சுட்டியது. இவன் வரவே யாவர் ஒழிவார் மற்றுள்ள தேவர் கூசாதே வருவர் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. இந்திரன் வந்தமையால் எல்லாத் தேவரும் வந்திருப்பர் என்று மனத்துணிவு கொள்க. தென்னர் முதலானோர் என்பது, பாண்டியன் சேரன் போன்ற ஓத்த மன்னரை யுணர்த்தும். மண்டலீகர் - மண்டலங்களை யாளும் வேந்தர். தொண்டை மண்டலம் கொங்குமண்டலம் போன்றன மண்டலங்கள். சிறப்புடைய மன்னர்களிற் சிலர் புரவி மேலேறி உலாவரும் தலைவனுக்கு முன்செல்வதும் வழக்கம் போலும்.

வரி 184—200: அருவிபோல்...மறுகணைந்தான்

(பொ - ரு.) அருவிவீழ்வதுபோல வொழுக்கி மதத்தைச் சொரிகின்ற யானைகளில் எட்டுத்திசை யானைகளும் நீங்க மற்றை யானைகளெல்லாம் வந்து நெருங்கவும், சூரியன் தேறிற் கட்டி நிற்பனவாகிய ஏழு குதிரைகளும் நீங்கக் குதிரையினங்கள் முழுவதும் கூடிவரவும், இரு நிதியையும் உடைய தெய்வமாகிய குபேரன் வாகனம் ஒன்று நீங்க மற்றை மனிதர் இனங்கள் முழுவதும் வந்து கலந்து ஆரவாரஞ்செய்யவும், கூட்டத்திலிடையே யெழுந்து தூசிகள் மேலுலகினூடுருவ வேறியகாலும், தூவிய பொற்பொடிகள் அத்தூசிகளின் ஊடுருவிக் கீழே வீழ்ந்துகிடப்பதாலும், யாவரும் வணங்கத்தக்க விண்ணுலகம் மண்ணுலகமாகி, மண்ணுலகம் பொன்னுலகமாகி மாறுபட்டுத் தோன்றவும், அளவிடப்படாத மாகதரும், மங்கலப்படகரும், பூவுலகத்தில் வந்த விஞ்சையர்களைப்போலத் தோன்றும்படி துத்திப்பாடவும், வானோர், கொழுந்துடன் எழுந்த கற்பகச்சாதி மலர்களைக் குவித்துவைத்துச் சோழமன்னனை மற்றை

மன்னர் வந்து வணங்கும்போதெல்லாம் அம்மலர்களை மழை போலச் சொரியவும், உயர்த்திய கையை மேகமென்று கூறும் படி ஏழைகளாக வந்திரந்தவர்க்குப் பொன்மழை பொழிந்து பூமியைத் தூர்த்தம், கருமேகம் படியும் மாடங்கள் நிறைந்த தெருவிற் சேர்த்தான்.

(வி - ி.) அருவி மதத்திற்கு உவமை. திக்கு யானைகள் எட்டுமட்டுமே அங்குவராது நின்றன. மற்றையுலகத்திலுள்ள யானைகளெல்லாம் அங்கு வந்தன எனவும், சூரியன் தேரிற் பூட்டிய புரவி யேழும் வராமல் நின்றன மற்றைப் புரவிகளெல்லாம் அங்கு வந்தன எனவும், குபேரனுக்கு வாகனமாகிய நரன் ஒருவனே அங்கு வந்திலன். மற்றையுலகம் யாவரும் வந்தனர் எனவும் கொள்க. இரவீ - சூரியன். புரவி - குதிரை. போத - வர. "நரவெள்ளம் விரவி ஆர்ப்ப" எனக் கூட்டுக, நரவெள்ளம் - மக்கட்கூட்டம். கட்டிநிற்பன புரவி எனவும், நிதிஉடைய கடவுள் எனவுங் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. நிதி இருநிதியைக் குறித்தது, சங்கநிதி பதுமநிதி என்பன அவை. இவை குபேரனிடத் திருப்பன எனக் கூறும் நூல்கள். நரவாகனன் என்பது குபேரன் பெயர். நரன் என்ற பெயருடையவன் ஓர் இயக்கன் குபேரனைத் தாங்குவான் எனத் தெரிகின்றது. ஆசிரியர், உலாவரும் கூட்டத்தை இங்ஙனம் சிறப்பித்தனர். இது போலவே கம்பரும் "டோரி யைந்தன தோற்றவென் றிகழ்தலிற் புறம்போய், நேரி யன்றவன் றிசைதொறு நின்றமா நிற்க, ஆரி யன்றனி யைங்கரக் களிறுமோ ராழிச், சூரி யன்றனித் தேருமே யிந்நகர்த் தொகாத" (ஊர்தேடு. 11) எனவும், "ஆழி, யண்டத்தி னருக்கன்ற னலங்குதேர்ப் புரவி, ஏழு மல்லன வீண்டுள குதிரையு மெழ்வாம்" (ஊர்தேடு. 9) எனவும் கூறியிருப்பன காண்க.

கூட்டம் நடந்து செல்வதால் எழுந்த மண் தூசி மேலுலகஞ் சென்று படிந்ததால் பொன்னுலகு மண்ணுலகாக மாறியது. பொற்சண்ணங்களையும் மலர்களையும், ஆங்கு வருவோர் மகிழ்ச்சிக்கறிஞரியாகத் தூவுவது இயற்கையாதலால் அவ்வாறு தூவிய பொற்பொடிகள் நிலத்தில் வீழ்ந்து மண்ணைமறைத்துப் பொன்னிறமாகவே தோன்றுவதால் மண்ணுலகு பொன்னுலகாக மாறியது என்க. மண்புழுதி காற்றால் மேலேறுவதும் பொன்பொடி கீழேயிறங்குவதும் இயல்பாதலால் "துகளுருவ வேறியும், "துகளுருவ வீழ்ந்தும்" என்றார். இறங்குதற்கும் ஏறுதற்கும் அப்பொருளின் கனமும் கனமின்மையும் காரணமாம். கிண்ணின் பொடியும் பொன்னின் பொடியும் ஒன்று ளொன்றாடுருவிச்சென்றது என்பது தோன்ற "உருவவேறியும்" "உருவ வீழ்ந்தும்" என்றார்.

மாகதர், இருந்து துதிப்பார். பாடகர் - இசைபாடுவோர். மாகதரும் பாடகரும் துதிப்பதும் பாடுவதும் விஞ்சையர் வந்து புகழ்வதும், பாடுவதும்போலத் தோன்ற என்பது கருத்து. பூகதர் - பூமியில் வந்தவர். பூமியில் வந்த விஞ்சையர் போல மாகதரும் பாடகரும் தோன்றினர். அவர்கள் துதியும் பாடலும் அத்துணைச் சிறப்பாயமைந்திருந்தன வெனக்கொள்க. நாகர் - தேவர், நாகம் - விண், அதில் வாழ்வார் நாகர் எனப்பட்டார். தேவர்கள் உலாக்காண மேல்வந்து நின்றனர். என்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. “தேவர் வருவர் எனத் தெளிய” என்பது காண்க. அந்நினம் வந்துநின்ற தேவர்கள் கற்பகச்சாதி மலர்களைக் குவித்துத் தம்பக்கம் வைத்துக் கொண்டு உலாவரும் தலைவனை வணங்கியெழு மன்னர்மேல் அம்மலர்களைச் சொரிந்தனர் என்க. மீன்னர் தொழும்தொறும் நகர் சொரிய என்று கூட்டுக. எழுந்துள கை : கொடை வழங்குவதற்காக மேலே உயர்த்திய கை. இது சோழனுடைய கை. மழையென்ன - கண்டோர் மேகமெனச் சொல்லும்படி. கனகப் பெயல்-பொன்மழையை. தூர்த்து-பெய்து நிலத்தை மறைத்தது. ஏழைகள் எடுத்துக்கொள்ளுமாறு பொன்னை மழைபோலச் சொரிய அப்பொன் நிலத்தில் சிறையக்கிடந்தது எடுப்பாரின்றி என்பது கருத்து. பொன்னை வாரி யிறைத்துக்கொண்டே சென்றான் சோழன் என்பது குறிப்பாற் றேன்றியது.

வரி 200—207 : தம்முடைய...மொய்ப்ப.

(பொ - னர.) சோழன் மறுகில் வந்தவுடனே மங்கைய ரனைவரும் தம்முடைய பொது மண்டபந்தோறும் போய்க் கூடினர் சிலர்; பலகணிகளைத் திறந்து அவ்விடத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டனர் சிலர், மேலுள்ள நிலாமுற்றத்தின்மேற் கூடினர் சிலர். பூமாலை தொங்கவிடப்பட்ட திண்ணை முழுவதும் நெருங்கினர் சிலர். மாளிகையினுச்சியில் இடமில்லையென்று சுருக்கமாகத் தோன்றும்படி நெருங்கியிருப்பர் சிலர். மாளிகைமேலேறி நிற்பார் சிலர். மண்டபத்தில் வந்து சிறை வார் சிலர். மாடங்களின் உச்சிதோறும் ஏறியிருப்பார் சிலர். இவ்வாறே நீண்ட தெருவின் இருபுறத்தினும் மொய்த்திருக்கவும்.

(வி - ற்.) சாலை - பெரிய பொதுமண்டபம். சாளரம் - சன்னல், சன்னல்களின் ஒவ்வொருபகுதியையும், ஒவ்வொருவர்கையாற் பற்றிக்கொள்வர்; அதன் வழியாகப் பார்ப்பதற்கு என்ற கருத்துத் தோன்ற “சாளரங்கள் கைக்கொள்வார்” என்றார். நிலாமுற்றம் என்பது மாளிகையின்மேல் நிலவொளி பாயும்படி

மேல் ஒன்றும் வேயாது விட்டிருக்கும் இடம். இதனை வேயா மாடம் (சிலப். 5. வரி 7) என்பர் இளங்கோவடிகள். தெற்றி - திண்ணை. நெற்றி என்பது உச்சியையடுத்த பகுதியும், நெற்றி போல மாளிகையின் உச்சியையடுத்துச் சிறிது நீண்டு வெளிப்புறமாக இருக்கும் இடமாம். இதனை இக்காலத்து எழுதகம் என்பர். அக்காலத்து நெற்றி என்பது வழக்கம்போலும். மண்டபம் என்பது யாரேனும் வருவார் தங்குவதற்காகக் கட்டப்பட்டிருப்பது. மணையின் உட்புறம் இருக்கும். வெளிப்புறமும் இருக்கும். மாடம் குளிகைதோறும் என மாற்றிக்கொள்க. மாடத்தின் உச்சிதோறும் என்பது பொருள். துறுவார் - நெருங்குவார். இரண்டுமருங்கு என்றது வீதியின் இருபுறத்தையும் உணர்த்திற்று. உலாப்பார்க்க வந்து மங்கையர் கூடினர் என்க.

வரி 208—217 : தீரண்டு...சமுகந்தேரிப்ப.

(பொ - றை.) அம்மங்கையரிற் பலர் கூடிச்சென்று உலாவரும் தலைவனுக்கு நேர் நின்று புரள்கின்ற கரிய புருவமாகிய வலிய வில்லும், கண்களாகிய மலர்ப் பாணமும், பெரிய பூமியின் எல்லையைக் கவரவும், வண்டுகள் வரிசை வரிசையாகக் கூடி நீலமணிக்கூட்டம் ஒலிப்பதுபோல மொகு மொகுவென்று ஒலிப்பவும், மணம் வீசும் சுருளாகிய மேகம்போன்ற கூந்தல்களில் வண்டுகள் வாய் வைத்தாத அவை யூதுவது சின்னம் போலத் தோன்றவும், இன்பத்திற்கிடமாகிய மயிர்ச்சாந்து மணக்கும் கன்னங்களில் தாழ்ந்து தோளிற்படிந்த காதணிகள் மகரமீன் பிறழ்கின்ற கொடியைப்போலத் தோன்றவும் அதனால் போர் புரியவரும் காமன் படைக்கூட்டம் என்பதை யாவர்க்கும் தெரிவிக்க.

(வி - ற்.) பீலர் தீரண்டு எதிரே சென்று (நின்று) அனங்கன் சேனா சமுகம் என்பதைத் தெரிப்ப எனக் கூட்டுக. காமனுக்குப் படை மங்கையர் என்று இலக்கியங் கூறுவதால் "அனங்கன் சேனாசமுகம்" மங்கையர் கூட்டம் என்றார். போர்வீரர்கள் வில்லும் அம்பும் வைத்திருப்பதுபோல ஆங்குவந்து நின்று மாதரும் புருவமாகிய வில்லும் கண்ணாகிய அம்பும் வைத்திருந்தனர் எனவும், காமனுக்கு வண்டுகள் வில் நாண் எனக் கூறுவதால் "சரும்பு நிரைக்கு நிரை முரல" எனவே அவனுடைய வில் நாணும் இருந்தது எனவும் கொள்க. சுருள் - கொண்டை. மேக + அளகங்கள் = மேகாளகங்கள் - மேகம் போன்ற கூந்தல். கூந்தலிற் சுருண்ட கொண்டை குயில்போன்றிருந்தது; அதில் வண்டு வாய்வைத் தூதுவது சின்னம் ஊதிக் காமன் வருகின்றான் என்று தெரிவிப்பதுபோல இருந்தது

எனவும், காதணியாகிய மகரக்குழைகள் தோளிற் றுழ்ந்து அசைவது, மகரக்கொடியைப் பிடித்திருப்பது போலத் தெரிந்தது எனவும் கொள்க. ஆங்கு நின்ற மங்கையர் கூட்டம் மன்மதன் படைக்கூட்டம் போலத் தெரிந்தது எனக் கொள்க. காகளம்: நீட்டல் விகாரம். காகளம்—சின்னம்; ஊதுகொம்பு கதுப்பில்தாழ், தோள் தாழ் குழை எனக் கூட்டுக. புருவத்தை வில்லாகவும் கண்ணை அம்பாகவும் கூறுவது இலக்கிய மரபு. 'புருவச்சிலை குனித்துக் கண்ணம்பெனுள்ளம் உருவத்துரந்தா ரொருவர்' (தண்டி. 36. மேற்) எனப் பிறர் கூறுவது காண்க. மொகு மொகுவென்ன: ஒலிக்குறிப்புக்கூட்டும் இரட்டைக்கிளவி மிளிறு - வண்டு; மிளிறு என மறியும் வரும். புவனம் எல்லை பிடிக்க என்றது, இவர்களிடத்துள்ள வில்லும் அம்பும் போர் புரிவதற்குப் பூமியினெல்லை முழுவதையும் பற்றிக்கொள்ள என்றதாம். எனவே மங்கையர் கண்கள் உலகத்தையெல்லாம் வெல்லும் என்பது கருத்து. "யானையிரதம் பரியா ளீவை யில்லை, தானுமனங்கள் றனுக்கரும்பு—தேனார், மலரைந்தினால் வென் றடிப்படுத்தான் மாரன், உலகங்கண் மூன்று மொருங்கு" (தண்டி. ௭௬. மேற்) என வருவதும் காண்க. காமனுக்குக் கரும்பு வில், மலர் அம்பு, வண்டு நாண், குயில் காளம், மீன் கொடி. "சரும்பு நிரைக்குநிரை முரல" என்றது, அவன்விற்க யீறு முறுக்குவதுபோலத் தோன்ற என்ற குறிப்பைத் காட்டியது. கூந்தற்சுருளில் வண்டு வாய்வைத்து நியது அவனுடைய குயிற்சின்னம் ஊதியதாகக் குறிப்புக்கொள்க. மகரக்குழையை அவன் மகரக்கொடியாகக் கொள்க. காமனுக்குரிய சின்னங்களை "ஆலைக் கரும்புசிலை யைங்கண்பூ நாண்சரும்பு, மாலைக் கிளிபுரவி மாருதந்தேர்—வேலை, கடிமுரசங் கங்குல் களிறு குயில் காளங், கொடிமகரந் திங்கள் குடை" (இரத்தினச்சுருக்கம்) என்ற வெண்பாவால் அறிக. மங்கையர் காதணிகள் மன்மதன் மகரக்கொடிபோலத் தோன்றின என்பது "இளமயி லனைய சாய லேந்திழை குழைகொள் காது, வளமிகு வனப்பி னுலும் வடிந்ததா ஞுடைமையாலும், கிளரொளி மகர வேறு கெழுமிய தன்மையாலும். அளவில்சீ ரனங்கள் வெற்றிக் கொடியிரண் டனைய யாக" (பெரிய, திருஞான. 1100) என்று கூறிய தாலும், "ஓது, மகரக்கொடியின் மணிக் குழைகள் வாய்ப்ப" (சொக்கநாத ரூலா, 444-5) என்பதனாலும் அறியலாம். சோழன் முன்னேபோய்ப் பலமங்கையர் சிற்றனர். அவர்கள் காமன் படைபோலக் காணப்பட்டனர் என்க.

வரி 217—232: அதனெதிர்....இவனென்பார்

(பொ - றை.) சோழன் செல்லும் படைகளின் தூசிக்கெதிராக எழுகின்ற மன்மதன் சேனைத் தூசியென விளங்கும்படி அம்மாதர் பூவின் மணங்கமழும் பொற்சண்ணத்தை யெதிரே தூவித்தமது வளையலையும் அதனுடனே தூவித் தம் வடிவத்தின் நிறத்தையும் இழந்து மனத்தையும் இழந்து தமக்குள் ஒருவரையொருவர் நோக்கி இங்கு உலா வருபவன் மண்ணுலகத்தில் துன்பத்தை யழிக்கும் பகைவன்; *இவனைப்பார் என்பாரும், இவன் விக்கிரம சோழனாகிய சக்கரவர்த்தி மகன் என்பாரும், முன்பழைமையான மேன்மையுடைய மன்னரெல்லாம் தலைவணங்கும்படி தோன்றிய விதுகுலநாயகியின் மைந்தன் என்பாரும், மகிழ்ச்சியாற் கண்ணிற்குப் பொருந்திய அழகுடைய தெய்வங்களாகிய திசைகாக்குந் தேவர் எண்மருங் கூடி ஒருவடிவாக வந்தவன் இவன் என்பாரும், மண்ணுலகத்தார்க்கும் விண்ணுலகத்தார்க்கும் பாதல வுலகத்தார்க்கும் தெய்வத்தன்மையுடைய முனிவர்க்கட்கும் மற்றுமுள்ள யாவர்க்கும் இவனே காவலனாவான் என்பாரும், இனிமையான இவன் புனைந்திருக்கும் பூமாலையாகிய குருக்கத்தியும், செங்கழூர்நும், நந்தியாவட்டமும் ஆத்தியும் நாம் கொள்ளும்படி தருவானேல் அது நன்று என்பாரும், சீதையாகிய மாதனை வருத்திய மிதிலையில் இருந்த ஓப்பற்ற வில்வினை முற்காலத்தில் ஓடித்தவனே இவன் என்பாரும் ஆகி, இனையர் பலர் நிகழ (245) என்பதனோடு கூட்டுக.

(வி - ம்.) பூநாறும் சுண்ணம் என்றது மலரையும் பொற்பொடியுடன் கலந்து மேலெறிவது வழக்கம் என்பதைக் காட்டும். மகளிர் மகிழ்ச்சியால் சுண்ணந் தூவுவர் என்பது “தோதக மாக வெங்குஞ் சுண்ணமேற் சொரிந்து” (சீவக. 463) எனவும் “சுந்தரச் சுண்ணத் துகளொடு மனைஇ” (சிலப். 4. 42) எனவும், “பூவும் சுண்ணமும் புகழ்ந்தெதி ரெறியின்” (கல்லாடம்) எனவும் பிறர் கூறியவாற்றானுணரலாம். படைகளெழுந்து நடக்கும்போது மண்ணிலிருந்து தூசியெழுவது இயற்கை. மங்கையர் மன்மதன் சேனை யாதலால் இவர்களிடமிருந்தும் தூசியெழுந்தது; அது மட்பொடி, இது பொற்பொடி. பராகம் - தூள்; தூசி. சேனாபராகம் - சேனையிலெழுந்த தூசி. சேனையிலெழுந்த தூசிபோலவே மகளிர் கூட்டத்தினின்றும் எழுந்தது தூசி என்க. அதனெதிர் திகழத் தூய் எனக் கூட்டுக. தொடி - வளையல் தூய் - தூவி; இறைத்து. வளையலை யிவர்கள் தூவினரலர்; வளையல்கள் தாமே கழன்று வீழ்ந்தன; ஆயினும் சுண்ணந் தூவும்போதே வளையல்களையும் தூவுவதுபோல இருந்தன அவர்கள் தோற்றம் எனக் கொள்க. வண்ணம் -

நிறம்; மாமைநிறம். காதலால் மாறுபட்டது. மனமும் அவர்களிடமில்லாமல் சென்றது உலாத்தலைவன்பால் எனக் கொள்க. பொற்பொடியும் பூவும் தூவித் தலைவனைக் கண்டார் மகளிர், உடனே காதல்கொண்டார். உடல் மெலிந்தது; வளையல்கள் கழன்று வீழ்ந்தன; மாமைநிறம் விளர்த்தது. நெஞ்சம் அத்தலைவன்பாற் சென்றது. மயக்கத்தோடு நின்றார் என்க.

நின்ற மங்கையரிற் சிலர் இன்னற்பகைவன் என்றார். அகலங்கன் மகன் என்றார். விதுருலநாயகி சேய் என்றார், திசாதேவர் எண்மரும் காணும் இவன் என்றார், யாவர்க்குங் காவல் இவன் என்றார். தாதகியுங் கொள்ளத்தரின் (நன்று) என்றார். இறுக்கும் அவன் இவன் என்றார். இவ்வாறு அவன் பெருமையைப் பேசினர் எனக் கொள்க. “இன்னற்பகைவன்” என்றது பூமியில் வறுமை பிணி முதலியவற்றால் வருந்துவோரை அவ்வருத்தத்தை நீக்கிக் காப்பவன் என்ற பொருளை யுணர்த்தியது. குலோத்துங்க சோழனுடைய தாயின் பெயர் விதுகுலநாயகி எனத் தெரிகிறது. விது—சந்திரன். மதிக்குலத்திற் றேரன்றிய தலைவி என்பது பொருள். திசாதேவர் - திசையில் உள்ள தேவர் கண்மருவும் என்பது குறைந்து கண்மரும் என நின்றது. இது செய்யுள் விசாரம். திசைக்குரிய தேவர் எனப் பொருள் கொள்ச. திசைக்குரிய தேவராவர் எண்மர். இந்திரன். அக்கினி, யமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் என்பன அவர் பெயர். திசை, கிழக்குமுதல் வலமாக முறையே எண்ணிக் கூட்டுக. இவர் எண்மருங் கூடி யொரு வடிவெடுத்து வந்தவன் இவன் என்பது கருத்து. திசைக்காவலர்போல இவனும் எட்டுத் திசையும் புரக்க வந்தவன் போலும். மாதவி—குருக்கத்திமலர். வலம்புரி - நந்தியாவட்டம், தாதகி - ஆத்தி. இது சோழர்க்குரிய மாலை:-இதனுடன் மாதவி, செங்கழுநீர், வலம்புரியாகிய பூமாலையும் புனைந்திருந்தான் போலும். அதனால் அங்ஙனம் கூறினர் எனக் கொள்க. ‘தரின்’ என்ற வினையெச்சத்திற்கு “நன்று” என்ற சொல் வருவிக்கப்பட்டது. ஒறுக்கும் - வருத்தும். இறுக்கும்—ஒடித்த. இறுக்கும் வில், மிதிலை யொருவில் எனக் கூட்டுக. மாதையொறுக்கும் வில் என்றது. அவ்வில்லை வளைத்ததனால் இராமன் சிதையை மணந்தான். அவனை மணந்தபின் சிதை வனத்திற்குச் சென்றான். இராவணன் தூக்கிக்கொண்டுபோய்ச் சிறை வைத்தான். பின்னர் வந்து தீயிற் குளித்தான். தனியே காடு சென்றான். இத்துன்பங்களை யெல்லாந்தந்தது அவ்வில்லை. அவ்வில்லுடன் பிறந்திலளெனில் இத்துன்பங்கள் அவளை யணுகா. அவளையொறுத்தது அவ்வில்லையென்பது கருத்தாகும். இறுக்குமவனிவன் என்றது இராமனே இவன் என்று துணிந்து கூறினர் எனக்கொள்க.

வரி 232—240: மறுக்காமல்...வீழ்ந்து பார்ப்பார்

(பொ - ரா.) நாம் கூறுவதை மறுக்காமல் நீ சென்று ஒலிக்குங் கடலைத் தூர்த்து அணைகட்டி நின் சிறந்த குலத்திற்கு வந்த பழியைத் தொலைப்பாயாக என்பாரும், இந்நா ளைவில் உறங்கும் உறக்கத்தைக் கண்கள் இழந்தன என்பாரும் ஆயர் வாய் வேய்ங் குழலின் றுளையிலெழும் இசையாகிய நஞ்சும் குமிழியாகப் பெருகிவரும் நூள் இனிவருநாள் என்பாரும், பாண்டியமன்னனே! வடகாற்றினும் குளிர்ச்சிதரும் தென்றற் காற்று எங்கட்கு இனிக் கோடையினும் வெம்மையைத் தருவது கொடியது என்பாரும் ஆகி, தேன் ஒழுகும் மலர்நிறைந்த கூந்தலை யுடைய மகளிர் ஒருங்குகூடி நெருங்கி மலர்ந்த விழிகளாற் பருகுவார் போல விரும்பிப் பரீர்ப்பவராய்: இணையர் பலர் நிகழ (245) எனக் கூட்டுக.

(வி - ம்.) மகளிர் காம மயக்கத்தால் இராமன் என்றே நீனைத்துக் கூறியது இது. இராமன் இவன் என ஒருத்தி கூறிய வுடனே மற்ரொருத்தி அவனை நோக்கி "இராமா நீ இங்குத் தங்க வேண்டாம்; போ என்று நாம் கூறுகின்றோம். எங்கள் சொல்லை மறுக்காமற் செல். சென்று கடலைக் கெடுத்துவிடு. சீதையைச் சிறைமீட்டி நின் குலத்திற்கு வந்த பழியை முன்னர்த் தொலைத்தது போல இப்போது நாம் இறந்துபடும் பழியும் தொலைப்பாய் நீ என்றாள் எனக்கருத்துக் கொள்க. கடலைத் தூர்ப்பது கடலொலியை யடக்குவதாம். கடலொலியடங்கின் நாம் பிழைப்போம்; நினக்குப் பெண்பழியும் நீங்கும் என்று குறிப்பாற் கூறியதாயிற்று. சோழர்குலம் இதுகாறும் பழியில் லாத குலம் என்பது விளக்கத் "திருக்குலம்" என்றார். இன்றள வும்—இந்நாளளவில்; நின் பவனி கண்ட நாள் முதல். இந்நாள் முதல் எம்கண் துயிலிழக்கும் என்றரைப்பார். தெளிவினால் இழந்தது என இறந்த காலத்தாற் கூறினார். இது காலவழு வமைதி. அண்டர்-ஆயர்; முல்லை நிலத்து வாழ்வோர், இடையர், பொதுவர் எனவும் இவரைக் கூறுவர். அவர்கட்குரியது வேய்ங்குழல். இவர் பசுக்களை மேய்ப்பவர். அவற்றைக் கூட்டுவதற்குக் குழலிசை துணையாகும் என்று கருதிக் குழலூதுவர் எனத் தெரிகிறது. கண்ணன் குழலூதிய வரலாறு காண்க. துளையில் நஞ்சு: இது குறிப்பால் இசையை யுணர்த்தியது. காதல்தோ யுடையார்க்குக் குழலிசை நஞ்சுபோன்றது என்ற கருத்துத் தோன்ற அங்ஙனம் கூறினர். குமிழி - பெருக்கு. அந்நஞ்சு இனிவருநாளிற் பெருகித்தோன்றும் என்பது கருத்து. சோழனைப் "பஞ்சவனே" என்றழைத்தது பாண்டியநாட்டிணையும் தன்னதாக்கிப் புரப்பவன் என்ற குறிப்பு. பஞ்சவன்.

ஐந்து நிலங்களையும் உடையவன் என்ற காரணத்தால் வந்தது. நீ பாண்டிநாட்டிற்கும் உரியவன் ஆதலால் அந்நாட்டுப் பொதிய மலையிலிருந்து வருந் தென்றலையும் வராமல் விலக்குவாய்; அது மிகவும் கொடியது என்றுரைக்கும் குறிப்பாகவும் நின்றுது. பஞ்சவனே என்பது. கூந்தலார் மொய்த்துக் கூடி எனக் கூட்டுக. முருகு - தேன், மணம் என்ற இருபொருள் தரும். வார் என்பது நீண்ட. ஒழுகும் என்ற இருபொருள் தரும். தேனொழுகும் கூந்தல் என்றவது மணமுள்ள நீண்ட கூந்தல் என்றவது கொள்க. கடலும் வேய்ங்குழலும் தென்றலும் காதல் கொண்டவர்க்குப் பகையாகும் என்பதை 'முத்துங் களபழம் தன்பளி நீரு முயங்குமலர்த், தொத்துங் குளிரியும் தாமலர்ப் பாயலுஞ் சூழ்ந்துபுறங், கத்துங் கடலுங் கதலியு மாலியும் கங்குலுழிப், பத்தும் பெரும்பகை யாய்விட்ட வாவொரு பைந்தொடிக் கே' எனவும், "தென்றற்கும் வீணைக்குஞ் சேமணிக்குங் கோகிலத்துக் கன்றிற் கமைக்காழிக் கம்புலிக்கு—நின்றரற்று, மன்னைக்கு மாரற் கயர்ந்தாளென் றன்னமே, என்னைக் குமாரற் கியம்பு" எனவும் வரும் இரத்தினச்சுருக்கநூற் கவிகளால் உணர்க. வாடை - வடகாற்று; கோடை - மேல்காற்று. தென்றல் - தென்காற்று, கொண்டல் - கீழ்காற்று. இப்பெயர்கள் "கோடை வெயில் சுடச்சுடமெய் கொளுந்தியிறந் தனபோலக் கொண்டல் கோடை, வாடைசிறு தென்றலெனு மாருதங்கள்" என வில்லி பாரதத்தினும் வருதல் காண்க. பருகுவார்போல் பார்ப்பார் எனக்கூட்டுக. இது குறித்துப் பார்த்தல், உற்றுப்பார்த்தல், பார்த்தகண் வாங்காது பார்த்தல் என்பனபோன்றது. பருகுவார்போலப் பார்த்தல், "பருகுவன்ன வருகா நோக்கமொடு" (பொருந். 77) எனவும், பருகுவனன்போல.....மதரரி நெடுங்கண் வேற்படைகான்ற (பெருங் 33. 121-3) எனவும், "இருந்தகுலக் குமரர்தமை யிருகண்ணன் முகத்தழகு, பருக நோக்கி" (கம்ப. 1, குலமுறை. 2) எனவும் பிறர் கூறுவதும் காண்க.

வரி 240—245: பொருமதனன்.....இனையர்பலர் நிகழ

(பொ - றை.) போர் செய்யும் காமன் இம்மகளிரைப் பார்த்தானோ? அம்பின்மேல் அம்பாகவந்து தைக்கும்படி யம்புகளையேவினனோ? என்னவென்று சொல்லுவோம். ஆரவாருஞ் செய்தான். வருந்தும்படி செய்தான். கோடிகோடியான கரும்பு வில்லை வளைத்தான். உலகிலுள்ள அரும்புகளையெல்லாஃ எடுத்துத் தொடுத்து எங்கும் இனி அரும்பில்லையென்று சொல்லுமாறு கெடுத்தான். அதனால் இத்தன்மையான மங்கையர் பலரும் உடல் மெலிந்தனர், இத்தன்மையான பல செயல் நிகழ்

(வி - ி.) “யாதென்று சொல்லுவோம்” என்பதும், ஆர்த்தான், உனத்தான், வனத்தான், மாய்த்தான்—இனத்தார் என்பதும் நூலாசிரியர் கூற்றாகக் கொள்க. புங்கம் + அனு புங்கம்—புங்கானுபுங்கம், புங்கம்—அம்பு. அனுபுங்கம்—அடுத்துவிடும் அம்பு; துணையம்பு. பகழி—அம்பு. தூர்த்தானே—மறைத்தானே. இஃது அம்புகளால் காமன் மங்கையர் உடல் மறையும்படி செய்தானே என்ற பொருளைத் தந்தது. உடலில் சிறிதும் இடமின்றி அம்புகள் பாய்ந்து நிறைந்து உடம்பு தோன்றவாறு மறைத்தல் தூர்த்தலாம். உனத்தான் - வருந்தினான். இது மெல்லொற்று வல்லொற்று உனத்தான் எனப் பிறவினைப்பொருளைத் தந்ததாகக் கொள்க. ஒருகோடி கோடி என்றது அளவிற்றதது என்ற பொருளைத் தந்தது. இக்கு - கரும்பு. “இனைய புல நிகழ” என்பதும் பாடம். இப்பாடத்திற்கு இனைய பல - இத்தன்மையான செயல் பல, நிகழ - மகளிரிடை நிகழ என்று பொருள் காண்க. இனி 245 முதல் 280 வரை ஏழுபருவப் பெண்களில் பேதை என்ற பருவப்பெண்ணின் சிறப்பும் ‘செயலும்’ கூறுகின்றார்.

வரி 245—254: ஈங்கொருத்தி.....இளம்பேதை

(பொ - ரை.) இவ்வாறு உலாக்கண்ட மங்கையர் பலரும் மயங்கிநிற்க, இவ்விடத்தில் ஒரு பெண், முத்துக்களாற் செய்த சிறிய வளையலணிந்த கையையுடைய நாகணவாய்ப் பறவை போன்றவள்; முழங்கு மேகத்திற்கு முன் ஆடாத மயில் போன்றவள்; மலராத தாமரைப்பூப் போன்றவள்; பேச்சுப்பயிலாத பசிய கிளிப்பிள்ளை பேரன்றவள்; தலையிற்குடுவதற்குத் தகத்தளிர்க்காத மாந்தளிர் போன்றவள்; செழித்துவளராத வஞ்சிக் கொடி போன்றவள்; வண்டுகள் மொய்க்காத குளிர்ந்த சோலை போன்றவள்; குளிர்ச்சிதராத இளம்பிறை போன்றவள்; முதிர்ந்து வினைந்து இறக்கிக் கொண்டுவரப்படாத தேள் போன்றவள்; வடிவம் விளங்காத கற்பகக்கொடி போன்றவள்; விளங்கும் பூங்கொத்துக்களுடன் முடிக்கக் கூடுவதும் கூடாமையும் ஆகத்தோன்றும் சுருண்ட கூந்தலையுடைய அறிவில்லாத இளமையான பேதைப்பருவ முடையவள் அவள்.

(வி - ி.) பேதைப்பருவப் பெண்ணொருத்தியின் சிறப்புக் கூறுவது இது. பேதை என்பவள் 5 முதல் ஏழாண்டு முடியும் அகவைபுடையாள். காமம் அறியாத சிறு பருவம் அது. முத்து வளைய லணிவது சிறுபிள்ளைகட்கு ஆதலால் முத்திற்புணையும்... பூவை என்றார், நாகணவாய்ப்பறவை பேசுவதுபோலத் தெளிவில்லாத பேச்சுப் பேசுவாள் என்பது கருத்து. இவள்

கண்டோர் நகைப்ப வண்டலிழைத்துக் கழங்குமுதலிய வினையாடித்திரிவள் என்க. கார்மேகங் கண்டவுடன் ஆடுங் கலாப மயில் போன்றவளல்லள். “ஆடாத தோகை” எனவே, சிறகுமுனையாத மயிற்குஞ்சுகள் மேகங்களைக்கண்டு ஆடா; அவைபோல இவளும் ஆடவரைக்கண்டு காமம் எய்தா இயல்புடையவள் என்று குறிப்பிற் கூறியதாம். சூரியன் தோன்றியபோது அந்நாள் மலரும் பருவமுள்ள அரும்புகள்தாம் மலரும். மற்றவை மலரா. அலரும் பருவமடையாத தாமரையரும்பு போன்றவள் எனவே இன்னுள் சில ஆண்டுகள் சென்றே காமந்தோன்றும் இயல்புடையாள் என்றதாம். பசங்கிளிப்பிள்ளை பேசும் இயல்பறியாததுபோல, இவளும் ஆடவரை மயக்கும் பேச்சுக் கற்றறியாதவள் என்பது தோன்றப் பாடாதி பிள்ளைப் பசங்கிள்ளை என்றார். தலையிற் குடுவதற்குத் தகுதியில்லாத மாந்தளிரையொருவருந் தீண்டாது விடுவதுபோல இவளும் ஆடவர் தீண்டுதற்குத் தகுதியுடையவளல்லள் என்பது தோன்ற “குடத்தளி ராத சூதம்” என்றார். வஞ்சிக்கொடி தழைத்து வளர்ந்தபோது அடுத்துள்ள மரங்களைப் பற்றிப்படரும். தழையாத வஞ்சி அடுத்த மரங்களைப் பற்றாது; அல்தேபோல் இவளும் ஆடவரை அறியாதவள் என்பது தோன்ற “தழையாத வஞ்சி” என்றார். குளிர்ச்சி தருவது நிறைநிலாவின் ஒளியாகும்; இளம்பிறை அத்தகைய குளிர்ச்சி தராது; அதுபோல இவளும் ஆடவர்க்கு இன்பந்தரும் இயல்புடையவளல்லள் என்பது தோன்ற “குளிராத திங்கட்குழவி” என்றார். தண்காவிற் பூக்கள் மலர்ந்திருந்தால் வண்டுகள் மதுவையுண்ண விரும்பி ஆங்குச் செல்லும்; பூக்கள் ஒன்றுமின்றெனின் ஆங்கு வண்டுகள் செல்லா; அதுபோலப் பருவமுடையவளாயிருந்தால் ஆடவனைவரும் விரும்பி மண முடிக்க வருவர். இவளைக் காதலித்துவருவா ரொருவருமில்லர். இவள் பிறரார் காதலிக்கப்படாதவள் என்பது தோன்ற “அளிகள் இயங்காத தண்கா” என்றார். தேன்கூட்டிலிருந்து இறக்கி எடுத்துக்கொண்டு வந்த தேன் பிறர் நுகர்தற்கு இன்பந்தரும்; தேன்கூட்டில் இருக்கப்பார்த்தால் அல்து இன்பந்தராது. அதுபோலக் காமநுகர்ச்சியின்பத்திற்குப் பயன்படாதவள் என்பது தோன்ற “இறக்காத தேறல்” என்றார். கற்பகவல்லி என்பது கற்பகதருவிற் படர்வது. கண்ணுக்கு விளக்கமாகத் தோன்றாத கற்பகவல்லி கற்பகதருவிற் படரும் இயல்புடைய தன்று, அதுபோல ஆடவரைக் கூடு மியல்புடையவளல்லள் என்பது தோன்ற “வயங்காத கற்பகவல்லி” என்றார். கூழை - கூந்தல், சுருள் - சுருண்டது. கொண்டை எனலும் ஆம். கொண்டையாக முடிக்கக்கூடுவதும் ஆம். ஒருகால் முடிக்கக் கூடாமலும் இருக்கும். அந்நிலையுடைய அவள் கூழை

என்க. புண்டரிகம்போலக் கண்ணுக்கு இன்பந் தராதவள், கிள்ளைபோலச் செவிக்கு இன்பந் தராதவள். வஞ்சிபோலவும் திங்கட் குழவிபோலவும் சூதம்போலவும், கற்பகவல்லி போலவும் உடற்கின்பம் தராதவள். தண்காவைப்போல் மோப்ப இன்பந்தராதவள். தேறல்போலச் சுவையின்பந் தராதவள் என ஐம்புல நுகர்ச்சி யின்பத்திற்குத் தகுதியற்றவள் என அவள் பருவத்தை விளக்கியவாரும். தயங்கிணர்க் கூழைச் சுருள் முடிக்க என்பதற்கு ஒளிரும் பூங்கொத்துக்களைக் கூந்தற் கொண்டையில் முடிக்க என்றாவது பூங்கொத்துக்களையுடைய கூந்தலைக் கொண்டையாக முடிக்க என்றாவது பொருள் கொள்க.

வரி 254—280 சூழும் நிலைத்தாய.....அவ்வகை கூரான்.

(பொ - று.) தன்னைச் சூழும் நிலைமையுடைய மாதர் கூட்டம் நெருங்கவும், தன்மருங்கில் பால்கொடுத்த தாய்மாரும் கைரில் எடுத்து வளர்த்த தாய்மாரும் நெருங்கவும், முதன்மையான மாலை பலசூடிய வெண்குடையையுடைய குலோத்துங்க சோழனை, உயர்ந்த பராந்தகன் என்ற பெயர் பெற்றவனை, பாண்டியனை வணங்குவதற்கு வந்தவர் யாவரும் வணங்கிய போது தானும் வணங்கி அவர்கள் துதித்தபோது தானுந் துதித்து அவர்கள் காதலால் வருந்தத் தான் வருந்தாதவளாய் அவ்விடத்தைவிட்டு நீங்காமல் நின்று நற்குணங்களைக் காத்து வரும் அம்மன்னவன் புனைந்திருக்கும் முத்தமாலையை நோக்கித் தன்னுடன் வளரும் அன்னம் படிந்து விளையாடுவதற்குத் தக்க ஆறுஆம் என்றான். அன்றியும் அவன் கோவையாகிய திருப்பள்ளித் தொங்கற்கூட்டத்தை வளர்க்கும் கிளிக்கும் நாகணவாய்ப் பறவைக்கும் நல்ல பூஞ்சோலையாம் என்றான். அவள் மலையோவென்று ஐயுற்ற இரு கொம்புடைய அயிராவதம் என்ற யானையை என் மயிலுக்கு இது மலையாம் என்று பொருந்தக் கூறினான்; குயிலிசைபோன்ற மொழிபேசும் அவள் வண்டுகள் தங்கும் மலர்மாலை சூழ்ந்த தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த வெண்குடையைத் தான் வளர்க்கும் மான் வாழ்வதற்குத் தகுதியான களங்கயில்லாத சந்திரன் என்றான். இம்மன்னனுடைய வனப்புடன் வளைந்த கடல் சூழ்ந்த பூமிதேவிக்குரிய நீலோற்பல மலர்மாலையை எனக்குப் புனைக என்றான்; தேன்வழியும் தாமரை மலரில் வாழும் திருமகள் பிறந்தபோதே உடன்பிறந்த உரிமையுடைய கற்பகப்பூமாலையை விரும்பினான்; அழகு நிறைந்த பொன்னாற்செய்யப்பட்ட புகழ்மகட்கே தகுதியாகிய நந்தியாவட்ட மாலை வேண்டுமென்று கூறி மயங்கினான். பொன்வளையல் புனைந்த போர்புரியும் ஆரவாரத்திற்குரிய வெற்றித் திருமகள் பெற்றிருக்கும் பெருமைதங்கிய ஆத்திமாலை வேண்டு

மென்று கூறி மயங்கினான், இச்சோழ மன்னனுடைய மகளிர்க்கெல்லாம் பொதுவாகிய பூந்துளவமாலையை எனக்குப் புனைக என்றான்; அவ்வரசனுக்கு முன் நின்று இவ்வகையாகக் கூறி மயங்கினளேயன்றி மற்றை மங்கையர் காமமயக்க மிகுந்துநின்ற அவ்வகைபோல மயக்கமிகாமல் நின்றான்.

(வி - ி.) நிலைத்து ஆயவெள்ளம் - ஆயம்—மாதர் கூட்டம். வெள்ளம் என்றது அதன் பெருக்கத்தை. “ஈன்றதாயுட்டுந் தாய் முலைத்தாய் கைத்தாய் செவிலித்தாயென வைவகைத்தாயர்” (பிங். டககச) ஐவரிலிருவரைக் கூறவே இவரிருவரே பெரும்பாலும் உடன்செல்வோர் என அறிக. குடையிற் பூமாலை, முத்துமாலை, மயிலிறகுமாலை முதலிய பலமாலை சுற்றிலும் தொங்கவிடப்படுவது குறித்து “தூமந்தொக்ககவிகை” என்றார். தாமம் - மாலை. பரார்தகன், மீனவன் ஆகிய குலோத்துங்க சோழனை எனக் கொள்க. பேதைப்பருவம் ஒன்றும் அறியாதவன் ஆதலால் தன்னை நெருங்கிநின்ற மாதர்கள் செய்வனவேல் லாஞ் செய்தாள் என்பது தோன்ற “வணங்க வணங்கி வழத்த வழத்தி” என்றார். மற்றை மாதரெல்லாரும் இத்தகைய மன்னனை நாம் கூடிக்கலந்து இன்பம் நுகர்வது என்று வாய்க்குமோ என்று நினைந்து வருந்தினர் எனவும், இப்பேதை அக்காமக்குறிப்பு மனத்தில் நிகழாமையால் வருந்தாதிருந்தாள் என்பதுதோன்ற “அணங்க வணங்காள்” என்றார்.

அணங்குதல் - வருந்தல். அணங்க - வருந்த. “குணம் காவல் மன்னன்” என்றது, தான் காக்கும் நாட்டவர்க்குத் தீக்குணம் ஆகாமலும் நற்குணம் போகாமலும் காவல் செய்பவன் என்று பொருள் தரும். அன்றியும் தன்பால் தீக்குணம் வராமலும் நற்குணம் போகாமலும் காப்பவன் எனவும் பொருள் தரும். முத்துமாலை வெண்மையாக மாப்பிற கிடப்பது அவருக்கு ஆறுபோலத் தோன்றியது; என்னுடைய அன்னப் பறவை விளையாடுவதற்கு இவ் வாறு வேண்டும்; அதனை வாங்கித் தருக என்றான்; என்க. கிளியும் பூவையும் அமர்ந்து விளையாடு தற்குத் தக்க பூஞ்சோலையாம். “கோவைத் திருப்பள்ளித் தொங்கற் குழாம்” என்றான். திருப்பள்ளித் தொங்கற்குழாம் என்பதற்கு டாக்டர் உ. வே. சா அவர்கள் “இது சேரடி என்னும் ஒருவகை விருது; மயிலிறகாற் செய்யப் படுவது” என்றார். இது (வ. 165) இலும் வந்தது காண்க. மன்னன் வரும்போது “பள்ளித் தொங்கலும் வரும் என்பது” “குடையொடு களிந்து தொங்கற் குழாங்களும் கொடியின் காடும்” (கம்ப. 1 எழுச்சிப். 56) என்பதனால் அறியலாம், அயிர்க்கும்—ஐயப்படும். யானையை மலையோ என்று ஐயமுற்றான். தான்

வளர்க்கும் மயில் ஏறி விளையாடுதற்கு இம்மலை தக்கதாம், இதனைக் கொடுபோகலாம் என்றாள் என்பது கருத்து. குயிற் கிளவி : அன்மொழித் தொகை. உவமைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்தது. குயிலிசைபோலும் கிளவியையுடையாள் என விரித்துக் காண்க. குயில் இசையையுணர்ந்துதலால் ஆகு பெயர். தெய்வக்கூவிகை என்றது அதன் காவற் சிறப்பைக் காட்டியது. மாசு + இல் + மதி = மாசின் மதி—களங்கமில்லாத சந்திரன். மான்களங்கமுடையது சந்திரன். இது களங்கமில்லாதது. எனது மாணை இக்கவிகையில் நிறுத்தினால் அது சந்திரனை யொத்ததாம் என்ற கருத்துப்பட “மாண் வாழும் மாசின் மதி” என்றார். அற்புதவல்லி வியப்பான கொடிபோன்றவள் என்று பொருள்பட்டுத் தேங்கலலத்து என்ற அடையால் திருமகளை யுணர்ந்தியது. திருமகள் பரற்கடலிற் பிறந்தவள். கற்பக மரமும் அவளுடன் தோன்றியது. அதனால் அவளுக்குரிமையானது கற்பகமாலை என்பது விளங்க “பிறந்துடைய கற்பக மாலை” என்றார். உரியையுடைய எனச்சொல் வருவிக்க. பொலம்புரி - பொன்னாற்செய்த காஞ்சி - மணிக்கோவை. புகழ்மகள் - இசைத்திரு. புகழ் வெண்மையுடையது; வலம்புரி மலரும் வெண்மையுடையது. அதனால் “புகழ்மகட்கே தக்க வலம்புரி” என்று தேற்றேகாரம் கொடுத்தார். போர் ஆரவாரப் ‘பொலன்’ கொடி என்ற குறிப்பால் வெற்றித்திரு என விளங்கும். பொலன்கொடி - பொற்கொடிபோன்ற பெண். போரில் வெற்றி கிடைத்தவுடன் ஆரவாரவொலி யெழும். அவ்வொலிக்குரிய பெண் என்பது குறிப்பு. வெற்றித்திரு சோழ மன்னர்க்குரிய ஆத்திமாலைக்குரிமையுடையவள், எனவே அவள்பெற்ற ஆத்திமாலை என்ற பொருளில் “பெற்றுடைய பேரார மாலை” என்றார். மன்னரைத் திருமாலாகக் கூறுவது மரபு. ஆதலால் சோழனையுற் திருமாலாகக்கொண்டு அம்மன்னனைக் காதலிக்கு மாதர்க்கெல்லாம் துளசிமாலை உரிமையுடைய தாம். ஆதலால் அம்மாலை பொதுவாம், என்ற கருத்துப்பட ‘நேரியன் எந்திழை.....பூந்துழாய்’ என்றார். பார்மடைந்தைக்குரிய குவளை மாலையையும் திருமடந்தைக்குரிய கற்பக மாலையையும் சீர்மடந்தைக்குரிய வலம்புரி மாலையையும் போர் மடந்தைக்குரிய ஆர மாலையையும் எல்லா மடந்தையர்க்கும் பொதுவாகிய துளசி மாலையையும் அச்சோழன்பாற் சென்று வேண்டிப் பெற்று எனக்குப் புனைக என்று பாங்கியர் தாய்மார்களை வேண்டினள் அப்பேதை எனக்கொள்க. குலோத்துங்கன் அத்துணைமாலைகளும் புனைந்திருந்தான்; பூமி முதலிய உரிமைக்கு அறிகுறியாக என உணர்க. புனைக + என்னும் = புனைகென்னும் - எனக்குப் புனைக என்று சொல்வாள் என்று பொருள் கொள்க.

என்பாள் காலவழுவமைதி. இறந்த காலத்தை எதிர் காலமாகக் கூறியதனால், இவ்வாறே அப்பேதை அம்மன்னனுடைய மாலை ஊர்தி வெண்குடை இவற்றைக் காதலித்து இவ்வாறு கூறிய மயங்கினளேயன்றி மற்றை மங்கைபர்ப்போல அவன்மேற் காதல் கொண்டு மயங்கினாளல்லள், என்க. பேதை செயல் இது.

வரி 280—292, எவ்வுலகும்.....ஒரு தீரும்து

(பொ - னா.) எல்லாவுலகங்களையும் தன் கீழ்ப்படுத்த வேண்டுமென்று கருதி முடிசூடிய மன்மதன் சூட்டிய வெற்றியைக் காட்டும் கிரீடம்போன்ற கொண்டையையுடையவள்; அந்நாளில் சாத்திய நீராட்டிய நீர்த்தாரை போற்றும்படி கிடக்குங் கோவையாகிய பெரிய முத்துமலை புனைந்தவள்; புரம்புகட்கு நஞ்சூறுமிடத்தில் நஞ்சூறுவதுபோலவும் யானைகட்கு மதமூறுமிடத்தில் மதமூறுவதுபோலவும் கொலைத்தொழில் ஊறுகின்ற கண்களையுடையவள்; அடங்காத வயிரத்தினால் இயமன் இம்மங்கையுருவங்கொண்டனனோ என்று ஐயமுற்றவார்க்கு ஐயமுறத்தக்க வனப்புடையாள்; கொல்லிமலையினுள்ள பாவைக்கும் உயிருண்டு; திரிகூட மலையினுள்ள அதனையொப்பான மணிப்பாவைக்கும் உயிருண்டு. அவற்றைப்போலவே பூங்கொடியாகிய இதற்கும் நடைவாய்த்து உயிர்வாய்த்தது என்று கூறுமாறு செருக்கித் திரியும் ஒப்பற்ற சிறந்த (பெதும்பைப் பருவப்) பெண் இவள்.

(வி - ம்.) எவ்வுலகும் என்றது எல்லாவுலகத்தாரையும் என்ற பொருள் தந்தது. முடிக்க என்றது தனக்குக்கீழ்ப்பட்டவராய்ப் பணியுமாறு நிற்கப் போர் புரியும் வினையையொழிக்க என்ற பொருள் தந்தது. இவள் முடியிற்றுபுனைந்த கொண்டைகாமந்தன் முடியை இவளுக்குச் சூட்டியதுபோலத் தோன்றியது என்பது கருத்து.

இவள் முடியைக் கண்டவர் யாவரும் காமமயக்கங் கொள்வார். அவனையே தெய்வமாகக் கொள்வார். அவளானை வழியே நிற்பர் என்பது. அற்றை நாள் அம்முடி சூடுநாளில், முடி சூட்டிய நாளில் நீராட்டிய நீர்த்தாரைபோலத் தோன்றியது அவள் புனைந்திருந்த முத்துமலை என்க. முத்தக்கோவை - பருமுத்தாற் கோத்துத் தாழவிடப்பட்ட தலைப்பானையென்பது பழையவுரை. தலைப்பானை - தொய்யகம். தேத்து - இடத்து; அவ்வவ்விடத்து. பாம்பிற்குக் கண்ணும், யானைகட்குக் கை, கன்னம், கோசம் என்ற மூன்றும் இடமாம். கொலைமூறுங் கண்ணுள் என்றது கொலை என்ற தொழில் கண்ணிலிருந்து வெளியே வருகின்றது என்பது. இவள் உற்று நோக்கின் அந்நோக்கம் ஆடவரைக் கொல்லும் என்பது கருத்து. வயிர்ப்பு - வைரம்:

ஆரூத சினம். ஆன் மூன்றனுருபு. கொண்ட வைரத்தால் என்சு. சோழனுக்கு முன்னர் வழக்காலும் வலியாலும் கூற்றுவன் தோற்றவ னாதலால் வைரங்கொண்டான். தான் புரியும் உயிர் கோடல் என்னும் வினையைச் சோழநாட்டிற் புரிவதற்குக் கருதினான். தன் வடிவையொழித்துப் பெண் வடிவுகொண்டு தன் வினை செய்வது எளிதென எண்ணி இப்பெண்வடிவு கோண்டானே என்று ஐயப்படுவார் ஐயப்படுமாறு பேரழகுடையவள் இவள் என்பது கருத்து. வயிர்ப்பான் என்பதை வினையாலணையும் பெயராக்கினும் அமையும். அயிர்ப்பார்: வினையாலணையும் பெயர். கொல்லிமலைப்பாவை போலவும் திரிகூடமலைப் பாவைபோலவும் இவளும் ஒரு பாவைதான். இப்பாவைக்கும் நடையும் உயிரும் வாய்த்ததென்று கண்டோர் கூறுமாறு செருக்கித்திரியும் ஒரு பெண் என்க. மறவி பெண் வடிவங் கொண்டானே என ஐயப்படுவதாகப் பிறரும் “பல்லுயிர் பருகும் பகுவாய்க் கூற்றம், ஆண்மையிற் றிரிந்துதன் னருந்தொழி றிரியாது, நாணுடைக் கோலத்து நகைமுகங் கோட்டிப், பண்மொழி நரம்பிற் றிவவியாழ் மிழற்றிப் பெண்மையிற் றிரியும் பெற்றியு முண்டென” (சிலப். 5.219-223) எனவும், “கடுங்கூற்றங் காணீர் கடல் வாழ்நர் சீறூர்க்கே, மடங்கெழு சாயன் மகளாயதுவே” (சிலப் 7-12) எனவும் கூறுவது காண்க. கொல்லிமலையிற் பாவையொன்று உண்டு என்பதும் அது நகைத்துத் தன்னைக் காணும் ஆடவருயிரைக் கொல்லும் என்பதும் இலக்கிய மரபு. “திரி புரத்தைச், செற்றவனும் கொல்லிச் செழும்பா வையுநகைக்கக். கற்றதுவு முன்னகையைக் கண்டன்றே” (சித்திரமடல் 90-91) எனவும், “மேனகையும் கொல்லிமலை மேனகை செய்தானும் வெட்க” (குறுங்குடி நம்பியுலா 45) எனவும் வருவன காண்க. திரிகூடம், இஷங்கையிலுள்ள திரிகூடமலை. துணை மணிப் பாவை என்பது அம்மலையில் உள்ளது. அதன் உருவழகு கண்டால் ஆடவர் உயிர் விடுவர் என்று கூறுவர். அப்பாவை இசைக்குருகும் என்றுங் கூறுவர். “வாவிய பொற்பரியா வுரும் வீரையன் மைந்த பஞ்ச, காவியந் தேர்கின்ற தீத்தானின் கீதத்திற் காவலர் தம் ஓவிய சாலையெல் லாங்கொல்லி யாவுள் றுருகும் ரத்ன, மேவிய கூடமெல் லாந்திரி கூடத்தின் மேற்படுமே. (தமிழ் நாவ. 249) எனவும், “செம்மணிச், செஞ்சோதி சிங்களத்து மாற்றுவாய் செக்கரிள, வெஞ்சோதி கண்டால் விலக் காயால்” (இந்நூல் வரி 754) எனவும், “மாணிக்கக், கோவையான் மூக்குவட்டுக் குன்றா யொருதிருப், பாவையாற் கொல்லி பனிவரையாய்” (இராசராச. வரி 130) எனவும் வருவன காண்க. கொண்டையாள், கோவையாள், கண்ணாள், அழகாள் ஆகிய திருமாதா எனக் கூட்டுக.

வரி 292—308 : முதற்றன்.....வினவும் வேலைக்கன்

(பொ. ௨ ர.) முதலில் அப்பெதும்பையானவள் வாயிற் கூறிய பணியால் மாதர் கூட்டம் நீங்கவும் தான் வளர்த்த கிள்ளைக்கு அழகிய தன் வாயான் முத்தங்கொடுத்து “அன்னையே நின் பவளவாயால் எனக்கு ஒன்று சொல்லாயோ சொல்லாயோ நீ வல்லவள்தான் வேறு பறவைகள் அறியவல்லவோ அவையறியா. கற்கோட்டையையுடைய உறையூர் என்ற சிறந்த நகரத்து வேந்தனுக்கு—போர் வெற்றியையுடைய சக்கரந்தாங்கும் வலிய கையுடைய அபயனுக்கு அவன் காக்கும் ஏழுகடலும் கடாரமோ? பிரமணை படைக்கப்பட்ட ஏழு நதிகளும் முத்து மாலைகளோ? நிறைந்த ஏழ் இசைகளும் காதணிகளோ? முன்னர் அடியாலளந்த மண்ணுலகங்கள் ஏழும் வாசுபலையமோ? குளிர்ந்த நல்ல தேன்றுளிக்கும் ஏழு பூஞ்சோலைகளும் பூமாலையோ? காக்கும் மலைகள் ஏழும் பந்துகளோ? ஏவலால் வேண்டியவற்றைச் செய்யும் ஏழுகோள்களும் விளக்கோ? மழைபெய்யும் ஏழு மேகங்களும் பெரிய முரசங்களோ? எல்லா வுலகங்களும் எவ்வாறு கூறுகின்றன; அவை இவையென்று நீ கூறுவாய்; வாழி நீ என்று சிறிய வளையலையணிந்த அப்பெண் வேறு தனியிடத்தில் இருந்து வினவும் வேளையில் “கடா யானை தோன்றதலும்” (318) என்று கூட்டுக.

(வி - ற்.) இப்பெதும்பை முன்னரே மன்னன் குலோத்தங்கன்மேல் மால் கொண்டவள் எனக் கொள்க. காதல் கொண்டவள் ஆதலால் ஆயத்தாரை வெளியிற் போக்கினள், கிளியோடு தன் காதற் கனிவுரை கூறுகின்றாள் என்பது குறிப்பால் விளங்கிற்று. வாயிற்பணி எனக்கூட்டி முன்றலுருபு விரித்துப் பொருள் கொள்க. வாயிலெழுந்த பணியுரையால் ஆயம் அகல, ஆயம் அவ்விடத்தை விட்டகல்வதற்கு அவள் பணியுரை காரணமாயிற்று. வாயில் - வாசல் எனப் பொருள் கொள்ளின் பணிவாயில் என நின்றபடியே நிறுத்தி, பணியால் வாயினின்றகல என்க. கிள்ளைக்கு + அணி எனப் பிரித்துக் கொள்க. அணிவாயில் கிள்ளைக்கு முத்தம் அருளி—அழகிய தன் வாயினால் கிளிக்கு முத்தமருளி என்க. அன்னை : விளி. கிள்ளையை நோக்கிக் கூறியது.

மணிவாய் - பவளம்போலும் வாய். கிளியின் வாய்க்குப் பவளம் உவமையாம். மாணிக்கம் என்றுரைப்பது பொருந்தாது. வேறு மணிகளும் பொருந்தா. சொல்லாய் சொல்லாயோ என்பது காதலால் எழுந்த அடுக்குச் சொல். பிற என்றது வேறு பறவைகளாகிய நாகணவாய், அன்னம் முதலிய பறவைகளை. அவைகள் நம்மன்னனாகிய சேழன் பெருமையையறிந்து சொல்ல

வல்லனவோ? நீதான் அறிந்து சொல்லவல்லாய் என்ற கருத்துப் புலப்பட "நீயன்றே வல்லாய்" என்றான். கேரழி - உறையூர். முன்னொருகாலத்திற் சோழன் வேட்டைக்குச் சென்ற போது கானக் கோழியொன்று யானையுடன் போர்புரிந்தது கண்டு அவ்விடம் வீரத்துக்குரியது எனக் கருதி ஊரமைத்துத் தலைநகரமாகக் கொண்டான். அதனும் கோழி எனப் பெயர் வந்தது என்று கூறுவர். கொற்றவற்கு, அபயற்கு இரண்டும் ஒருபெயரையே குறித்தது. குலோத்துங்கசோழனுக்கு என, ஆழி - சக்கரம், திருமால் போலச் சக்கரம் உடையவன் இவன் என்பது கருத்து. வாழியாய் - வாழ்வாயாக; இதனை இறுதியிற் கூட்டி முடிவு செய்க. என் வினாக்கட்கெல்லாம் விடை கூறுக; நீ வாழ்க என வாழ்த்தியதாம். உவர் நீர், கருப்பஞ்சாறு, மது, நெய், தயிர், பால் நன்னீர் எனக் கடல் ஏழுவகைப்படும். கடாரம் - தாழி, பெரும்பாணை. பன்ஏழு; குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளிர், தாரம் என்பன. நதியேழு: கங்கை, யமுனை, நருமதை, சிந்து, சரஸ்வதி, கோதாவரி, காவேரி என்பன. பொழில் ஏழு: நாவல், இறவி, குசை, கிரவுஞ்சம், இலவம், தெங்கம், புட்கரம் என்பன. மலையேழு: இமயம், மந்தரம், கைலாயம், விர்தம், ரிடதம், ஏமகூடம், நீலம் என்பன. கோள் ஏழு: ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி என்பன. முகில் ஏழு: புட்கலம், ஆவர்த்தம், சங்காரம், ஆசவனம், நீர்க்காரி, சொற்காரி, சிலாவருடம் என்பன.

குலோத்துங்க சோழன் ஆணைக்குள் அடங்கியிருக்கின்றன எழுகடல் முதலாகக் கூறும் எப்பொருளும், திருமால்போலத் தெய்வத்தன்மையுடையவன் இவன் என்பது தோன்ற கடலேழும் கடாரமோ என்பது போன்ற வினா நின்றன. ஏழுகடலும் திருமஞ்சனமாதும் தாழிபோலவும், ஏழுநதியும் முத்து மாலைபோலவும், இசையேழும் செவியணிகள் போலவும், ஏழு புவிகளும் தோளணிகள் போலவும், ஏழு தீவுகளும் பூமாலை போலவும், ஏழுமலைகளும் விளையாடும் பந்துபோலவும், ஏழு கோள்களும் விளக்குப் போலவும், ஏழு மேகங்களும் முரசங்கள் போலவும் அவனுக்கு எளிய பொருள்களாக அமைந்து நிற்கின்றன. அவனையன்றி ஒருபொருளும் இயங்காதவாறு அவன் ஆணையுலவுகின்றது என்பது கருத்து. மன்னன் மேலெழுந்த காதலால் அவன் பெருமை தன் கருத்தில் தோன்ற அதனைக் கிளிக்குக் கூறிக் காதலை யொருவாறு ஆற்றினள் எனக் கொள்க அல்லது மயக்கத்தாற் கூறிய கூற்றாகக் கொள்க.

வரி 308—18 : சீறும்.....தோன்றதவும்.

(பொ - ஓ.) சினந்து தன் ஒப்பற்ற சிறந்த பாதத்தினால் இரண்டு மருதமரங்களும் ஒடிவித்த வீரனும், வெற்றியுடையவனும், விலைமதிக்க முடியாத அமுதங்கடைந்தபோது தோன்றிய திருமகள் கொங்கையிற்றேய்ந்த இனையவனும், வட்டமாகிய பொன் மலையை மதிலாகக் கொண்டவள் கண்வனும், பாவமில்லாதவனும், ஒப்பற்றவனும், தூயவனும், சூரியன், இந்திரன், இயமன், வருணன், சூபேரன், திருமால் இவர்களை யொத்தவனும், பூமிவட்டமாகிய வாகுவலயம் புனைந்தவனும், பூமாலையும் சக்கரப்படையும் தரித்தவனும், அபய அனபாயன் என்ற பெயர் பெற்றவனும் ஆகிய குலோத்துங்கன் ஏறிவரும் நெற்றிப் பட்டத்தையுடைய மதயானை வருதலும்.

(வி-ம்.) அப்பெதும்பை காதலாற்பகசுங்கினியோடு கொஞ்சிக் குலாவிச் சோழன் பெருமையைக் கூறிவினவும்போது “கடாயானை” தோன்றியது என்க. சூழி - முகபடாம், நெற்றிப் பட்டம் என்பதும் அது. கடாம் - மதம், எவ்யானை ஆங்குத் தோன்றியது என ஆய்வார்க்கு அபயன் அநபாயன் யானை என்பது தோன்றும். மேல் வந்தன எல்லாம் அச்சோழன் சிறப்பைக் கூறியது. வயவன் - வீரன். வலிமையுடையவன். உபயம் - இரண்டு. “உபய மருது பொருத வயவன்” கண்ணனைக் குறிக்கும். கண்ணன் நந்தகோபன் மனையிற் சிறுவனாக வளரும் போது இவனைக் கொல்வது கருதிக் கஞ்சன் விஞ்சையர் இருவரை விடுத்தான். அவ்விருவரும் வந்து வழியில் இருமருதமரமாகி நின்றனர்; கண்ணன் அவ்வழி வந்தால் அவன் மீது சாய்ந்து வீழ்ந்த கொல்வது கருதி. அதனையறிந்த கண்ணன் ஒரு நாள் வெண்ணை களவு செய்தான். அவன் தாய் அடுத்தமனை சென்று இனித்திருடாதே என்று அடித்தடித்துக் கயிற்றூற் கட்டியுரலோடு சேர்த்துக் கட்டி வைத்தான். கட்டியவுரலையும் இழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து சென்று அவ்விரு மருதிற்கும் இடையே யுருட்டிக் காலான் மிதித்து அம்மரங்களை முறித்தான் என்பது வரலாறு. அவ்வரலாற்றையுணர்த்தியது கண்ணனைப் போன்றவன் என்பது. விருது + அன் விருதன் - வெற்றிக் கொடியுடையவன். விலையில் அமுதம்; அமுதம் - பால். இது விலைக்கு விற்கவும் கூடும்; அப்பொருளை ரீக்கித் தேவருண்ணும் அமுதத்தைக் குறிப்பதற்காக விலையில்லாத அமுதம் என்றார். இது வெளிப்படை. மதனம் - மத்தித்தல்; கடைதல். மதனம் + விமலை = மதனவிமலை - மதனத்தால் தோன்றிய விமலை; மதனத்தில் தோன்றிய விமலை என்று விரித்துக்கொள்க. விமலை - தூயவள், குற்றமற்றவள் எனத் திருமகனையுணர்த்தியது. முழுக்கு—

தோயும் முருகன்—இனையவன். திருமகள் இம்மன்னன் மார்பில் எப்போதும் தங்கியிருப்பது குறித்து அம்மன்னனை “விமலை முலையின் முழுகு முருகன்” என்றார். வலையம் - வீட்டம். கனகம் - பொன். சயிலம் - மலை. எயில் + இ = எயிலி - இகரவிசுதி பெண்பாலை யுணர்த்தியது. பூமிதேவி என்பது திரண்ட பொருள். பூதேவியின் சுணவன் சோழன். பூமியையாள்வதனால் தலைவன் நாயகன் என்று கூறுவது மரபு. அநகன் அதுலன் அமலன் இவை வடமொழி. அகன், துலன் மலன் என்ற பொருளை நீக்குவதற்காக அகரம் நீன்றது, சுத்தம் என்ற சொல்லின் பொருளைக் கெடுக்க அசுத்தம் என்று அச்சொல்முன் அகரம் வந்ததுபோல. அகன் - பாவமுடையவன் அந் + அகன் = அநகன்—பாவமற்றவன். துலன் - ஒப்பவன்; அதுலன் - ஒப்பில்லாதவன். மலன்-குற்றமுடையவன்; அமலன் - குற்றமில்லாதவன். இவ்வாறு பொருள் காண்க. அ, அந் இவ்விரண்டும் முன் நின்றால் அச்சொற்பொருளை எதிர்மறையாக்கும் என்பது வடநூல் விதி. ஒளியாலும் வாய்மையாலும் “தினகரன்” எனவும், போகத்தால் “வாசவன்” எனவும், பகைவரைக் கொல்லுதலால் “தென்னன்” எனவும், கொடையால் “வருணன்” எனவும், செல்வத்தால் “அளகேசன்” எனவும், உலகத்தைக் காத்தலால் கேசவன் எனவும் ஒப்புமை கொள்க. “தருமன் தண்ணளி யாற்றன திகையால், வருணன் கூற்றுகிர் மாற்றலின் வாமனே, யருமையாலழகிற் கிணையந்துடைத், திருமகன்றிரு மாநில மன்னனே” (சீவக, 260) என மன்னனைப் பலவாறு உவமித்துரைத்திருப்பதும் உணர்க. பூ + சக்கரம் + கேயூரன் = பூச்சக்கரக் கேயூரன். பூ - பூமி. சக்கரம் - வட்டம். கேயூரம் - வாகுவலையம்; தோளணி; பூமியாகிய வட்டத்தை வாகுவலையமோ (302) என முன்னர்க் கூறியதுங் காண்க. வாசிகை - பூமலை; திருவாசி என்ற ஓர் ஆபிரணத்தையும் உணர்த்தும். வாசிகையையும் ஆழியையும் தாங்கிய பெருமான் என்க. அபயம் - பயமற்றவன். அனபாயன் - அபாயமில்லாதவன்; பிறருக்கு அச்சத்தைத் தீர்ப்பவன் எனவும், பிறருக்கு வரும் அபாயத்தை நீக்குபவன் எனவும் பொருள் கூறலாம். “ஒருத னடியின்.....அதுலனபயன்” (309—314) எனச் சந்தம் அமைத்துள்ளது காண்க. இது குறில் வண்ணம்: தனன தனன என்பது சந்தக்குழிப்பு.

வரி 319—342: தாழாது சென்றான்.....நொந்தார்

(பொ - னா.) குலோத்துங்க சோழனுக்கு முன்னே தாமதியாது சென்றான்; சிவந்த மாந்தளிர் போன்ற கைகளைக் குவித்து வணங்கி நின்றான். (இவ்வாறு நிற்பதுகண்ட மங்கையர் பலரும்) “இனிமேல் இவள் சும்மா நிற்பாளோ? நிலலாள்.

கீழ்காற்றிற்கு மடல் விரிகின்ற தாழையும் மல்லிகையும் அக் காற்று வந்தபோது இதழ் விரியாதோ? மலராதோ? பெருமையுறு வந்து தடவும் இமயமலை வாடைக்கு இனையகொன்றை பூங்கொத்து விடாதோ? மலராதோ? செய்ய தமிழோடு பிறந்த தென்றலை யேற்றுக்கொண்ட தேமாமரத்தின் செழித்த தளிர்கீள் மணம் வீசாதோ? வாழாதோ என்று கூறிப் பின்னும் இவளுடைய இரு கொங்கைகள் சூதாடுகருவியினளவு பருத்தன வல்ல; தூய்மையான விழிகள் காதளவு சென்று கடந்தன வல்ல; இப்பெண்ணின் உருவத்தின் அளவுக்குத் தக்கவாறு ஒளியுயர்வு இல்லை; பருவத்தின் அளவுக்குத் தக்கவாறு வளர்ச்சியும் இல்லை; இவள் பாவம் என்செய்வாள்! தெருவில் இவள் உள்ளம் கலங்குவதும் கலங்காமையும் உடையதாகவும் பொருந்தும்படி ஆராய்ந்து அச்சம் அடைவதும் அடையாமையும் உடையதாகவும் இருக்கின்றது: முருகனிலும் நல்ல பெருமாள் ஆகிய சோழமன்னனுடைய சிறந்த பரந்த மார்பினைத் தேர்வதற்கு உங்கள் கடைக்கண் காவலைக் கடந்துசெல்வதற்கு மன்றதுணியினும் துணிவாள்; ஆயினும் மன்மதன் இவளுடைய உயர்ந்த அகன்ற இரு தோளின் பூரிப்புக் காணன்; ஒளிவிடும் கொங்கையின் பருமையும் காணன்; அழகிய பரந்த தேர்த்தட்டுப்போலப் பரந்த அல்குலையும் காணன்; மேகத்தைப் போல நெகிழ்ந்த கூந்தலையுங் காணன்; எய்வதற்குரிய ஒரு வலிய கரும்புவில்லை யெடுத்தானோ? கையிற் பறிக்கும் மலராகிய கணைகளைத் தொடுத்தானோ? யாம் அறிகிலம். இச்சோழமன்னனுடைய சிறந்த புருவமாகிய நீண்டவில்லும், செந்தாமரைப் பூப்போன்ற கண்ணாகிய அம்புமே இத்தையலுக்கு மையலைச் செய்தது என்றும் கூறி மனம் வருந்தினார்.

(வி - ம்.) முன்னரே சோழன்மேற் காதலுடையவளாய்க் கிளியுடன் மயக்கமாக அவன் பெருமையைப் பேசிக்கொண்டிருந்தவ ளாதலால் அவன் ஏறிவரும் யானையைத் தெருவிற் கண்டவுடனே “தாழாது சென்றாள்; கைகுவித்து நின்றாள்” என்றார். காமமயக்கத்தால் நாணம் நீங்கியது எனக்கொள்க. “இனி வறிதே நிற்குமே” என்பது முதல்... “செய்தது என” என்பதுவரை கண்டோர் கூற்று. நிற்குமே: இதில் ஏகாரம் வினாப்பொருளது. நகாதே, உடையாதே, தொடாதே, குழையாதே, கமழாதே வாழாதே என்பவற்றில் நின்ற ஏகாரங்களும் அப்பொருளுடையனவே. நிற்குமே? நில்லாள்? நகாதே? நகும்; உடையாதே? உடையும்; தொடாதே? தொடுக்கும்; குழையாதே? குழைக்கும்; கமழாதே? கமழும்; வாழாதே; வாழும் என எதிர்மறைப் பொருளைத் தந்தன. இனி இவ்வாறே நில்லாள் சோழனிடஞ் சென்றாலும் செல்வாள் என்பது கருத்து.

கொண்டல் - கீழ்காற்று, கார்காலத்திற்குப் பின்வருங் கூதிர் எனக் கொள்க. அக்காலத்தில் தாழையும் மல்லிகையும் மலரும் எனக் கூறினர். கண்டல் - தாழை. கோடு - திரள், கூட்டம், கழல்-கழலுகின்ற. கொண்டற்குக்கோடு கழல் கண்டல் எனவும் கண்டல் மாலதி எனவும் கூட்டி கீழ்காற்றிற்கு மடலின் கூட்டம் விரிகின்ற தாழையும் மல்லிகையும் எனப் பொருள் கொள்க. மாலதி - மல்லிகை. ஓடு - பூவிதழ், நகாதே - மலராதோ, உடையாதோ - விரியாதோ. குன்றவாடை - குன்றத்திலிருந்து வரும் வாடை. குன்றம்-பொன்மலை. குன்றம்-மலை. இது சிறந்த உயர்ந்த மலையாகிய இமயத்தையே யுணர்த்தும். “குன்றி விளவாடை வரும்பொழுதெல்லா மலர்ந்த செழுங்கொன்றை நாறத், தென்றல் வரும்பொழுதெல்லாஞ் செழுஞ்சாந்தின் மண நாறுஞ் செவ்வீதி” (வில்லிபாரதம்) குன்று இமயத்தைக் குறித்தது காண்க. வாடைக்காலத்தின் மலர்வது கொன்றை. கொந்து தொடாதே—பூங்கொத்துக்களைத் தொடுக்காதோ. குழையாதே - தளிர்னாதோ. தேமாங்கொழுங்கன்று - நல்ல இனைய மாமரம். கன்று - இனையைக் குறித்தது. வாழைக் கன்று, மாங்கன்று, தென்னம்பிள்ளை என்று கூறும் மரபு காண்க. மன்றல்—மணம். வாழாதே - தழைத்து நிலலாதோ. தென்றல் வந்தபோது தேமாமரம் தழைத்துப்பூத்து மணம் கமழ்ந்து நிற்குமன்றே என்பது. கொண்டலைக்கண்டு கண்ட லும் மாலதியும் மலர்வதுபோலவும், வாடையைக்கண்டு கொன்றை மலர்வதுபோலவும் தென்றலைக்கண்டு தேமா மலர் வதுபோலவும், இப்பெதும்பை சோழனைக்கண்டு காதல்கொண்டு நின்றாள் என்று கண்டோர் கூறி அருகு சென்றனர் என்க. பெதும்பைப் பருவத்தில் காமந்தோன்றி மங்கைப்பருவத்தில் வெளிப்படுவது இயற்கை. கண்டோர் மங்கைப்பருவம் வந்தது போலும் இவட்கு அதலை காதல் கொண்டாள் என்று கருதிக் கூறியது இது. செந்தமிழ்த்தென்றல் என்பதைச் செந்தமிழொடு பிறந்ததென்றல் என விரித்துக்கொள்க. ‘தென்னந்தமிழினுடன் பிறந்த சிறுகால்’ (மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்-தாலப். 1) எனவும், ‘மலையத்தமிழ்க்கால்’ (கல்லாடம்) எனவும், “தோடுகமழ் சந்தன வனத்திடை துளைத்தே, நீடுதமிழின்சுவையனைந்து..... தென்றல்புகும் வையைவள நாடு” (அருணாசல புராணம்) எனவும் பிறர் கூறுவதும் காண்க. குது அளவு அல்ல துணை முலை என்பது பருவத்துக்குத் தக்கவாறு கொங்கைகள் பருத்தில என்று கூறியதாம். காதளவல்ல: கண்கள் காதளவும் ஓடி மறிந்துவரும் நோக்கமில்லாதன. எனவே கள்ளம் அறியா விழிகள் என்பது கருத்து. பருவத்திற்குத் தக உருவத்தின் ஒளியுமில்லை, பருமையுமில்லை. ஒளியோக்கம் - ஒளியின்

உயர்வு, ஒளிச்சிறப்பு. ஆக்கம் - ஆவது. பெருக்கம் - உடற் பெருக்கம். தெருவம் - தெரு. அம்: சாரியை, அத்து என்பதும் சேர்ந்து தெருவத்து என நின்றது. அத்துச் சாரியை மட்டும் சேர்ந்து நின்றதெனக் கொள்ளினும் பொருந்தும். உடைவது - உள்ளஞ் சிதைதல் - உள்ளமழிதல். உடையாதது - சிதையாதது. உடையாதது + ஆம் = உடையாதாம் எனத் தகரம் கெட்டது. தொகுத்தல் விகாரம். அடையாததாம் என்பதுமது. இவள் உள்ளம் சிதைந்தது போலவும் சிதையாதது போலவும் அஞ்சுவது போலவும் அஞ்சாதது போலவும் தோன்றுகிறது. கடை - கண்ணின் கடை. கடைக்கண்ணுற் பார்த்துக் காவல் புரியும் பாங்கியர் செவிலித்தாயைப் பார்த்துக் கூறியதாகக் கொள்க. உங்கள் கடைகடந்து பெருமான் திருத்தடந்தோள் தோயினும் தோய மனந்துணியும். ஆதலால் இவளைக் கைப்பற்றிக் காமின் எனக் கண்டோர் கழறினர் எனக் கொள்க. சேயினும் - முருகனிலும், நல்ல - அழகு வாய்ந்த. பெருமான் - தலைவன், சோழன். ஆயினும் - ஆனாலும் ஒரு வேளை அவ்வாறு மனந்துணிவாள்; ஆனாலும் அதற்குரிய காமமிகுதி இவளிடமில்லை, அறிகுறி கண்டிலன் மன்மதன்; அதனால் அம்பு தொடுக்கவும் இல்லை; மன்னவன் நெற்றியும் கண்ணுமே இவளுக்கு மயக்கத்தைக் கொடுத்தன போலும், ஆதலால் துணிந்து அவன்பாற் செல்லமாட்டாள் என்று நின்ற சிலர் கூறியதாகக் கொள்க. இணைப்பணைப்பு - இரண்டின் பூரிப்பு. தோளிரண்டின் நிறைவு. அப்பருவத்திற்கு எவ்வளவு பருத்திருக்கத் தகுமோ அவ்வளவு பருமை என்க. தன தடம் - கொங்கையினிடம். பணைப்புக் கண்டிலன் எனக் கூட்டுக. தேரின் - தேர்த்தட்டுப் போன்ற. இன் : ஒப்புப்பொருளில் வந்தது. தேர் : ஆகுபெயர். காரின் - மேகத்தைப்போன்ற. நெகிழ் - வளைந்த; சரிந்த. அளகம் - கூந்தல். தோளும் கொங்கையும் அல்குலும் அளகமும் காமந்தோன்றும் பருவத்திற்குத் தக்கவாறு அமைந்திருக்க மன்மதன் கண்டிலன் போலும்; அஃன் வில்லை வளைத்து அம்பு தொடுத்திருந்தால் இவள் இப்படி மெய்ம்மறந்து நில்லாள். மன்னன் பார்வையே மயக்கியது என்றனர் சிலர் எனக் கொள்க, கோத்தானோ, எடுத்தானோ, ஐயப் பொருளில் வந்தது ஓகாரம். மந்தாகினிக் கோன் : என்றது ஈண்டுச் சோழனை. மந்தாகினி—கங்கை. கோன் - தலைவன். கங்கையையாண்டவன் என்பது. குமரி முதல் கங்கைவரை தனதாக்கியவன் விக்கிரமன். “வாரிக்குமரி முதல் மந்தாகினியளவும் பாரித்தவன்” (விக்கி. 163.) என வந்தது காண்க. தந்தையின் செயலை மைந்தனுக்காக்கியதாகக் கொள்க. கை குவித்து நின்றாள். (319) அவளைக் கண்டோர்

இனிவற்தே நிற்குமே என்றார் சிலர்; நகாதே யுடையாதே (322) தொடராதே குழையாதே (324) கமழாதே வாழாதே (326) என்றார் சிலர், காதளவல்ல ஆயினும் தோயமகந்துணியும் (334) என்றார் சிலர் ஆயினும்.....செந்தாமரைக் கண்ணும் செய்ததென நொந்தார் சிலர் எனப் பலர் கூற்றாகக் கொள்க.

வரி 343—354 வளைத்தளிர்ச்....தீர்ந்தாள்

(பொ - னர.) அவ்வாறு நின்றவளை வளையலணிந்த தளிர் போன்ற செங்கையால் பாங்கியர் அணைத்துத் தூக்கிக்கொண்டு போய் அவள் மணையில் வாசம் பொருந்தத் தழைத்த தளிர் பரப்பிய படுக்கையிற் கிடத்தி ஆயர்வாயிலுதும் வேய்ங்குழ லீசையும் என்னைத் துளைக்கும் அம்புத் தொகைதான் என்று அவள் கூறினால் அஃது அம்மன்னனுதும் வேய்ங்குழலோசை தான் என்று கூறியும் தீயைப்போலக் கொடுமை செய்யும் நிலா வென்றால் அதுவன்று, மன்னர்க்குள் உயர்ந்த சோழனது புகழாகிய நிலாத்தான் என்று அதனைப் புகழ்ந்துரைத்தும் மாறுபட்டு முழங்குகின்றது பலவகை முரசினெலியென்று கூறினால் பரராச கேசரியின் வெற்றிக்கொடியாகிய புல்முழக்கமென்று கூறி மயக்கியும், செங்கழமீர் மலரை அவள் வருத்துமென்று வெறுத்துக் கூறினால் குரியகுலத்து வழிமுதலாகிய குலோத்துங்கன் புனைந்த மெல்லிய ஆத்திமாலை இது என்றுரைத்தும், அவளுடைய காதலையறிந்த பாங்கியர் அவள் வெறுப்பாக மறுக்கின்றவகையெல்லாம் அவையல்ல இவை மன்னனுடையவை என்று கூறி அவள் மனத்தைத் திருத்திவிட ஒருவாறு காமவிடாய் நீங்கியிருந்தாள்.

(வி - ற்.) வளை - வளையல். மடுத்து - செலுத்தி, அணைத்து, பாயல் - படுக்கை. ஆய்ங்குழல் என்றது ஆய்க்குலத்திற்குரிய குழல் எனப் பொருளாயிற்று. ஆய் - இடைக்குலம், பெரும் பாலும் மூங்கிற்குழல் ஆயருக்கே யுரித்தாயது என்று கூறுவர்.

ஆய்க்குழல் துளைத்தொகை என்றால் எனக்கூட்டுக. துளைத் தொகைபோன்று என்னை வருத்துகிறது என்று கூறினால் என்க. ஆயர்வாய் வேயோ (தண்டி. 16. உரை மேற்கோள்) எனவும், "குழல்வளர் முல்லையிற் கோவலர் தம்மொடு, மழலைத்தும்பி வாய்வைத்தாத" (சிலப். 4, 15, 16) எனவும் வருவன காண்க. அவனுதும் என்றது சோழனைத் திருமால் போலக்கொண்டு கூறியதாம். சோழன்மேற் காதல்கொண்ட அவருக்கு அச் சோழனுக்குரிய பொருள்கள் எல்லாம் மனவமனதயைத்தரும் எனக் கருதிக் கூறிய கூற்று இது. நிலாவும் காதல் கொண்ட வர்க்கு வெப்பத்தைத் தரும் ஆதலால் அந்நிலாவைக்காட்டி இது நிலாவன்று சோழன் புகழே நிலாப்போல ஒளிவிசுகின்றது என்றனர். பலவகை வாத்தியத்தின் ஒலியை அவனுக்குரிய

கொடியாகிய புலிமுழக்கம் என்றனர். வல்லியம் - புலி, பல் + இயம்—பலவகை வாத்தியம். கல்லாரம் - செங்கழுநீர் மலர். அம்மலரை அவள் வெறுக்க மெல்லிய ஆத்திமாலை என்றனர். இவ்வாறு மாறுபடுத்துக் கூறி அவள் மயக்கத்தைத் தெளித்தனர் என்க. அருத்தியிறிவார் நல்லார் எனக் கூட்டுக. அருத்தி - ஆவல். அறிவாராகிய நல்லார். நல்லார்—பெண்கள்; இது பாங்கியரையுணர்த்தும். அல்லது செவிலித்தாயரைக்குறிக்கும். பெதும்பையின் செயல் இது.

வரி. 354—362 ஒருத்தி...மங்கை

(பொ - ரை.) அழகிய செவ்வரி படர்ந்த கண்கள் நாளுக்கு நாள் நீண்டு வளர்ந்து பரந்து செலீலவும், அதற்கியைப்ப்புருவங்களும் உடன் வளர்ந்து செலீலவும், அவற்றின் போக்கிணையறிந்து அஞ்சி அழகியகொங்கைகளும் பருத்து மேன்மேலும் வளரவும் அணிபுணையும் தோளும் அவற்றிற்கியைப்ப்பக்கத்தில் இடங்கொடுத்துப் பருக்கவும், தொழிலாளர் நெய்த அருமையான உடையுடுத்த அல்குலும் நாளுக்குநாள் பரந்து அகற்சியடையவும், அதனைக் கண்டு இடையானது சுருங்கி உள்ளே மறையவும், நெருங்கிய பகையரசர்கள் கண்டு அஞ்சத்தக்கவன் ஆகிய குலோத்துங்கன்மீது கொண்ட காதல் மேன்மேலும் எழவும் அக் காமவேட்கையைப் பொறுக்காத மங்கைப்பருவமுள்ள ஒருத்தி.

(வி - ம்.) மங்கை ஒருத்தி எனக்கூட்டுக. இங்கு மங்கை என்றது அப்பருவப் பெண்ணை. ஒழுக—நீண்டுவர. கண்கள் பருவமடைந்த மங்கையர்க்குக் காதளவும் ஓடும் ஆதலால் ஒழுக ஒழுக என்றார். ஒழுக ஒழுக என்ற அடுக்கு மிகவும் ஒழுக என்ற பொருளைத் தந்தது. பின்வரும் அடுக்கும் அன்ன. கண்கள் நீளவே புருவங்களும் நீண்டன. வெருவி—விழிகளின் பார்வை கண்டு அஞ்சி. காமக்குறிப்பாகிய பார்வையைக் கண்டு அஞ்சியது. அஞ்சியதுபோல வளர்ந்தது கொங்கை என்க. கொங்கை வளர்வதற்கு நாம் இடங்கொடுக்க வேண்டும் என்று மார்பு அகன்றது. வினைவர்—நெய்தற்றொழிலர். வினைவரால் நெய்யப்பட்ட அருங்கலை, கலையுடுத்த அல்குல் என்க. அல்குல் அகல்வது கண்டு மருங்கு குறைந்து மறைந்தது, வலியுடையாரைக் கண்டு மெலியவர் மறைவதுபோல அல்குற்பருமை கண்டு இடை ஒளித்தது என்க. மங்கைப் பருவத்திற்குரிய வனப்புக் கூறினர். மங்கைப்பருவத்தில், விழிகள் குறித்துப் பார்க்கும் பார்வையுடையனவாம்; புருவம் நெரிவு தோன்றும், கொங்கை வட்டமாய்ப் பருக்கும்; தோள் பணைத்துத் தோன்றும்; அல்குல் பரந்து உயர்ந்து தோன்றும்; இடையொடுங்கி

துடங்கும்; காதல் கருத்துள் வளரும் ஆதலால் இவற்றை முறையே சிறப்பித்து மங்கையொருத்தி என்றார். ஒழுந், போக, வளர, போத, அகல, உள்வாங்க, வேட்கை வரவர ஆற்றாத மங்கை ஒருத்தி என்க. மங்கைப்பருவமடைந்தாள் ஒருத்தி அவளுடைய கண்கள் குறித்துப் பார்க்கும் பான்மை கொண்டன; புருவங்கள் நெரிந்து சிமிர்ந்தன. கொங்கைகள் பருத்து வீம்பி யிறுமாந்தன. தோள் பூரித்துத் தோன்றின. அல்குல் அகன்ற யார்ந்திருந்தன. இடை துடங்கி பொடுங்கியிருந்தன. குலோத்துங்கசோழன் மேற்கொண்ட காதலும் நாளுக்குநாள் வளர்ந்து ஆற்றாத நிலையுடையவளாயினான் என்பது கருத்து. பரவச ராச பயங்கரன் என்றுது வடமொழித்தொடர். இதன்பொருள் பிற"முதன்மையான மனினர்கட்கு அச்சத்தைக் கொடுப்பவன் என்பது. கண்டால் மறுமன்னர் அஞ்சுவர்; அத்தகைய பெருமையுடையவன் எனக் கொள்க. ஆற்றாத - பொறுக்கமுடியாத, தாங்க முடியாத. வேட்கை - காதல்.

வரி 362—370: பொரவரு.....கடைப்பிடியாள்

(பொ-ரை.) வண்டுகள் முழங்குங் காசையில் இருளைப் பொருது தொலைக்கவரும் குரியனது இளமையான ஒளி தாமரை மலருக்கே பொருந்துந் தன்மையுடையதோ? அழகிய பால்போன்ற சந்திரனது பரந்த நிலா முழுவதும் நல்ல அல்லியரும்புக்கே பங்கு ஆமோ? நமக்கு உரிமையான மேகமானது காட்டிலுள்ள இளமையான மயிலுக்கே உரிமையுடையதா? குளிர்ந்த இளவேனிற்காலமானது குயிலுக்கென்றே படைக்கப்பட்டதா? வண்டுகள் ஒலிக்குங் குளிர்ந்த தாமரைமலரிலுறையும் திருமகள் தலைவனாகிய குலோத்துங்க சோழனை நாழும் போய்க் கண்டாலென்ன? போய்க் காண்போம் என்று மனவுறுதி கொண்டவள் அம்மங்கை.

(வி - ம்.) காசையில் பொரவரும் என்பதற்கேற்ப "இருளோடு" என்னுஞ் சொல் வருவிக்கப்பட்டது. தேம் - வண்டு. ஞாயிற்றிளஞ் செவ்வியும், மதியத்தலர் நிலாவும், காரும், இளவேனிலும் எல்லார்க்கும் உரியனவே: தாமரைக்கும் அல்லிக்கும் மயிலுக்கும் குயிலுக்கும் முறையே இவை யுரிமையாகுமோ? ஆகா. எல்லாரும் கண்டு துய்த்து இன்பம்பெறுவதற்கே இவை இறைவனும் படைக்கப்பட்டன என்பது கருத்து. தரத்ததோ, கூரே, காணியோ விதித்ததோ இவற்றிலுள்ள ஓகாரங்கள் எதிர்மறைப்பொருளைத் தந்தன. குலோத்துங்க சோழன் என்ற மன்னன் உரிமைமகளிர் சிலர்க்குமட்டும் உரியவனவானோ? ஆகான். எம்போன்ற மங்கையர்க்கும் உரியவனே; ஆதலால் நாழும் போய்க் காண்போம்; அவனைக் கூடுவோம் என்ற கடைப்

பிடியுடையவள் இவள். தரத்தது - தகுதியுடையது. சாலும்-
அமைந்த. அமுதம் - பால். குமுதம்—அள்வி. அலர் - பரந்த.
தேன் + இயிர் - வண்டு முழங்கும். மங்கை என்னுங் கடைப்
பிடியாள் எனக்கூட்டுக. கடைப்பிடி - உறுதி.

• வரி 370—384 : பண்டை....வனப்பாள் .

(பொ - ஐ.) பழமையான ஒளி நிறைந்த தெய்வமாகப்
பிறர்க்குத் தான் தோன்றுவதைத் தம்மைப் பற்றித் தாம் ஒன்
றும் அறியாதவாறுபோலவே மனந்தெளிந்தும் (இருந்தாள்).
செருக்குடைய அன்னப்பறவை பின்தொடர அவள் பொய்
கைக் கரையில் வந்தால் நீரர மகளிர் தெய்வமெனச் சிந்தித்து
வணங்க அவள் நின்று விளையாடுவாள். பூஞ்சோலையிற் புகூந்
தால் வன தெய்வமாகிய மங்கை பெண் கூட்டத்துடன் சுற்றிப்
பரந்து சூழப்படுவாள். மிகுந்த வண்டின முழங்கும் செய்
குன்றத்திற் சென்றால் வரையர மங்கையரைப்போலக் காட்சி
யளிப்பாள். உயர்ந்த விலைபெற்ற முத்தாற் புணையப்பின்
வெண்டாமரைப் பூவில் வீற்றிருக்குங் கலைமகள் போன்ற
சட்டமகு தருவாள். வரிசையாகிய பச்சையும் மரகதமும்
ஆகிய மணிகளைப் பூண்டாற் பருத்த கச்சு அணிந்த
கொங்கையையுடைய பூமிதேவிபோற் காட்சியளிப்பாள்.
ஒவ்வொரு நாளும் பாப்பின் மணி (நாகரத்தினம்) கொண்டு
ஓப்பனை செய்தால் உவமையில்லாத மேன்மையான திருமகளைப்
போலத் தோன்றுவாள்.

(ஈ - ி.) அணங்கு ஆதல் - தெய்வமாகத் தோன்றுவது.
பண்டைத் தெய்வம் ஒளியார் தெய்வம் எனத் தனித்தனி கூட்டுக.
மக்கள் தம் பெருமையையும், சிறுமையையும் அறியாதவாறு
போல இவளும் அறியாமல் மனந்தெளிந்து இருந்தாள். தெளி
யாதவாறே - தெளியாதவாறுபோல என உவமையாகக்
கொள்க. தான் மங்கைப் பருவம் அடைந்ததால் அழகிற் சிறந்த
வளாக விளங்குகின்றமையும் தன்னைக் கண்டோர் தெய்வமாகப்
போற்றுவார் என்பதையும் அறியாது மகளிரோடு தானும்
ஒருத்தியெனவே மனந்தெளிந்திருந்தாள் என்பது கருத்து
களி - செருக்கு. இவள் வாவிக்குச் சென்றால் அன்னம் இவள்
நடையைக்கண்டு பின்றொடரும் எனவும், நீரர மகளிர் வந்து
இவளைச் சேவிப்பர் எனவும், இப்பெருமையையறியாது நின்று
நீரில் விளையாடுவாள் எனவும், தன்னையறியாத தன்மை
தோன்ற “களியன்னம்.....வர நீரரமகளிர் சேவிக்க நிள்
ருடுஞ் செவ்வியாள்” என்றார். வனதெய்வப் பூங்குழை என்
பது காட்டுத் தெய்வப் பெண்ணைக் குறிக்கும். “வனதேவதை
கள்” எனக்கூறுவர். பூங்குழை : அன்மொழித் தொகை; அழ

கிய காதணிகளை யுடையவள், வனத்திலுள்ள தெய்வமங்கை தனக்குரிய மங்கையர் கூட்டத்துடன் வந்து இவனைச் சூழ்ந்து கொள்வாள். வரையரமாதர் - மலையிலுள்ள அரம்பையர். அரம்பையர் - தெய்வப்பெண்கள். மாதரின் வாய்ப்பாள் - மாதரைப் போலவே அவர்களுக்குத் தோன்றுவாள்; ஆதலால் அவர்களும் போற்றுவார் என்பது குறிப்பு. தேன் + நிரை - வண்டின் கூட்டம். அரவந்தரும் - ஒலிக்கின்ற. முத்தில் விளங்கின் - முத்தணிகள் புணையப்பட்டு அவள் விளங்கினால். முளரி தவளப்பூங்கொத்தின் அணங்கு - கலைமகள். முளரி - தாமரை. தவளம் - வெண்மை - பூங்கொத்து: கொத்திலுள்ள பூ எனக் கொள்க. கொத்திலுள்ள வெண்மையாகிய தாமரைப் பூவிலுள்ள அணங்கு என்ப பொருள் கொள்க. “வெள்ளைக் கலையுடுத்து வெள்ளைப்பணி பூண்டு, வெள்ளைக் கமலத்தின் மேவுவாள்” கலைமகள் ஆதலால் முத்தணி பூண்டால் மேனி முழுவதும் வெள்ளொளி பரந்து கலைமகளாகவே இலகுவாள் இவள் என்க. பச்சையும் மரகதமும் பச்சை நிறமுள்ள மணிகள் இவற்றைப் புனைந்தாற் கடலாடையுடுத்த நிலமகள் போலத் தோன்றுவாள் என்பது. பாம்புமணி செந்நிறமுடையது. அம்மணியணியால் அலங்கரித்தாற் செய்ய நிறத் திருமகளைப்போலவே தோன்றுவாள் என்க. நிச்சம் - நித்தம்; ஒவ்வொரு நாளும். உரகர் - பாம்பு. பணம் - படம். ஒப்பிக்கின் - அலங்கரித்தால்; ஒப்பனை செய்தால். வரம் - உயர்வு. சிறப்பு; மேன்மை. கமலை - கமலத்தில் இருப்பவள்; காரணப்பெயர்; இது திருமகளையுணர்த்தியது, அம்மங்கை இத்தகைய பெருமையுடையவள் என மங்கையைச் சிறப்பித்தது எனக்கொள்க.

வரி 384—396: நரபதி.....தயங்குவாள்

(பொ - ரு.) மக்களுக்குத் தலைவனும் கரிய மேகம்போன்ற நிறமுடைய தேவனும் பாண்டியனும் ஆகிய சோழன் யானை மேலேறி உலாவரக் கண்டபின் நிறைந்த நீலமலரையே புனையவும் நீலவணிகலன்களையே பூணவும் நீலநிறவுடையையே உடுக்கவும் தொடங்கினான். அதனால் அந்நீலநிறம் முன்னிருந்த தன்னிறமாகிய செந்நிற வெளிவிசும் மாந்தளிர் போன்ற கோலத்தைத் தழுவிக்கொள்ள அதனால் நெருங்கிய செங்கழுநீரும் நீலமலரும் மலர்ந்த தடாகம்போலவும் பக்கத்தில் தாழ்ந்த கற்பகவல்லிக் கொடியும் அக்கொடியிலேறி உறங்கும் வண்டுகளும் போலவும், விளங்கிய தளிரையின்ற மாங்கொம்பானது கருவினை மலர் பூத்து அசைவதுபோலவும் விளங்குவாள்.

(வி - ம்.) நரபதி வானவன் மீனவன் என்ற பெயர்கள் குலோத்துங்க சோழனைக் குறித்தன. நரர் - மனிதர், பதி - தலைவன். வானவன் - தேவன். முகில்வண்ணவானவன் எனவே திருமால் என்பது குறிப்பாகத் தோன்றியது. மீனவன் - மீன் கொடியுடையவன்; பாண்டியன். இம்மூன்று பெயர்களும் கூடிச் சோழனைக் குறிப்பால் உணர்த்தின; பாட்டுடைத்தலைவன் அவனாவான். கைம்முகில் - கையையுடைய மேகம்; இது குறிப்பால் யானையை யுணர்த்தியது. வருங்குன்றம், நடைமலை என்று கூறுவதுபேரீன்றது. பெதும்பைப் பருவத்திலேயே அவனை யானைமேற் பவனிவரக் கண்டனள் எனவும் கண்ட நாள்முதல் அவன் நீலநிறம்போலவே தானும் நீலநிறமாகிய ஆடையணி புனையத் தொடங்கினள் எனவும் கொள்க. அவன்மேற் கொண்ட காதலர் கொண்ட கோலம் இது. கண்ணன்மேற் காதல்கொண்ட கோவியர் அவன் நிறத்தை யொத்த காயம்பூவையே குடினர் என்ற கருத்து வந்த பாடல் காண்க. “மானேர் நோக்கின் வளைக்கையாய்ச்சியர், கான முல்லை சூடார் கதுப்பிற், பூவைப் புதுமலர்சூடித்தாந்தம், அடங்காப்பணைமுலையிழைவளர் முற்றத்துச், சணங்கின் செவ்வி மறைப்பினு மலர்ந்த, பூவைப் புதுமலர் பரப்புவர் பூவயின், ஆனிரை வருத்தம் வீடமலை யெடுத்து, மாரி காத்த காளை, நீலமேனி நிகர்க்குமா லெனவே” (தண்டி. 19. மேற்.)

தன்னுடைய முன்னுடைய முறிக்கோல மாமையை நீலமே தழீஇக் கொள்ள எனக் கூட்டுக. முறி - தளிர். மாமை - அழகு. மாந்தளிர் வடிவமாகிய அழகு. செங்கமுரீர் - செந்நிற முடையது. நீலோற்பலம் நீலநிறமுடையது. இவ்விரு மலரும் மலர்ந்த பொய்கைபோலத் தோன்றியது அவள் வடிவம் என்க. கற்பகவல்லி செந்நிறமுடையது. வண்டு நீலநிறமுடையது. இவ்விரண்டுங் கூடியதுபோல இருந்தது அவள் உருவம். மாந்தளிர் செந்நிறமுடையது, கருவினைமலர் நீலநிறமுடையது. இவ்விரண்டுங் கூடிய மாங்கொம்புபோல அவள் உருவம் இருந்தது என விளக்கம் காண்க. செங்கேழ் - சிவப்புநிறம். ஒருங்கு - ஒன்றாய்க்கூடி. மருங்கு பக்கம். பிறங்க - விளங்க. கொம்பு - கொம்பர்; போலி. உயங்கு - அசைகின்ற. தயங்குவாள் - விளங்குவாள். அம் மங்கைப்பருவமுள்ளவள் இவ்வாறு உடுத்துப் பணிபூண்டு மலர் புனைந்து விளங்குவாள்.

வரி 397—412. கோலத்தார்...பேசுவாள்

(பொ - னா.) இவ்வுலக மன்னரெல்லார்க்கு முதீல்வனுகிய அழகிய மாலை புனைந்த முடிசூடிய குலோத்துங்க சோழனுக்கு நான் அணிந்துள்ள நீலநிறமாகிய காசுமாலை (அச்சுத்தாலி) யும் கலாபமும் மேகலையும் காஞ்சியும் உடுத்த ஆடையுட்பட்டாடையும் வளையலும் நான் கூசாமல் வெளிப்படையாகத் தருகின்றேன்; நான் வளர்த்த கிளியே! அவன் புனைந்திருக்கும் மணங்கமழ்கின்ற ஆத்திமாலையைத் தருவானால். நீ அவனிடஞ் சென்று கேள் எனவும், வண்டே! நீ குலோத்துங்கசோழன் புனைந்த மணம் வீசும் ஆத்திமாலையிலுள்ள மலரைக் குடைவ தற்குப் புறப்படு எனவும், அன்னமே! எங்கள் தலைவனுகிய சோழனை இங்கேயழைத்துக்கொண்டு வருவதற்காக உங்கள் தலைவனிடத்திற்குச் செல்வாய் எனவும், என் சாயல்போன்ற சாயலையுடைய மயிலே! நீ சோழனைக் காண்பாய்; ஒளி பொருந்திய வீரக்கழல்புனைந்த பாதத்தையுடைய முருகன்போன்ற சோழனை கினைத்துச் சென்றால் அவன் நம்முடைய பள்ளியறைக்கு வருவான் எனவும், இளமையான மாணே! மதயானை போன்ற சோழமன்னனுக்கு நின் வடிவத்தைக்காட்டினால் அவன் தானே யிங்கு வருவான் நீ செல் எனவும் காமம் கொடுமையானதென்று தன்னுயிரைக் கொள்ளுகொள்ளும் காமனுகிய வலிய பகைவனுக்கு அஞ்சித் தான் வளர்த்த பிள்ளைகளாகிய கிளி, வண்டு, அன்னம், மயில், மான் இவைகளோடிருந்து பேசினால் அம்மங்கை.

(வி - ம்.) நாயகற்கு சோழற்கு என்னும் இரண்டும் ஒரு பொருளையே குறித்தன. நாயகனுகிய சோழன் எனக் கொள்க. நீலநிறமாகிய ஆடையணிகள் புனைந்திருந்தான் என முன்னர்க் கூறப்பட்டதால் அவ்வாடையணிகளையே குறிப்பதற்கு நீலத்தின் என்றார். எனவே காசு, கலாபம், மேகலை, காஞ்சி, தூசு, துகில், தொடி எல்லாவற்றிற்கும் நீலத்தின் என்பதைத் தனித்தனியே கூட்டுக. காசு - அச்சுத்தாலி என்று கூறுவர். "காசும் பிறப்பும் கலகலப்பக்கைகோத்து" (திருப்பாவை, 4) என வருவதும் அறிக. காசுமாலை என இக்காலத்திற் பேசுவதும் அது. கலாபம்-பதினாறு மணிக்கோவை, மேகலை - ஏழுமணிக்கோவை, காஞ்சி - எட்டுமணிக்கோவை. இவை மணிவடங்கள். தூசு - ஆடை, துகில் - நல்லாடை; பட்டாடை. தொடி - வளையல். கூசேன் - நாணமில்லாமல்; முற்றெச்சம். வெளியே - எல்லாருங் காணும்படி வெளிப்படையாக, கூசேன் தருவேன் எனக் கூட்டுக. ஆத்திமாலையை நீ தருவாயா? என்று சோழனைக் கேள். அவன் தருவானாகில் நான் என் ஆடையணிகளையெல்லாம்

நாணமின்றித்தந்து நிற்கின்றேன் என்றாள் எனக்கொங்க. வண்டே நீ சென்று அவனிடம் என்னிலைமைகூறி அவன் இங்கு வருமாவிடம் அவன் புனைந்த ஆத்திமாலையின் மலரைக் குடைந்து தேனுண்டு அங்கேயே யிருப்பதற்குப் புறப்படு என்பது. கருத்து. விரை - மணம். ஆரத்தொங்கல் - ஆத்திமாலை. தாகுகி - ஆத்தி. தாமம் - மாலை. கொழுதல் - குடைதல். உங்கள் பெருமான், எங்கள் பெருமான் என்ற இரண்டும் சோழனையே யுணர்த்தியது. எனக்குத் தலைவன் சோழன்; உனக்குத் தலைவனும் சோழனே என்று அன்னத்திற்குக் கூறிய தாகத் தோன்றுகிறது. உங்கள் தலைவனாகிய சோழனிடஞ் சென்று தூதுகூறி எங்கள் தலைவனாகிய அவனை இங்குக் கூட்டி வருவாய் என்று கூறியதாகக் கொள்க. ஓதிமமே—அன்னமே. பழையவுரையில் “அன்னமே எங்கள் பெருமானே இவ்விடத் திலே கொண்டுவந்துதர உங்கள் பெருமானான ஸ்ரீ கருடாழ்வா னிடத்து ஏறச்செல்லாய்; உங்கள் பெருமானென்றாள்; பறவைக் கரசென்பதும் வழிபட்டோர்க்குக் காலஞ் செல்லாமல் விரைய வரங்கொடுக்கும் என்பதும் நோக்கி” என்ற குறிப்புக் காணப் படுகிறது. டாக்டர் உ. வே. சா. அவர்கள் குறிப்பு “உங்கள் பெருமான் என்றது பிரமனையும் குறிக்கும். பிரமன் அன்ன ஆர்தியும், விதிப்பவனும் ஆதல்பற்றி” என்பது. பொருத்தம் கண்டு வேண்டுவன கொள்க. சேய்-முருகன்; முருகனையொத்த சோழனைக் குறித்தது. முருகன் எனவே கொண்டு முருகனை நினைத்துச் சென்றால் தானே வருவன் சோழன். நீ முருகனுக்கு ஊர்தியாதலாற் காரியம் கைகூடும் எனக் கூறியதாகவும் கொள் ளலாம். பாயும் - கொம்பாற் குத்துகின்ற. கடம் - மதம். மான் - விலங்கு; இது யானையை யுணர்த்தியது. போல்வாற்கு - யானைபோன்ற சோழனுக்கு நினைக்க காட்டின - உன்னுருவத் தைக்காட்டினால். நான் வளர்த்த மானைன்றறிந்து உன்பின் வருவன்; நீ செல்; அவன் தானே வருவன்; நீ தூது சொல்ல வேண்டுவதின்று என்க. தூதுவிடுக்கும்பொருள் கிளி, அளி, ஓதி மம், மயில் இவைகளாம். மான் தூதுவிடுக்கும்பொருளன்று ஆத லால் நினைக்காட்டின என்பாள். கொள்ளைகொள் காமன் - உயிரைக் கொள்ளையாகக் கொள்கின்ற காமன் என்க. அவன் பகை கடிதென்று அக்கொடும்பகைக்குக் கூசி எனச்சுட்டு வருவித்துக்கொள்க. மேற்குறித்த கிளி முதலிய பிள்ளைகளோடு இவ்வாறு பேசியிருந்தாள் அவள் என்க. அவை இவள் கூறிய படி கேட்டுச் செய்யும் இயல்புடையனவல்ல எனினும் அள விறந்த காதலால் அவற்றை விளித்துக் கூறித் தன் காதலையை யாற்றியிருந்தாள் என்பது. கிள்ளைவிடுதூது, வண்டுவிடுதூது போன்ற சிற்றிலக்கியங்களின் கருத்தும் இதுவே.

வரி 412—434: உள்ள அலகில்.....பற்றுவார்

(பொ - ரை.) அம்மங்கையிடத்தில் உள்ள அளவில்லா நீலமணி நகைவகையாவும் ஒளியைவிலக்கி இருளைத்தர இவ்வுலகத்திற் பெரிய பெருமாள் ஆன சோழன் பவனிக்கு முன்னே சென்று நின்று நாண முதலிய பண்புகள் நீங்க ஆவன் வரவையேற்றுக் கீற்றுடைய வளையையும் இழந்தாள், அவளுடைய ஆயத்தார் எவரும் அவள்மேல் அருளுடையவர் ஆதலால் நேயத்தாரல்லரோ? வறிதே நிற்பாரோ! நில்லாது தேசமன்னர்க்கெல்லா மன்னகைய சோழனுக்கு அஞ்சாமல் அவன் யானைக்கும் அஞ்சாமல் அம்மங்கையையும் அவன் நேர் செலுத்தி முன்வரும் மதமொழுக்குகின்ற தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த யானைக்கு நாங்கள் இடமாக இருப்போம் என்று காட்டுவார்போல, வண்டுகள் ஒலிக்கீம்படி இருண்ட கூந்தற்காட்டினை வரிசையாகத் திரைபோலக் காட்டிக் காடுபோல நிற்பார்கள். மணம்பொருந்திய நகையணிந்த கொங்கைகள் ஆகிய வளர்ந்த வலிய மலைகளைக்கொண்டிருப்பதால் மலைகளாகவே நெருங்க வருவார்; கெடாத பரவிட பெரிய முத்துமலைகள் பலவற்றைத் தம்மேல் தொங்கவிட்டிருப்பதால் தூய்மையான மலையருவி போலவும் தோன்றுவார்; மென்மையான கொடிபோலிருப்பதால் யானையின்பாதத்தைச் சுற்றிக்கொள்வார்; அவ் யானையால் காக்கப்படும் பெண்யானைபோல் நல்ல வாசப்பொடியைத் தூவுவார். “இவ்யானையை நாங்கள் நடக்கவிடுவோமோ? விடமாட்டோம்; வீணையிசைபோலப் பாடி எம் கண்டத்தெழு மிசையால் வணங்கும்படி செய்வோம்” என்று சொல்லித் தொழுவைப் போல யானையை வளைத்துக்கொண்டு எங்குஞ்சூழ்ந்து போவார்; சக்கரந்தாங்கிய கையையுடைய வள்ளலை மானத்தையுடைய வளை திசையானை யெட்டையும் செலுத்தும் பாகன் போன்ற வளை (சோழனை)யே அவன் பின்னேபோய்த் தடுத்தார்கள்.

(வி - ம்.) முன்னரே அம்மங்கை நீலவாடையணி புனைந்திருந்தாள் என்பது தோன்ற அவள் அங்கு வந்தபோது “நீல ரத்நபரணம் விலகி வெயிலை விலக்கியது” எனக் கொள்க. வெயில் - ஒளி. இரிய - நீங்க; இதற்கு எழுவாயாக நான முதலிய பண்புகள் வருவிக்கப்பட்டன. வரிவளை இழந்தாள் எனக் கூட்டுக. வளையிழந்தாள் எனவே ஆடையும் மற்றையணிகளும் இழந்தாள் என்பது தானே தோன்றியது. காதல் கொண்டவுடன் உடல் மெலியும் என்றும் வளையல் முதலியவை கழலும் என்றும் கூறுவது இலக்கியமரபு. அளியத்தார் - அன்புடையவர். அளி - அன்பு; அருளும் ஆம். அளி + அத்து + ஆர் என்று பிரித்து “அத்து” சாரியை எனக் கொள்க.

நேயத்தார் - அன்புடையார். மன்னனெதிர்சென்று வரிவனை தோற்று நின்றபோது அன்புடையவர் சும்மா நிற்பாரோ? நில்லார். அவனோடு கூடி அவட்கு வேண்மய உதவிபுரியக் கருதினர் என்ற கருத்துத்தோன்ற “நேயத்தாரல்லரே நிற்பரே” என்றார். அல்லரே, நிற்பரே என்ற சொற்களில் ஏகாரம் ஓகார வினாப்பொருளைத் தந்தது. நேயத்தாரல்லரோ? நிற்பரோ? நேயமுடையவர் தாம் அவர் நில்லார் என எதிர் மறைப்பொருளை யுணர்த்தியது. இனி நேயத்தாரல்லாதவரே நிற்பார் இவர் நிற்பரோ நில்லார் எனப் பொருள் கொள்ளினும் பொருந்தும். இப்பொருள் கொள்வதற்கு அல்லரே என்பதன் ஏகாரத்தைத் தேற்றப் பொருள் தருவதாகவும் நிற்பரே என்பதின் ஏகாரத்தை யசையாகவும் தொள்க. மன்னனுக்கும் அஞ்சாமல் மதயானைக்கும் அஞ்சாமல் மங்கையை எதிர் செலுத்திச் சென்றார். அவர்கள் சென்றதும் நின்றதும் ஆகிய தோற்றம், அம்மதயானை நிற்பதற்கு இடமாவோம் நாம் என்று காட்டுவார்போல இருந்தது என்பது கருத்து. தேயத்தார் - நாட்டார். நாட்டார்க்கு மன்னன் என்க. அஞ்சாது + ஏ = அஞ்சாதே. ஏகாரம் அசை. தேற்றமெனினும் அமையும். அஞ்சாமல் ஊரா எனக் கூட்டுக. மின்னனையானையும்: உம்மை இறந்தது தழுவிய எச்சம்; தாம் செல்வதும் அன்றி அவனையும் மேற்செலுத்தி என்று பொருள் படுதலால். ஊரா - ஊர்ந்து; செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். செலுத்தி என்பது பொருள். முன்னடத்திக்கொண்டு சென்றனர் என்பது. கடம் - மதம். ஆக்கும் - உண்டாக்கும். தெய்வம் - தெய்வத்தன்மை; அது மன்னனுக்குப் பட்டத்துயானையாக வமைந்த தன்மை. மக்களிலுயர்ந்தவரைத் தெய்வத்தன்மையுடையார் எனக் கூறுவதுபோல யானையிலுயர்ந்த யானையைத் “தெய்வக்களிறு” என்றார். ஆதும்—ஆவோம்: தும் விசுதிபெற்ற தன்மைப் பன்மைவினைமுற்று. அம்மங்கையர் வளைந்த தோற்றம் வனமாகவும், மலையாகவும், அருவியாகவும், கொடியாகவும், பிடியாகவும் தொழுவாகவும் இருந்தது எனக் கொள்க. யானை வனத்திலும் மலையிலும் அருவியிலும் திரியுமாதலால் அதற்கு இடமாயினர் மகளிர் எனவும், கொடி காலைப்பற்றித் தடுக்கும்; பிடியும் முன்னின்று யானையைத் தடுக்கும்; தொழுவம், யானையை வெளியிற் செல்லவிடாது நிறுத்தும் ஆதலால் அவை போலவும் மகளிர் தோற்றம் இருந்தது எனக் கொள்க. இரு ளளகபாரம் சுரும்பிரைப்பப் படமாய் நிரைத்து வனமாகி எனக் கூட்டுக. கூந்தற்காடும் வண்டுக்கூட்டமும் படம்போல நிரைநிரையாய்த் தோன்றிக் காடாகக் காட்சியளித்தனர் மங்கையர் என்க. முலையாகிய வலிய சிறு மலைகளுடன் மகளிர்

பெருமலையாகத் தோற்றினர் என்க. மகளிர் மலையாகவும் அவர்கள் அணிந்துள்ள முத்துமலைகள் அருவியாகவும் தோன்றலால் மகளிர் அருவியாயினர் என்க. யானையின் காலிச்சுற்றிக் கொடிபோல வளைந்து நின்றனர் மகளிர் ஆதலாற் கொடியாகக் காட்சியளித்தனர் என்க. பெண்கள் ஆடவர்கட்குச் சுண்ணம் தூவுவது போல் ஆண் யானைக்கு முன் சுண்ணந்தூவுதலாலும் நடையால் ஒத்து நடப்பதாலும் அம்மங்கையர், பிடியாய்த் தோற்றினர் என்க. யானையை முக்னேறிச் செல்லவொட்டாமல் அம்மகளிர் வளைத்தலால் தொழுவம் ஆயினர் என்க. யானை வீணையிசைக்கு வசப்படும் என்பது கருதி அம்மகளிர் “யாழாய்” என்றார். நாம் யாழாகி; நம்மிடறு நரம்பாகி, நாம்பாடுமிசை வீணையிசையாகி இவ் யானையை நமக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்குமாறு செய்வோம் என்று கூறி வளைத்துச் சூழ்போவார் என்பது. நறும்புகள் - நல்ல மணமுள்ள பொடி. வணக்குதும் - தாழ்விப்போம். இது தன்மைப்பன்மைப் பிறவினைமுற்று. நேரம்—தொழு, இஃது ஆடு மாடுகளை யடைக்கும் இடம்; நாற்புறமும் மதில் வளைத்துச் சிறுவாயில் ஒன்று அமைத்திருப்பது. வனம், மலை, யருவிகூறவே யானைகள் வனசரம் கிரிசரம் நதிசரம் என்ற மூவகை என்பது குறிப்பாற் றேன்றியது. குவடு - சிகரம்: உச்சிமலைக்கும் பேர். அம்மங்கைப்பருவப்பெண் மயங்கி நின்றவுடனே அவளுடைய பாங்கியர் பலரும் அவளையனைத்துக்கொண்டு அரசன் யானைக்குமுன்னே சென்று வளைத்து நின்றனர் என்பது திரண்டபொருள்.

வரி 434—448 : தோகையர்.....உழைச்சென்றார்

வளைத்து நின்ற மங்கையர், குலோத்துங்க மன்னனை நோக்கி, இம்மங்கையின் நல்ல உடையைக் கவர்ந்துகொண்ட நல்ல துளசிமாலை புனைந்த மார்புடையாய்! நின் பொன்னுடையை இவளுக்குத் தந்துவிட்டுப்போவாய் எனவும், இவளுடைய சங்கவளையலைக் கவர்ந்துகொண்ட அகன்ற செந்தாமரைக்கண்ணா! நின் கையிலுள்ள சங்கத்தைத் தந்துசெல்வது தான் முறை எனவும், மின்போன்ற இவள் இனித் துயிலாள் ஆதலால் அலைவீசும் திருப்பாற்கடலில் நீ படுத்தறங்கும் அறிதயிலை இவட்கு அளிப்பாய் எனவும் சொல்லிச்சொல்லி மாணும் மயிலும்போன்ற மகளிர் பலரும் வளைத்து வருத்த, மன்னனும் அவன் பட்டத்துயானையும் தடுக்கப்பட்டு நின்று பின் அம்மன்னன் தன்னைத்தடுத்த அக்கொடிபோன்ற மங்கைப்பருவப்பெண்ணுக்கு அவள் காதலினும் தான் நூறுமடங்கு காதலுடையவனாகத் தோன்றும் சிறந்த கண்பார்வையைக் காட்டி அவனளித்த சிறந்த முகமலர்ச்சியோடுகூடிச் சிரிப்பினால்

விளங்கினன். அம்மங்கையும் அதனைக்கண்டு ஒப்பற்ற சிரிப்புக் கொண்டு ஒருவாறாக மயக்கந் தெளிந்தான். பெருஞ்சிரிப்புடன் மன்மதன் எழுந்து போயினன்; மற்ற மங்கையரும் பிழைத்துச் சிறந்த தலைவியின் மனை இடத்திற்குச் சென்றார்.

(வி - ம்.) துழாய் மார்பா! என்றது திருமாலே இவன் என்று அம்மகளிர் கருதினர் என்பதனை விளக்கும். தாமரைக் கண்ணை என்பதும், 'சங்கத்தைத் தந்தருள்' என்றதும் 'பாற்கடற் கொள்ளும் நின்றுயில்' என்றதும் அக்கருத்தினையே வலியுறுத்தும். கண்ணைய விளையாடிய காலத்திலும் கோவியருடையைக் கவர்ந்தாய்; அதுபோல இவளுடையை இப்போது கவர்ந்தாய் என்ற குறிப்புந் தோன்றியது. நற்றுகிலுக்கு மாற்றாக நின் பொற்றுகிலும், சங்கத்திற்கு மீற்றாக நின் சங்கமும், துயிலுக்கு மாற்றாக நின்துயிலும் கொடுத்துவிட்டுப்போ என்று கூறித் தடுத்தனர் என்க. தோகையர் - மயில்போன்ற சாயலுடையர்; மங்கையர். திருமால் புனைவது பொன்னுடை ஆதலால் "பொற்றுகில்" என்றார். சங்கம் - சங்கு; பாஞ்ச சன்யம். சங்கமம் என்பது சங்கம் எனக் குறைந்ததாகச் கொண்டு சேர்க்கை எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். இவளோடு கூடு என்பது குறிப்பு. போது—செல். நேர்—நீதி, முறை ஒப்பு; ஈடு; இணை. மின் : உவமையாகுபெயர். "மின் கொள்ளும், இன் துயிர்க்கு எல்லாம்" என்றது இவன் இனிமையாக உறங்குவான்; அவ்வுறக்கமெல்லாம் இனி நீங்கிவிடும்; நீங்கும் உறக்கத்திற்கு எல்லாம் ஈடாக நின் உறக்கத்தைக் கொடு என்ற கருத்தை யுட்கொண்டது. உளைப்பு - வருத்த, மகளிர் புறஞ்சூழ்ந்து நின்று தடுத்தனர் : அதனால் தன் யானை சிறிது நேரம் நின்றது. தானும் நின்றனன். அவ்வாறு நின்ற மன்னன் அம்மங்கையை நோக்கினன். அந்நோக்கம் காதல் நோக்கமாக அவளுக்குத் தோன்றியது. நூறுமடங்கு காதல் கொண்டவனாகவும் தோன்றியது. நோக்கமும் அன்றிப் புன்சிரிப்பும் தோன்றியது. அதுவும் காதற்குறிப்பை விளக்கியது; அதனால் அவன் இனி நம்மை எவ்வாறேனும் கூடுவான் என்று துணிவு கொண்டான்; மயக்கந் தெளிந்தது. அதுகண்ட பாங்கியரும் அவளை அவள் மனைக்கு அழைத்துச் சென்றனர் எனக் கொள்க. இம்மங்கைக்கு அம்மன்னன்மேற் காதல் எழச்செய்தேன், அம்மன்னனுக்கும் இவள்மேற் காதலெழச்செய்தேன்; இனி இருவர்மீதும் போர் தொடுக்கவேண்டுவதன்று; தாமே கூடுவர் என்று தான் செய்த தொழிலின் திறம் தானே வியந்து பெருநகைகொண்டு எழுந்துபோனான் என்பார், "பெருநகை எய்தி அநங்கன் எழப்போனான்" என்றார். சதம்—நூறு. இது வடமொழி. அருளா - அருளி. செய்யா என்ற வாய்பாட்டெச்சம்.

நோக்கருளா - பார்வைசெலுத்தி. நகை மூரல்-நகையோடுகூடிய மூரல்: முகமலர்ச்சியுடன் கூடிய சிரிப்பு. நகை - மலர்ச்சி. நகை மூரல் ஒருபொருட் பன்மொழியாகக் கொள்ளினும் அமையும். அணங்கு - அம் மங்கைப் பருவப்பெண். உய்ந்து என்பது உய்து எனச்சந்தம் நோக்கிக் குறைந்தது; தொகுத்தல் விகாரம். உழை - இடம்: சிறந்தாள் அத்தலைவி. சிறந்தாள் உழைச் சென்றார் மாதரும் என்க.

வரி 448—454: ஓநாய்தில் ... வயங்கினுள்

(பொ - ரு.) அற்பமாகத் தொகுத்துக்கூறும் புறஞ்சொற் கூறாமலும், கொங்கைமேல் தோன்றும் பசலைநிறம் தோன்றாமலும், உடுத்த உடை நடுவாமலும், சுற்றத்தாரெல்லாரும் புகுந்தாலும் தான் புகாமலும், போர் செய்யாமலும் அகிற்புகை மணங்கமழும் படுக்கைக்குச் செல்லாமலும் இளமைப்பருவ முள்ள முருகனைத்தோய்ந்த வள்ளியம்மையினும் மிக அழகு விளங்க இருந்தாள் அவள்.

(வி - ற்.) குலோத்துங்க சோழன் நோக்கமும் பெருநகையும் கண்ட அம்மங்கை காமநோய் நீங்கினுள் என்பது கருத்து. புறஞ்சொல் - புறங்கூறுதல். மன்னன் என்னைக் கூடாமற்போகின்றனனே; இவன் கருணையுடையவனே என்று மன்னனைக்குறித்தாவது, என்னை அம்மன்னனோடு கூட்டுவிக்காமலிருக்கின்றனரே இவர் என்னருயிர்த் தோழியர், ஆவரோ என்று பாங்கியரைக் குறித்தாவது புறங்கூறுது சென்றாள் என்ற கருத்துத்தோன்ற "புறஞ்சொற் றொடாமே" என்றார். தொடாமே - தொடுக்காமல். தொடுத்தல் - தொடர்ந்து கூறுதல். காதலுடையவர்க்குக் காதலினையணையாதபோது பசலைநிறம் தோன்றும் கொங்கையின்மேல் என்ற கருத்தினால் அடுக்கும் பசலை என்றார். பசலையடுத்தலும் துகில் சரிதலும் காதல் கொண்ட மகளிர் செயலாதலால் இவள் காதல் நோய் நீங்கியவள் போலக் காட்சியளித்தாள் என்பது தோன்ற "பசலையடாமே," "துகிலும் சரியாமே" என்றார். சுற்றத்தார் பவனியைக் காணப் பின்னும் கூட்டத்துட் புகுந்தனர்; அவர் புகினும் இவள் புகுதாது மனைக்குப் புறப்பட்டாள் என்பார், "புகினும் புகாமே" என்றார். நீங்களும் வாருங்கள் நான் மனைக்குச் செல்கின்றேன், நீங்கள் இங்கு நின்றல் தகாது என்று அவருடன் சொற்போர் புரியமால் அமைதியாக மீண்டாள் என்பார், 'பொராதே' என்றார். மனைக்குட் புகுந்தவுடன் காதல் மயக்கத்தால் பள்ளியிற்படுத்துப் புரண்டு புலம்புவது காதலர் செயலாதலால் அவ்வாறு படுத்திலன் என்பார் "பள்ளியிற்செல்லாள்" என்றார். முருகனைக் களவில் முதலிற் புணர்ந்த

வள்ளியின் வனப்பினும் சிறந்தவளாக விளங்கினாள் எனவே குலோத்துங்க சோழனைக் கூடிக் கலந்து இன்பநுகர்ந்தவள் போலவே மனவடைதியுற்று எழில் பெற்று விளங்கினாள் என்ப தாயிற்று. இனி நாம் மன்னன் காதலியே எனக் கருத்துட் கொண்டு களித்துவந்து மனை புகுந்திருந்தாள் என்க. மங்கையின் சேயல் முற்றியது, இனி மடந்தைசேயல் கூறுவார்.

வரி 454—468 : ஒள்ளிழை.....புகுந்தொழிந்தாள்

(பொ - ரு.) அவள் போனபின்பு ஒளிபொருந்திய நகை புனைந்த பெண்ணொருத்தி (மடந்தை) அரமகளிர் பெருமைக்கு மேற்பட்ட பெருமையுடையவள் எனக்கூறு முதன்மை பொருந்தியவள்; கலையிலே வண்டலிட்ட கத்தாரீக்குழம்பு பூசிய நீண்ட கூந்தலுக்குத் தோற்றுச் சொரிந்த முத்தாற்புனைந்த கொண்டையும், முன்னர்வந்து பருத்த மெல்லிய தோளிரண்டுடன் பொருது தோற்ற மூங்கில் தந்த முத்துக்களாற் செய்த வளையலும், வலிய அணிகலங்களைத் தாங்குஞ் செல்வமுடைய கழுத்திற்குத் தோற்ற வலம்புரி தந்த முத்துமாலையும், பொன்னாற்செய்த பலவகைப்பூண்களும் அணிந்த கொங்கைகட்டுத் தோற்ற திசையானைக் கொம்புகள் சொரிந்த ஒளிபொருந்திய முத்தாற் புனைந்த கச்சும், ஒலிக்கின்ற வலிமையைக்காட்டும் அல்கும்பரப்பிற்குத் தோற்றுக் கடலானது தந்த முத்தினாற் புனைந்த மேகலையும், ஒன்றோடொன்று பகைத்து மேனியின்மேல் இத்தன்மையான இளநிலாப்போல ஒளிவிட்டு வீசும்படி வந்து மன்னன் பவனிவரும் தெருவிற் புகுந்து நினைவு மறந்தாள்.

(வி - ி.) ஒள்ளிழை - ஒளிபொருந்திய நகையணிந்தவள். அரமகளிர் என்றது விண்ணுலகமாதரைக் குறிக்கும். முன்னர்-முதன்மை. முதன்மையுடையவள் எனக் கூறும் முதன்மையானான் எனக் கூட்டுக. பின்னர், முன்னர் என்பன பின் முன் என்ற பொருளையே தரும். கொம்பு, கொம்பர், அரும்பர் என்பன போல் அர் என்றசாரியை பெற்றுநின்றன. வண்டலிடும் என்றது நாவிக்குழம்பு சேராகப் படிந்திருக்கும் என்ற பொருளைத் தந்தது. பகையாகித் தோற்றுத் தாம் தோற்றதற்குத் திறையாக வாரி வழங்குவது மன்னரியல்பு. அதுபோல அம்மடந்தையின் உறுப்புக்களுக்குத் தோற்ற பொருள்களாகிய கொண்டல் முதலியவை தந்த முத்துக்களைப் புனைந்திருப்பதாகக் குறித்தார். கொண்டையில் புனைந்திருப்பன முத்துக்கள் கூந்தலுக்குத் தோற்ற மேகங்கள் தந்தவை, தோளிற் புனைந்திருக்கும் தோள் வலையத்திற் பதித்த முத்துக்கள் அத்தோளுக்குத் தோற்ற மூங்கில் தந்தவை. கழுத்திற்புனைந்த முத்துமாலையிற் கிடக்கு முத்துக்கள் அக்கமுத்திற்குத் தோற்ற வலம்புரிச்சங்கு தந்தவை, கொங்கையிற்

புனைந்த கச்சிந்தித்திருக்கும் முத்துக்கள் அக் கொங்கைக்குத் தோற்ற திசையானக் கொம்புகள் தந்தவை. அல்குவில் அணிந்துள்ள மேகலையிற்கோத்த முத்துக்கள் அவ்வல்குலுக்குத் தோற்ற கடல்தந்தவை எனக் குறித்துக் கூறினர். கண்டோர் அவ்வாறு கருதுமாறு அவள் உறுப்புக்களும் அவற்றி லணிந்த அணிகலன்களும் ஒளிவீசின என்பது கருத்து. வென்ற மன்னனுக்கே தோற்ற மன்னன் திறைதருவதுபோலக் கொண்டல் கூந்தலுக்கே தந்தது அதனைக் கூந்தலே புனைந்துகொண்டது வெற்றிக்கறிகுறியாக. அதுபோலவே தோள் முதலிய உறுப்புக்களும் முத்துக்களையணிந்து விளங்கினவெனக் கொள்க. நாவி-கத்தாரி. மாறு - பகை. உடைந்து - தோற்று. பகையாகித் தேரற்று என்க. பனை - மூங்கில். பனைக்கும் - பருத்த. கழுத்து, மார்பிலணியும் பலவுகையான முத்துமாலை, காசுமாலை எல்லாவற்றையுந் தாங்கும் உறுப்பாதலால் "ஆற்றற்கலம்புரி செல்வக் கழுத்து" எனச் சிறப்பித்தார். வலம்புரி - வலப்பக்க மாக்கச் சூரித்திருக்கும் சங்கு. இடம்புரியினும் உயர்ந்தது இது. முலைக்கு + இரிந்த எனப்பிரிக்க. இரிந்த - தோற்ற. திக்குக் கயம் என்பது குறைந்து திக்கயம் என நின்றது. இது தொகுத்தல் விகாரம். கயம் + கோடு = கயக்கோடு - யானைக்கொம்பு. கதிர்க்கும் - ஒளிவிடும். பரவை - பரப்பு, பரப்புடைய அல்குல், பரவையல்குல் எனக் கூட்டுக. கூந்தலுக்கு மேகமும் தோளுக்கு மூங்கிலும் கழுத்திற்குச் சங்கும் கொங்கைக்கு யானைக்கொம்பும் அல்குளுக்குக் கடலும் உவமைப்பொருள்கள். ஆதலால் இவற்றைப் பகையாகித் தோற்றுத் திறைதந்தனவாகக் கற்பித்தார். இவ்வுவமைப்பொருள்கள் எல்லாம் முத்துக்களையினும் என்று நூல்கள் கூறும். இருபதுபொருள்கள் முத்துக்களை யினும் எனப் புலவர் கூறுவர்; "தந்தி வராக மருப்பிப்பி பூகந் தனிக் கதலி, நந்து சலஞ்சல மீன்றலை கொக்கு நளினமீன்றார், கந்தரஞ் சாலி கழைகன்ன லாவின்பல் கட்செவிகார், இந்து வுடம்பு கராமுத்த மீனு மிருபதுமே" என்ற செய்யுளைக் காண்க. உடலி - பகைத்து; மேல் - அவள் உடம்பின்மேல். அவள் உடல் நிறத்தினோடு இவ்வொளி பகையாகித் தோன்றியது என்க. பொன்னிறம் அவள் மேனி. மேனி முழுவதும் முத்தணி களாகப் புனைந்து அம்மடந்தையானவள் மறுகில் வந்து கண்டு மயங்கினள் என்க.

வரி 468—476 : வேந்தனும்.....திருமலரவந்தான்

குலோத்துங்க மன்னனும் ஆறுகோடியையுடைய மாணிக்க மணியொன்றும் சமந்தகமணி யொன்றும் உள்வளையுடைய வாசுவலயத்து நடுவில் ஒளிவீசவும், சுழலும் கடலும் சிவப்பத்

தோன்றிய கவுத்துவமணி யொன்றும் வலிமைதங்கிய மார்பிற்குப் பொருந்தவும், மாறுபட்டு ஆதிசேஷனது ஆயிரம் படங்களின் மணியும் கூடி முடியுச்சியில் புனைந்த கிரீடத்தின் ஒளிக்கு நாணவும், இனமாகக் கூடிய பன்னிரு சூரியர்களின் முதிர்ந்த சுடர்களும் மாறுபடும்படி ஒளியைத் தன்னிடத்திலேற்றுக் கொண்டு தெருவில் அழகுபொருந்த வந்தான்.

(வி - ி.) குலோத்துங்க மன்னன் அணிந்திருந்தவை செந்நிறமுடையவை எனக் கூறுகின்றார். சட்கோடி - ஆறுகோடி களையுடையது. கோடி - பட்டம், நுனி, விளிம்பு, மாணிக்கம், சமந்தகம், கவுத்துவம் இவைகள் மார்பிலணிந்த மணிகள், இவை ஒவ்வொன்றும் செந்நிறமுடையன. சமந்தகம் என்பது தெய்வமணி. சத்திராசித்து என்பவன் சூரியனை வழிபட்டுப் பெற்ற மணி. அதனைக் கண்ணன் அவனிடமிருந்து பெற்றான். அம் மணிபோன்ற மணியை இம்மன்னன் அணிந்திருந்தான். அதனால் சமந்தகமும் என்றார். திருப்பாற்கடல் கடைந்தகாலத்திற்குமுன்பு பொருள்களுட் கவுத்துவமணியும் ஒன்று; அதனைத் திருமால் மார்பிற் புனைந்தார். அதுபோன்ற மணியை இம்மன்னனும் மார்பிற் புனைந்திருந்தான் என்று கொள்க. உள் + கோடு - உட்கோடு - உள்ளே வளைந்த. கேயூரத்திற்கு அடை. ஊடு - நடுவில், எறிப்ப - ஒளிவீச. நனந்தலை - நடு. கிரீடம் நடுவில் விளங்கியது. கிரீடத்தின் மாணிக்கவொளிக்கு ஆதிசேடன் படத்தின் முடியில் உள்ள ஆயிரம் நாகமணிக் கதிர்களும் நாணின என்பது. எறிப்ப, அமைய, நாண, முகந்திரிய, திருமலர வேந்தனும் வந்தான் என வினைமுடிவு கொள்க.

வரி 476—482: குறுகும்.....எய்தியவெல்லை

(பொ - றை.) நெருங்கிவந்த நடையுடைய மாதர் கூட்டமும் பதினாறு நாளும் நிறைந்த சந்திரன்போன்ற வெண்குடையுடைய அரசர் கூட்டமும் கூடி எல்லாம் அம்மடந்தையை நிலாத் தோற்றமாகக்கருதி வணங்கவும் மன்னனைத் தாமரைக்கு நாயகனாகிய சூரியன் தோற்றமாகக்கருதிப் பணியவும், புகழ்வதற்கு ஒருவரையும் உவமைசொல்ல வியலாத வடிவத்தால் மேம்பட்டுத் தோன்றும் இருவரும் அம்மறுகில் எதிர் எதிராக நின்றபோழ்தில்,

(வி - ி.) ஆயம் - மாதர் கூட்டம். கூட்டமாகிய வெள்ளம் என்க. வெள்ளம் - பெருக்கு. நீர்ப்பெருக்கு எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். திங்கட்குடையாய வெள்ளம் என்ற குறிப்பினால் அச்சொற்றொடர் அரசர் கூட்டத்தைக் குறித்தது. அரசர் கூட்டமெல்லாம் சூரியனாகவே எண்ணி மன்னனை வணங்

கினர் எனவும் பெண்கள் கூட்டமெல்லாம் சந்திரகைக்கருதி அம்மடந்தையை வணங்கினர் எனவும் கொள்க. வனசபதி - வனசம் - தாமரை. பதி - நாயகன். தாமரைக்கு நாயகன், சூரியன். சூரியனையும் சந்திரனையும் தோற்றத்திற்கண் டுவணங்குவது மக்கள் இயல்பு ஆதலின் அவர்கள் இருவரையும் அவ்வாறு நினைத்துப் போற்றினர் என்க. முத்துப்புனைந்ததால் நிலவொளியும் செம்மணி புனைந்ததால் செங்கதிரொளியும் இருவரிடத்தும் கண்டனர். இருசுடர்த் தோற்றமெனவேயெண்ணித் தொழுதனர். அத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த அவர் இருவரும் எதிரெதிர் சிற்றனர் என்க.

வரி 482—498 : தெருவில்.....போளுன்.

(பொ - ரு.) தெருவில் நெருங்கிவரும் மங்கையரது மார்பு பிளக்கும்படி அம்பு தொடுத்து அன்னவரையடுத்து வருகின்ற மன்மதன் இம்மடந்தையின் பரவிய விளக்கமான அல்குலைப் பார்த்து, அதன் பரப்பளவும் சென்ற இடையின் புறத்தையும் பார்த்துச் சாயாத கொங்கைகளின் வீக்கமும் மணம்பொருந்திய இருதோளின் நிலைமையாகிய பருமையும் ஆய்ந்து கொலையால் உலக முழுவதையும் கெடுக்கும் இயல்புவாய்ந்த அங்கும் இங்கும் உலவுகின்ற விழிகளின் கடைப்பார்வை அளவின்மையையும் கண்டு எதிரே வந்த அம்மடந்தைப்பருவப் பூங்கொடியின் முகத் தாமரையின் புருவமாகிய கொடியளவுஞ்சென்று ஊடுருவு தற்கு மனமகிழ்கின்ற இப்பூமியை நூறுகோடி கற்பகாலம் வரை யரசுபுரியும் அக்குலோத்துங்க மன்னனுக்கு அஞ்சாமல் குளிர்ச்சிதரும் விரைவான தென்றற்காற்றாகிய கொடிய தேரினை மோதும்படி எதிரே செலுத்தி வளைந்த காலினையுடைய வில்லை வளைத்துப் பின் நெடுங்கி இவன் திருமாலே யென்று துணிந்து முன்னர்த் தொடுத்த பாணத்தால் உண்டாகிய தீமையிது வென்று சிந்தித்து வறிதேபோயினான்.

(வி - ற்.) குலோத்துங்கமன்னன் உலாவரும்போது கண்ட மகளிர் எல்லாரும் காதல் கொண்டனர் என்பது தோன்ற “தெருவில் நெருங்க மகளிர் நிறந்திறக்க வெய்து, மருங்கு வருகின்ற மாரன்” என்றார். மங்கையர் காணவருவார் அருகே மன்மதனும் வருகின்றான். அமயமறிந்து அம்பு தொடுக்கின்றான், அதனால் மங்கையர் காதல் கொண்டு மயங்குகின்றார் என்பது கருத்து. எனவே அங்குவந்த மடந்தைப்பருவப்பெண்ணும் காதல் கொண்டாள் என்பது கூறாமலே விளங்கிற்று. நிறம் திறக்க—மார்பு பிளக்க. “நெஞ்சிலரவிந்தம் நீள் சூதங் கொங்கையிலே நினைக்கும் அரவிந்தம் நீள்பசலை மாம்பூ” என்று கூறுவதால், மன்மதன் முதலில் எய்யுங்களை தாமரைமலர் ;

என்பதும் அம்மலர்ப்பாணம் காதலை முதலில் உண்டாக்கும் என்பதும் அப்பாணத்தினையே நிறந்திறக்க எய்தான் என்பதும் குறிப்பாற் கொள்ளக்கிடந்தன. பாரா, நோக்கா, நிணையா, காணா, என்பன செய்யா என்ற வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள். பெருமான் வினையாகக் கொள்க. மன்னன் எதிர்வந்த மடந்தையின் அல்குல், இடை, முலை, தோள், கண்ணின்கடை தண்டான் என்பது. அக்கடைக்கண் பார்வை புருவக்கொடி மேலேறாமல் தன்மேல் உருவக் கண்டான். அதனாற் களித்தான் அவ்வாறு "களிக்கும்" பெருமானை எனக் கூட்டுக. களிக்கும் பெருமானை அளிக்கும் பெருமானை எனத் தனித்தனி கூட்டுக. போகா - போகாமல்: ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சம். உருவ - உருவியதால். களிக்கும் - மகிழ்கின்ற. உலகு அடைய கொலை யால் உடைக்கும் ஊடாடு கண்ணின் கடை எனக் கூட்டுக. ஊடு ஆடு - உலவுகின்ற. போவதும் வருவதுமா யலைகின்ற. முடிவின்மை என்பது, எங்குச்செல்கின்றது; எவ்வெல்லையில் நிற்கின்றது; எப்போது மீள்கிறது என்று காணமுடியாத தன்மையாம். கிடைக்கும் புருவக்கொடி - எதிர் தோன்றிய அம்மடந்தை. வதனம் - முகம். பங்கேருகம் - தாமரை. கொடி போல் வளைந்திருப்பதாற் புருவத்தைப் புருவக்கொடி என்பர் புலவர். கொடி புருவம் என்பது முன்பின்கை மாறி வழங்குகிறது. புருவக்கொடி முடியப்போகா உருவ என்றது புருவங்கள் மேலேறும்படி நிமிர்ந்து நோக்காமல் சிறக்கணித்துப் பார்க்க அப்பார்வை தன்மீது பட்டு மீண்டும் போகாமல் நின்ற நிலையைக் குறித்தது. உருவுதல் - துளைத்தல். ஈண்டுக் குறித்துப் பார்த்தல் என்ற பொருளைத் தந்தது. அம்மடந்தை தன்னையே குறித்துப் பார்க்கின்றாள் என்பது கண்டுகளித்தான் மன்னன். புடவி - பூமி. கற்பம் - பிரமன் வழநாள். நான்கு யுகங்களின் முடிவு பிரமனுக்கு ஒருநாள். அவ்வாறு கூடிய யாண்டு நூறு பிரமன் வாழ்நாள் என்பது இலக்கிய மரபு. சதம் - நூறு. சதகொடி - அளவற்றது என்பதை யுணர்த்தியது. "கற்பம் அளிக்கும் பெருமான்" என்றது திருமால் என்ற கருத்துப்போலும். களிக்கும் பெருமானைக் கண்டான் காமன்; அவன்பாற் சென்றான்; வில்லை வளைத்தான்; அவன் தோற்றங்கண்டு நடுங்கினன்; திருமாலென்று சிந்தித்தான். அம்பு தொடுக்காது விரைவிற சென்றான் எனக்கொள்க. அம்பு தொடுத்திருந்தால் குலோத்துங்கன் அம்மடந்தைமேற் காதல் கொள்வான். அவன் காதல் கொண்டிலன்; பார்த்துக் களித்தபடியே நின்றான். அவள்தான் மயங்கினாள் என்க. அஞ்சா - அஞ்சாமல். கடுங்கால் - வேகமான காற்று. காமவிசாரங் கொண்டவர்க்குத் துன்பந்தருவதால் தென்றற்காற்றிலைக் கொடுத்தோர் என்றார்.

மன்மதனுக்குத் தென்றல் தேர், முட்டக் கடாவி - மோதும் படி செலுத்தி; அம்மன்னன் யானையை நெருக்கும்படி செலுத்தினன் என்பது. அடுத்து நின்றபோதுதான் அறிந்தான் திருமாலென : அதனால் நடுங்கினன் என்க. முன்பு எய்த ஏவில் புகுந்தது என்றது சிவபெருமானை முன்பு எய்து அதனால் வெந்து தன்னுருவிழந்த நிலைமையை. என்று - என்று எண்ணி. இது - இச்செயல். புகுந்தது போன்றது இது; ஆதலாற் செய்யலாகாது என்று போனால். ஏவில் - ஏவுதலால்.

வரி 498—514 : திகந்தமுழுதாள்....பின்னுங்கலங்க

அம்மடந்தை, திசைமுழுதும் ஆளும் அபயன் (சோழன்) அரும்பிய நகையையும், இரு தோள்களையும் நோக்கி வணங்கினான்; தான் ஒருத்தியாய்த் தன் தன்மையிழந்தாள்: அழுதாள்; மேகலையும் மனநிலையும் வேறுபட்டாள்; சிவந்த பொன்னாடையும் இழந்தாள்; பாங்கியர்மேற் சாய்ந்தாள்; அப்போது அன்புடைய லுராகிய பாங்கியர் சோழமன்னனை நோக்கி அவனைக் கண்ணாகக்கருதி “நீ பால்முடை நாறுங் கோவியர் கையோடு கைகோத்துக் குரவைக்கூத்தாடியாய்; வீணை நரம்பின் ஒலி செய்யும் இயல்புடைய இவள் கையைக் கோத்துக் கூத்தியற்றுவது இழிவாமோ? பெரிய காளை மாட்டினங்களைத் தழுவிப்பிடித்துப் பின்னையை மணம்புரிந்தாய் நீ முன்னை நாளில்; இப்போது இவள் தனத்தைத் தழுவி மணந்து கொள்வது தவறாமோ? இடைச்சியருடுத்திருந்த கருமையான பல துகில்களைக் கவர்ந்தாய் இவளுடைய துகிலை நீ கண்டு கையாற்கவரத் தகாதோ? துளவமாலை புனைந்த மேகம் போன்ற திருமாலாகிய உனக்கு இப்புதுமை வந்தது தூயசோழர் திருக்குலத்திற் பிறந்த காரணத்தாலோ? அளவுகடந்த தறுகண்மை இம்மடந்தையினிடத்தே காட்டக் கண்டோம். இம்மடந்தைபடும் துன்பத்தை நாம் பொறுக்க மாட்டோம் என்று கூறி அவன்பாலும் இவைபோன்ற சொற்களை எடுத்துக்கூறிக் கூட்டிச்சென்று இனிய பாயலின் ஏற்ற முருக்கம்பூப் போன்ற செவ்விதமுடைய அவள் பின்னுங்கலங்கினள்.

(வி - ன்.) திக்கு + அந்தம் = திகந்தம் - திசைமுடிவு; முழுது ஆள் அபயன் எனப் பிரித்துக் கொள்க. ஆள் என்ற அபயன்; இது வீணைத்தொகை. அபயன் - குலோத்துங்கன் பெயர். அம்மடந்தை அவனுடைய குறுநகையையும் இரு தோள்களையும் பார்த்து வணங்கினாள். காதலாற் கைகுவித்து நின்றாள் எனக்கொள்க. தோற்றாள் என்பது அவட்குரிய நானை முதலிய பெண்டன்மையை யிழந்தாள் எனக்கொள்க. கலைநிலையும் திரிந்தாள் எனக்கூட்டுக. கலை - மேகலை, நிலை - மனநிலைமை. திரிந்தாள் என்பது மேகலை யணிந்தவிடத்தின் நிலலாது வேறு

பட்டது. மனம் தன்னிலமையின் நில்லாது வேறுபட்டது என்பது கருத்து. கலைநிலை என ஒன்றாக்கிக் கல்வி நிலைமை; அறிவு நிலையெனப் பொருள் கூறினும் அமையும். மயங்கி அருகுநின்ற துணைவியர் மேற்சாய்ந்தாள் என்க. துணைவியர் - பாங்கியர்; துணையாக இருப்பார். பரிந்தார் என்றது அவனைக் குறித்து இரங்கியவர் என்ற பொருளில் அப்பாங்கியரையே யுணர்த்தியது; அவள் நிலை கண்டு வருந்திப் பின்வருமாறு கூறுபவர் அவரே யாதலின். கண்டோர் கூற்றாகக் கொள்ளினும் அமையும். பரிந்தார் கூறுவன நகையோ, தவறோ, தகாதோ, வந்தோ, கண்டேம், பொறோம் என்பன. ஆயர் பாடியிற் கண்ணகை நீ வளர்ந்தபோது கோவியருடன் கைகோத்தாய். அவர்களுடைய முடைக்கை, முடை-பால் தயிர் முதலிய வற்றின் நாற்றத்தையுணர்த்தியது. “முடையெடுத்த நவந்தம் தொட்டுண்டும் கட்டுண்டும்” எனவும், “தடா நிறை வெண்ணெயும் தயிரும் கொண்டெதிர், அடாமுடைநாறு தோளாயர்” எனவும் (வில்லிபாரதம்) வருவன காண்க. அந்நாற்றமுடைய கையைக்கோத்த உனக்கு வீணை நரம்பிசைக்கும் இவளுடைய மெல்லிய கையைக்கோத்தால் இகழ்ச்சி யுண்டாமோ? புகழ்ச்சியே யுண்டாகும். வலிய ஏழ் எருதுகளைத் தழுவி நப் பின்னையை மணந்த உனக்கு எளிமையாகக் கிடைத்த இவளை மணப்பதில் என்ன பிழைவரும்? ஒரு பிழையுமில்லையே! பல கோவியர் உடுத்துக்களைந்து போட்டிருந்த கரிய உடைகளைத் கைகளால் வாரிக்கொண்டோடிய உனக்குத் திருமகள் போன்ற இவள் தந்த ஆடையைப் பார்க்கக்கூட மனமில்லையோ? பார்த்தால் குறைவு வருமோ என்று கண்ணன் செய்த இழி செயல்கூறி இவளைப் புணர்வதால் உயர்வுண்டாகும் என்பதனையும் எடுத்துக் காட்டியதாகும். விருந்து இது வந்தது - புதுமையாகிய இச்செயல் உனக்கு வந்தது, இது என்றது காதல் கொண்ட பெண்ணைக் கண்ணாலும் நோக்காது செல்லுஞ் செயலைக் குறித்தது. கண்ணகைப் பிறந்தபோது கன்னியர்களை யெல்லாம் கூட்டிக்கொண்டு கைகோத்துக் குரவைக் கூத்தாடிக் காதலித்துப் புணர்ந்து இன்ப விளையாட்டியவற்றித் திரிந்த உனக்குச் சோழர் குலத்திற் பிறந்ததால் வந்ததா இப்புதுமை என்ற கருத்துத்தோன்ற “வளவா திருக்குலத்து வந்தோ” என்றார். மன்னவன் ஆயினும் மன்னுயிரைத் தன்னுயிர் போற் புரக்குங் கடமை நிற்பாலிருக்க வேண்டுமே! கடமையையும் மறந்து கண்ணகை முன்னிருந்த நிலைமையையு மறந்து காதல் கொண்ட இவளை ஏறெடுத்துப் பாராத வன்கண்மை கொடிது என்பார் “அளவிறந்த வன்கண் இவளளவுங் கண்டேம்” என்றார். அடியேம் என்றது இவளுடைய அடிமையாகிய நாம் எனவும் உன்னுடைய (சோழன்) அடிமையாகிய நாம் எனவும்

பொருள் தரும். பரிந்தார் என்பது பாங்கியரைய யுணர்த்தும் இவள்மேற் பரிவுடையார் அவரேயாவர் ஆதலின். புன்கண் - தன்பம், மின் - அம்மடந்தை. கண் : ஏழனுருபு. இவையிவை என்றது அடுக்கு. ஆயினும் இவைபோன்ற சொற்கள் என்று கொள்க. கவிர்இதழ் - அன்மொழித் தொகையாய் அம்மடந்தையையே யுணர்த்தியது, கவிர் - முருக்கம்பூ. இதழ் - உதடு. முருக்கம்பூப் போன்ற செவ்விதழுடையாள் என விரித்துக் கொள்க. படுக்கையிற் சேர்த்தனர் பின்னும் அவள் கலங்கினள் என்க.

வரி 514—524 : துவரின்.....உள்ள மயங்கினால்

செந்நிறத்தால் விழந்து கூறும் பவளமும் வருந்த அதனினும் மேற்பட்டு உலகத்தாரை மயக்கத்தக்க இவளது திருவாய் மலருக்கும், மங்கையர் விரும்பும் மலைபோன்ற வடிவமைந்த சோழனது தோளின் புதுமையைக் கண்டு அதற்கு எதிராக இவளது சிறந்த புருவம் செய்த நெறித்த செயலுக்கும், பரந்தவிட முழுவதும் சிவப்பு நிறம் விளக்கி மடங்கி விழித்த சிறந்த கண்களாகிய தாமரை சூழ்ந்த மிக்க கொலைத் தொழிலுக்கும், அவ்விடத்திற் சோழமன்னன் தரித்திருப்பனோ? தென்றற்காற்றும் சிவவுதயமும் அவனைத் தரித்திருக்க விடுமோ? அவன் கண்கள் துயில் கொள்ளுமோ? இவள்மேற் காதல் கொள்வான், வருவான் என்று முறுக்கிய கூந்தலுடைய பாங்கியர் அவள் பால் அன்பு வைத்து மயக்க முண்டாகப் பேசப் பேச மெள்ளச்சென்று காதலையுள்ளத்திற் பதித்து மயங்கிப் படுத்திருந்தார்.

(வி - ம்.) இனையு வருந்த. இம்மடந்தை திருவாயைக் கண்டார் பவளமும் வருந்தும். அப்பவளத்தினும் மேற்பட்டது இவள் வாய். உலக முழுவதும் கண்டாலும் மயங்கும் எனத் திருவாயின் சிறப்புத் தோன்றியது. இத்தகைய திருவாயைக்கண்ட மன்னன் மயங்கா திருப்பனோ? மயங்குவான் என்பது கருத்து. நயக்கும் - விரும்பும். தோளை நயப்பார் மகளிரே யாதலின் மகளிர் நயக்கும் என வருவித்துக் கொள்க. பொருப்பு - மலை. உருவம் - வடிவம். உருவம் + தோள் - உருவத்தோள் - வடிவம்போன்ற தோள் என உவமையுருபு விரிக்க. பொருப்புப்போன்றவடிவமைந்த தோள் என விரிப்பினும் அமையும். அம்மன்னன் தோளிணைகளை நோக்கும்போது புருவம் நெறித்த செயலை "புருவஞ் செய்த செயற்கும்" என்றார். நயன்பிங்கேருகம் - கண்களாகிய தாமரை. இது வடமொழித் தொடர். செங்கேழ் - சிவந்த நிறம். மறிக்கும் - மடங்கி மடங்கிப் பார்க்கும், மறிக்கும் பங்கேருகம் - அது சூழ்ந்த படுகொலை என்று கொள்க, கொலை என்பது துன்பச் செயலைக்

குறித்தது. திருவாய் மலர்க்கும், புருவஞ்செய்த செயற்கும் பங்கேருகளுக்கும் படுகொலைக்கும் அங்கே தரிக்குமே எனக் கொள்க. தரிக்குமே - ஏகாரம் எதிர் மறைப்பொருள் தந்தது; தரியான், இங்கு வருவான் என்பது எதிர்மறை. மலராலும் செயலாலும் கொலையாலும் அவன் வருவான் என வேற்றுமையை மாற்றிப் பொருள் கொள்க. நான்கனுருபு மூன்றனுருபுப் பொருளில் நின்றது; வேற்றுமை மயக்கம். வாய் மலரைக் கண்டான்; புருவச் செயலைக் கண்டான்; படுகொலையைக் கண்டான்; அவன் காதல் கொண்டிலன் என்று எங்ஙனங் கூறவியலும்? காதல்கொண்டே சென்றான்; இனி வருவன் என்பது குறிப்பு. காதல்கொண்டவரைத் தென்றலும் நிலவும் சேர்ந்து வருத்தினும் பிரிந்திருத்தல் கூடுமோ? இரவு துயில் கொள்ளாமோ? அவன் இன்றிரவே வருவான் என்று அம்மடந்தையைத் தேற்றிய கூற்றெனக்கொள்க. "படுமே" என்று ஒரு சொல் வருவிக்க. புரிக்குழலார், மம்மர் படப்பட அம்மடந்தையுள்ள மயங்கினான் எனக்கொள்க. மம்மர் - மயக்கம். படப்பட என்றது அடைய அடைய; மடந்தையின் மயக்கத்தைக் கண்டு பாங்கியரும் மயங்கினர் என்க. படுதல் - தோன்றுதல்; உண்டாதல். பட - தோன்ற. மடந்தை செயல் முற்றிற்று. அரிவை செயல் தொடங்குகிறது.

வரி 524—542 மேலொருத்தி...ஏழினுள்

(பொ - னை.) அம்மடந்தைக்கு மேற்பருவ மெய்திய வொருத்தி (அரிவை), தாமரைப்பூவின் குலங்கள் அவள் பாதத்தைத் தலையால் வணங்கவும், பாம்புகள் வந்து தோள்களை வணங்கவும் வீற்றிருப்பவள், குலோத்துங்க சோழன் நாளைக்குப் பவனி வருவான் என்று விறலிபீர் தம் வாயாற் கூறிய சொல்லைக் கேட்டாள். கேட்டவுடன் இவ்விரா முன்னை நாட்களின் வந்த இரவின் கால அளவுடையதன்று; அன்ன வாகனத்தோள் (பிரமன்) பேரிரா இதுவேன்று கருதி வெறுத்தாள். இப்பேரிரா எப்போது விடியுமோ? இவ்விரா விடியும் வரையும் நிலவு சுடும்போலும் என்றும் எண்ணினாள். ஒளி பொருந்திய சூரியன் அவள் துயரத்தையறிந்து மாலையாகிய பகையைப் போக்கிக் காலையாகிய துணையை வருவித்தான். காலை வந்தது; கண்டவுடன் பாங்கு நின்ற மகளிர் அடுத்து அடுத்து ஒவ்வோரணிகலன்கள் கொண்டுவந்து ஏற்றி நிற்க, அவற்றை எடுத்து எடுத்து அணிந்து ஒப்பனை செய்து எழுந்தாள். எழுந்து சூரியன் முதலான அடைத்த தாமரைப் பூவாகிய மனைகளெல்லாம் திருமகள் என்று விரும்பி இதழாகிய கதவுகளைத் திறப்பவும், சக்கரவாகப் பறவை ஆணும் பெண்ணும் கூடவும், அன்றிற் பறவை ஆணும் பெண்ணும் வாயின் அலகு

களை வாங்கிக்கொண்டு நீங்கவும் வாசம் பொருந்திய பூஞ்சோலையிற் சேர்ந்தாள்; ஒளிக்கூட்டம் வந்து ஒன்றோடொன்று போர்புரியும் மாணிக்கச் செய்குன்றிற் பதித்துள்ள சந்திரகாந்தக் கல்லில் ஏறினாள்.

(வி - ி.) மேல் ஒருத்தி என்றது அரிவையை யுணர்த்தியது. ஏழு பருவப்பெண்கள் வரும் முறையாதலால் மேல் என்ற குறிப்பு அம்மடந்தைக்கு மேலுள்ள பருவத்தைக் குறித்தது. அரவிந்தம் - தாமரைப்பூ. சாதி—குலம். பூவினங்கள். தோற்றார் உயர்ந்தோர்க்கு வணக்கஞ்செய்தல் உலகியற்கையாதலால் பாதங்களின் வனப்புக்கு நாங்கள் தேற்றோம் என்று தலைவணங்கியதாகக் கொள்க. உரகர் - பாம்பினங்கள். அஃறிணையை உயர்திணையோலக் கூறினர். பாம்பினங்கள்தோள் வனப்புக்குத் தோற்றுப் பணிந்தனவெனக் கொள்க. தோளுக்குப் பாம்பு உவமைப்பொருள். தாளுக்குத் தாமரைமலர் உவமைப்பொருள். இவ்விரண்டும் வணங்கும்படி இருந்தாள். எனவே அவள் தாளழகு தாமரையினுள் சிறந்தது. தாளழகு பாம்பினமகிலும் சிறந்தது என்று சிறப்பித்ததாயிற்று. இஃது அரிவையின் சிறப்புக் கூறியது. பாம்பினைத் தோளுக்கு உவமை கூறுவது பெருவழக்கன்று; பெருங்கதையின்மட்டும் வந்துள்ளது. அதுவும் ஆடவர் தோள்கள் துணிந்து வீழ்ந்ததற்கு உவமையாக வந்துள்ளது. 'வேகப்புள்ளின் வெவ்விசைக்குலந்த நாகப்பிறழ்ச்சியிற்றேண் முதறுணியவும்' (உஞ். சசு. ௨௪) என்பது அது. மென்மையும் வழுவழுப்பும் கருதியதாகலின் பாம்பு உவமை பொருந்தும். கரும்பும் மூங்கிலும் யாமாகாணம் உவமையாம். வளவர் பெருமான் - சோழன். கிளவி - சொல். விறலியர் - இலசபாடி வெற்றிபெற்ற பெண்களைக் குறிக்கும். நாளைப் பவனியென்று விறலியர் வாய்க்கிளவி கேட்டாள் எனக் கூட்டுக. முன்வந்த இரவின் நாழிகையளவுடைத்தல்ல இன்றுவரும் இரவு. இது பிரமணுளின் இரவுபோன்றது; இது பேரிரா என்று கொண்டாள். பிரமணுக்குச் சதூயுக முடிவு ஒருநாளாகும். இரண்டு யுகமுடிவு அவனுக்கு ஓரிராப் பொழுது; அதுபோல நீட்டித்துநிற்கும் என்று எண்ணினாள். இது அவள் சோழனைக்காணும் காதலால் எழுந்த எண்ணம். 'ஊழி பலவோ ரிரவாயிற்றேவென்னும், கோழி குரலடைத்த தோவென்னும்' என்பதும், "மணந்தார் தமக்கோ ரிமைப் பொழுது மாருக் காதன் மகிழ்நர்புயம், தணந்தார்க் கூழி யாகு மெனச் சாற்றா திருந்த தகையென்னே" என்பதும் அக்கருத்திற்கியந்தவை, அம்ம - வியப்பிடைச்சொல். கொல் என்ற விடைச்சொல் ஐயப்பொருளில் வந்தது. விடியுமோ விடியாதோ கூடுமோ கூடாதோ என்பது ஐயம். விடிவளவும் நீன்று

சுடுமோ விடிவதற்குமுன் நிலவு மறையுமோ என்பது ஐயம். நிலவென்றான் (332) சுடர்க்கதிரோன் எழுந்தான் (334-335-336) எழுந்து (334) நின்றார், அடுத்தடுத்தேந்திய.....ஒப்பித்து (332, 333, 334.) காவிற்சார்ந்தான் (340) எனக் கூட்டுக. இரவு விடியுமோ விடியாதோ என்றும் நிலவு விடியும்வரை நின்று சுடுமோ சுடாரதோ என்றும் எண்ணிப்படுத்தாள் எனவும், துயிலீன்றி வருந்தியிருந்தாள் எனவும், இவள் வருந்தியது கண்ட சூரியன் இரவைநீக்கிக் காலையை வருவித்தான் எனவும் குறிப்புக் கொள்க. த்வய + ஆபரணம் - திவ்யாபரணம். வடமொழித் தொடர்; கண்ணுக்கினிய அணிகலன் என்பது பொருள். அடுத்து அடுத்து, எடுத்து எடுத்து என்பன அடுக்குத்தொடர். விரைவுப்பொருளில் வந்தன. இடைவிடாமல்பொருள் எனவும் கொள்ளலாம். மாலை என்பது இரவையுணர்த்தியது. கழலை என்பது பகலையுணர்த்தியது. கதிரோன் இரவைப் போக்கிப் பகலை வருவித்தான். இரவு அரிவைக்குப் பகைவியாய் இருந்தாள், பகல் துணைவியாயினள். துணைவியைக் கண்டவுடன் எழுந்தாள் என விளக்கக் காண்க. ஒப்பித்தல் - அலங்கரித்தல்; புனைதல். இவ்வரிவையைக்கண்ட தாமரையெல்லாம் திருமகள் என்று இதழ்க்கதவுதிறந்தன. எனவே இவள் செல்லுமிடங்க ளெல்லாம் தாமரை மலர்ந்திருந்தன என்பது. இவளைக்கண்டு மலர்ந்தனபோல மலர்ந்தனவெனக் கற்பித்ததாகக் கொள்க. சேமித்த - அடைத்த, காமித்து - விரும்பி கடை - வாயில். நேமி - சகோரம்; சக்கிரவாகம். இப்பறவை நிலவின் கதிரையுண்டு இரவுமுழுதும் திரிந்து பகலில் வந்து மலர்களில் படுத்தும்புகும்; ஆணும் பெண்ணும். அன்றில் இரவு முழுதும் பெடையுடன் கூடித் துயின்றி விடிந்தவுடன் இரைதேடச் செல்லும். இப்பறவைகளின் இயல்பு தோன்ற "நேமிமணக்க" என்றும்; "அன்றில் தணக்க" என்றும் கூறினர். அன்றில் துயிலும்போது ஆணும் பெண்ணும் கழுத்தோடு கழுத்தைப் பிணைத்து வாயலகுக்கையும் பிணைத்து உறங்கும் என்பதுதோன்ற 'வாயலகு வாங்கித் தணக்க' என்றார். மணக்க - கூட. தணக்க - நீங்க. கடி - மணம்; புதுமையுமாம். கணம் - கூட்டம், கதிர் - ஒளி. ஒளிக்கூட்டம் எனக்கொள்க. செய்குன்று மாணிக்க மணியைச் செய்தது என்பதும், அக்குன்று பலவகையான மணிகள் பதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதும் பூஞ்சோலையுடு நிற்பது என்பதும் தோன்ற "கணக்கதிர் வந்து பொருவது" என்றார். வெண்மை, செம்மை, பசுமை, நீலம் பொன்மை என்று ஒளிகள் மாறிமாறி ஒன்றோடொன்று போர் செய்வதுபோலத் தோன்றித்தோன்றி மறையுமாறு ஒளிவிசம்படி அமைந்துள்ளது அம்மலை எனக்கொள்க. இந்து—சந்திரன். சிலாதலம்—கல்லிடம்—சிலா + தலம், சந்திரகாந்தக்கல்லிடத்திலேறினாள்.

வரி 542—552 : குந்தி.....முரசோர்ந்திருந்தாள்

(பொ - றா.) குதித்துக் கடந்து செல்வனவாகிய இளமான் களைக்கண்டும், நடக்கும் அன்னங்களை விரும்பிப்பார்த்தும், கூத்தாட்டந்தொடங்கிக் களிக்குின்ற மயிர்கூட்டங்களை நோக்கியும், பாட்டுப்பாடுங் களிக்கூட்டங்களைக் கண்டும், பளிங்குச் சுவரில்வரைந்துள்ள வடிவமைந்த பாவையின் மணக்கோலத்தை நோக்கியும், நாகணவாய்ப் பறவைகள் சிரிப்புவரும்படி பேசும் பேச்சைப் புறஞ்சாய்த்துக் கேட்டும், வரிசை வரிசையாகச் சென்று மதுவுண்டு களிக்கும் வண்டுகளின் களியாட்டத்தைக் கண்டு தன்னைமறந்தும், புறக்களின் விளிக்குரல் கேட்டுக் களிகூர்ந்து வியப்படைந்தும், அவைகள் எப்போதும் மகிழ்ந்து வாழும்படி வணங்கித் துதித்துச் சோழன் பவனிவருவதையறிவிக்கும் முரசத்தின் ஒலியை ஆராய்ந்து கவனித்திருந்தாள்.

(வி - ி.) குந்தி - குதித்து. கடப்பன - அவ்விடத்தினின்றும் கடந்து செல்வன. கடப்பன மான் எனக் கூட்டுக. கடப்பன; முற்றெச்சம். கடக்கும்மான் என்பது பொருள். கன்னி-இளமை. நடப்பன அன்னம் என மாற்றிக் கொள்க. தொடக்கி - தொடங்கி. கூத்தாடத் தொடங்கிக் களிக்கு மயிற் குலம் என்க. பாட்டெடுப்ப - இடைவிடாது ஒலிக்க. பளிங்கு பளிக்கு என்று வன்றொடராயிற்று; கரும்பு - கருப்பு, வேம்பு - வேப்பு என்றவதுபோல. பளிங்கு என்பது பளிங்குச்சுவரையுணர்த்தியதாகக் கொள்க. பளிங்குச் சுவரின் ஒவியமாக வரைந்துள்ள மணக்கோலப் படிவத்தைப் பார்த்து என்பது. பாவை - சித்திரம்; ஒவியம். அச்செய்குன்றினைச் சூழப் பளிங்குச்சுவர் இருந்தது என்பது குறிப்பாற்றேன்றியது. கோவை-கோக்கப் பட்டது. கோக்கப்பட்டதுபோல ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வரிசையாகச் செல்லும் அளி எனக்கொள்க. அளி - வண்டு. களியாட்டம் - கட்டுடிமயக்கம். களியாட்ட மயர்ந்தும் - களியாட்டத்தைக் கண்டதனால் தன்னை மறந்தும். அயர்தல் - மறத்தல். கபோதம் - புற. விளி - அழைக்குங்குரல். விளிக்களி கூர்ந்து விளியாற் களி கூர்ந்து என மூன்றனுருபு விரித்துக் கொள்க. களிக்க - மான் முதலிய விலங்கு பறவைகளெல்லாம் களித்து வாழக்கருதி. வணங்கிப் பழிச்சி என மாற்றுக, கடவுளை வணங்கித் துதித்தனள் என்றவது அவற்றையே இறைவன் படைப்பெனக் கருதித் துதித்தனள் என்றவது கொள்க. அரிவை ஞாதலோடு நோக்கினள் ஆதலால் என்னைப்போல வருந்தாமல் களிப்போடு வாழ்வீர்களாக என வாழ்த்தியவாறாயிற்று. அவள் கண்ட கன்னிமானும், நடந்த அன்னமும், களித்த மயிலும் பாடிய கிளியும், மணக்கோலப் பாவையும் நகைபகர்ந்த

புவையும், கோவை அளியும் விளித்த கபோதமும். ஆணும் பெண்ணும் கூடிக்களித்திருந்த தோற்றத்தைக் கண்டாள் என்பது கருத்து.

வரி 552—572 : கழற்செழியர்வெளிப்பட்டாள்

(பொ - னா.) வீரகண்டைபுனைந்த காலையுடைய பாண்டியர்களது தமிழ்ச் சங்கத்தைவென்று கொண்டவகைய குலோத்துங்கன் உலாவரும் சங்க முழங்கும் ஒலி அச்செய்குன்றின் முழக்கம்போல எதிரொலியெழக் கேட்டு மின்னற் கூட்டம் போலப் பெண் கூட்டம் விழுந்தும் எழுந்தும் பக்கத்தில் ஓடிவர அவருடன் அமகிய தெருவிற்சென்று பூமியைச் சமக்கும் பாம்பரசன் இவளை மின்னலென்று தருதித் தந்ததுபோன்ற நாகமணி விளங்குங் காதணியிரண்டும் மயிலையொக்குஞ் சாயிலையுடையவள் முகத்தாமரையில் வெயில் வேண்டியபோது விரும்பி வெயிலைக் கொடுப்பவும், வெயிலாகிய ஒளி, மேகமாகிய கூந்தலிருட்டை நீக்காது என்று தோளணியிலுள்ள நாகமணி எல்லாச் சூரியர்களும் வந்து ஒளி வீசவதுபோலப் பரந்த ஒளியை வீசவும், இளைஞருயிரைக் கவரும் கொங்கையிற் புனைந்த ஒளி பொருந்திய கச்சானது பொன்மலையுச்சியைச் சூழ்ந்த ஒளி மண்டிலம்போல இருளை நீக்கவும், அல்குலைச் சூழ்ந்த மிக்கவொளி பொருந்திய பசிய பொன்னால் இயன்ற மேகலையானது உலகத்தை வளைத்திருக்கும் பொன்னிறமான சக்கர வாளகிரிபோல விளங்கவும், அழகிய நல்ல புறவும் சகோரப் பறவையும் மானும் பிறவும் தம்மினமென்று கருதி விரும்பிப் பின் வரவும், நெருங்கிய பொன்னாற்செய்த ஒளியுடைய காலிலணிந்த சிலம்பொலிக்கு உறவாகிய யன்னப் பறவைகள் பின்னொடர்ந்து எதிரொலி செய்து வரவும் நடந்துபோய் மானவனும், கற்குந்துறைகள் எல்லாவற்றிலும் வல்லவனும் மீனவனும் வில்லவனுமாகிய சோழனுக்கு நேரே நின்றாள்.

(வி - ன்.) கழல் - வீரகண்டை. செழியர் - பாண்டியர் ; கழலைப் புனைந்த காலையுடைய செழியர் என விரிக்க. தென் சங்கம் - தமிழ்ச்சங்கம். தென் என்பது - தென் மொழியாகிய தமிழையுணர்த்திய தெனக் கொள்க. அல்லது தென் அழகு எனப் பொருள் கொண்டு செழியர் என்ற குறிப்பால் தமிழ்ச் சங்கத்தையுணர்த்திய தெனக்கொள்க. சங்கம் கொண்டான் - குலோத்துங்கன். பாண்டியர்களை வென்று மதுரையைத் தன்ன தாக்கியவன் இவன். திருச்சங்கம் - சிறந்த சங்கின் ஒலி. இது செய்குன்றின் முழங்கிய சங்கொலிபோலக் கேட்டது. செய்குன்றின்தன், தன் : சாரியை. எதிர்த்தழங்க - எதிரொலியாக முழங்க. ஆங்குத் தெருவிலெழுந்த சங்கொலியானது செய்

குன்றிற் சங்குமுழங்குவதுபோல விருந்தது என்பது கருத்து. மின்சங்கம் - மின்னலின் கூட்டம். இது பெண் கூட்டத்திற்கு உவமை. ஒவ்வொரு பெண்ணும் ஒவ்வொரு மின்னலாகத் தோன்றினர் என்க. ஆயம் - பெண்கூட்டம். மறுகு - தெரு. எடுக்கும் - சமக்கும்; தாங்கும். பணிமன்னன் - பாம்பரசன், ஆதிசேடன். மின்னல், இடிக்குப் பாம்பு அஞ்சுமாதலின் மின்னலுக்கு வணங்கித் திறையாகக் கொடுத்த நாகமணிபோல இருந்தது அவள் காதணியிற் பதித்திருந்த நாகமணி (நாகரத்தினம்) என்பது கருத்து. அவ்வரிசையை மின்னலாகப் பாம்பரசன் கருதியஞ்சிக் கொடுத்தனன் என்க. குதம்பை - காதணி. சுடிகை - உச்சி. இஃது உச்சியிலுள்ள மணியை யுணர்த்தியது. இடவாகு பெயர் இது. சாயல் - சாயலையுடையாள் (அரிவை). வதனம் - முகம். அம்புயம் - தாமரைமலர். வதன + அம்புயம் = வதனம்புயம். இது வடமொழித் தொடர். வெயில் ஒளி சாயல், குதம்பைச் சுடிகை வதனம்புயத்து வெயில் வேண்ட வேண்டி விளைப்ப எனக்கூட்டுக. சாயல் வேண்ட எனவும் சுடிகை வேண்டி விளைப்ப எனவும் பொருத்துக. மேக + அளகம் மேகாளகம் - மேகமாகிய கூந்தல் அல்லது மேகம்போன்ற கூந்தல் எனப் பொருள் கொள்க. கூந்தலின் கருமையை யிருளாகக் கொண்டார். அவ்விருண்மேல் குதம்பைச் சுடிகை பயில் கதிர்வெல்லாது எனக்கருதியது தோட்சுடிகை என்க. அத்தோட்சுடிகை எல்லாப் பருதியும்போல ஒளி வீசிற்று எனக் கற்பித்தார் ஆசிரியர். தோட்சுடிகை - தோளணியிலுள்ள நாகமணி. தோள் வாகுவலயத்தையும் சுடிகை, அதிற்பதித்த நாகமணியையும் குறித்தது. எல்லாப் பருதிபன்னிரு குரியர். ஒவ்வொரு திங்கட்கும் ஒவ்வொரு குரியராகப் பன்னிருவர் வருவர் என்பது நூல் மரபு. குயம் - முலை. கொல்குயம் என்றது ஆடவரை வருத்தும் இயல்பு குறித்தது. குயத்து வீழ்கச்சு-கொங்கையிலணிந்த கச்சு. கொங்கை பொன் மலையாகவும், அதனைச் சுற்றிக்கட்டிய கச்சினை அம்மலையைச் சுற்றிவரும் ஒளிமண்டில மாகவும் கூறினர். சோதிச் சக்கரர் - ஒளிவட்டம். கடிதடம் - அல்குல். கடிதடந் சூழ் கேழொளியை பைம்பொன் மேகலை எனக்கூட்டுக. கேழ் - நிறம். பைம்பொன் - உயர்ந்தபொன். பொன்னாற்செய்த மேகலை என்க. பூமியை வளைந்த சக்கரவாளம்போல இருந்தது அல்குலைச் சூழ்ந்த மேகலையானது. திகிரி - சக்கரவாளமலை. செம்பொற்றிகிரி - சிவந்த பொன்னிறமுள்ள திகிரி. இது பூமியை வளைந்திருக்கும் ஒரு மலையென்றும் இதன் புறத்தே ஒரு கடல் இருப்பது என்றும் அது புறக்கடல் என்றும் கூறுவர். 'நேமி' மால் வரைமதிலாக நீள்புறப், பாமமா கடல்கிடங் காகப் பன்மணி, வாமமா ளிகைமலை யாக மன்னற்குப், பூமியு மயோத்திமா

நகரம் போலுமே” (கம்ப - அரசியற். அ) என்று கம்பர் கூறுவதும் “சுற்றுநெடு நேமிச் சுவர்க்கிசைய வெட்டுச் சுவர்க்கானிறுத்தி” (மீனாட்...பின்னாத்தமிழ்.) என்று குமர குருபரர் கூறுவதும் காண்க. புறவு சாயலும் ஒலியும் நோக்கித் தன்னினமென்று அரிவையைக் கருதியது. சகோரம் அவளது கொங்கையைத் தன்னினமென்று நோக்கியது. பூவை தன் னெலீகண்டு இனமென்று கருதியது. மான் நோக்கம் கண்டு இனமென்று கருதியது பிறவும் என்றது அங்குச்செய்குன்றில் நின்ற மயில், கிளி, அளி இவற்றையுணர்த்தியது. சிலம்பு - காலில் அணியும் ஓர் அணி. அதனுள் பரல் போட்டிருப்பர். நடக்கும்போது கலீர் கலீர் என்று ஒலிக்கும் அது. அவ்வொலி அன்னப் புள்ளின் குரலொலிபோல் இருக்கும்; அதலை அன்னந் தொடர்ந்தது எனவும், அச்சிலம்பொலிகைய அன்னத்தின் ஒலியாகக் கருதியவன்னம் பின் ஒலி செய்தது என்ற கருத்துத் தோன்ற “சிலம்புக் கன்னந் தொடர்ந்து மறுமாற்றஞ் சொல்ல” என்க. சிலம்பொலிக்கு எதிரொலி செய்தது அன்னம் என்பது, அவ்வரிவை தெருவில் குதம்பைச் சடிகை வெயில் விளைப்ப தோட்சடிகை பருதியும் போல் எறிப்ப குயத்துக் கச்சு தொலைவிப்ப, மேகலை...திகழ, புறவும்...பெட்ப, அன்னம்...சொல்ல நடந்து சென்று வெளிப்பட்டாள் என வினை முடிவு காண்க. மானவன் - பெருமையுடையவன்; மான முடையவன். புக்கதுறை வல்லவன் என்றது கற்ற கலைகள் எல்லாவற்றிலும் வல்லவன் என்பதை யுணர்த்தியது. வில்லவன் - வீற்கொடியுடையவன் (சேரன்) மீவவன் - மீன்கொடியுடையவன் பாண்டியன், இப்பெயர்கள் எல்லாம் சோழனைக் குறித்து வந்தன. இப்பெயர்களில் நின்ற நான்கனுருபு கொடைப் பொருளில் வந்தது. அவனுக்குத் தன்னுருவத்தைக் காட்டினான் என்பது பொருள். சேரன் பாண்டியன் என்றது சேர நாடும் பாண்டிய நாடும் குலோத்துங்கனுக்குள் அடங்கிய தென்பதைக் காட்டியதாம். அரிவை குலோத்துங்கனுக்கு எதிர் சென்று நின்றாள் என்க.

வரி 572—583: தானே.....புறங்கோத்தோள்

அவ்வரிவை தானே நின்று மலர்ந்த முகமும் குவிந்த கைகளுமாகி மலர்ந்த பூவும் அரும்பும்போலப் பலரும் பார்க்கும்படி தேனும் பாலும் கலந்ததுபோன்ற இனிய சொற் பேசுகின்ற மான்போன்றவன் மனமுழுவதும் கொடுத்தோள் (நினைவுமறந்தோள்) சோழனும் தடுக்காமல் தடுத்த அவளைக் கடைக்கண்ணால் நோக்கி யானையை நிறுத்தாது விரையச் செலுத்தினான். சாயாத கெங்கைகளின்மேல் ஒரு தன்மையாக வெயர்வை

முத்துப்போல் விளங்க அதனால் அவள் மணம் பொருந்திய கழுத்து முத்தினும் சங்க நிதியைப் போன்றாள்; எல்லாத்திசைகளிலும் கழன்று வீழ்கின்ற தொடிக்கையுடைமையால் செம்பென் வளையலும் வாகுவலயமும் அளிக்கின்ற தாமரைநிதியம் போலத் தோன்றினாள்; ஆராய்ந்தால் இடையடுத்த துகி லல்குவினின்று நெகிழ்வதால் தோல் உரிந்துவிழும் (சட்டைகழலும்) பாம்புப்படத்தையொத்தாள்: தளிர் தோன்றிய மாங்கொம்பு போல வந்தவள், பாலைலுள்ள மரக்கொம்புபோல உலர்ந்து வனப்பு இழந்தாள்.

(வி - ம்.) குவிகை: வினைத்தொகை. குவிந்த கை. முகுளம்- அரும்பு. மலர்ந்த முகமும் குவிந்த கையும் முறையே பூவும் அரும்பும்போலத் தோன்றியது பலர்காண. தீங்கிளவிமான்— இனிய சொற்பேசும் பெண். மான் உவமையாகு பெயர், மனம் அடைய கொடுத்தாள் என மாற்றுக. அடைய—முழுவதும், மனதைப் பறிகொடுத்தாள். மனம்போனது எனவே நான் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு முதலிய பெண்மைக் குணங்கள் நீங்கின என்பது தானே தோன்றிற்று. பாங்கியர்களை விடுத்து எதிர் நிறுத்தி நல் என்று சொல்லி நிறுத்தித் தடுக்காமல் தானே வந்து எதிர் நின்று அறிவுழிந்து மயங்கி நின்றதும் உலாவைத் தடுத்ததுபோலத் தோன்றியது என்பார் “தடாதே தடுத்தானை” என்றார். விடாதே என்பதற்குக் களிற்றை அவ்விடத்தில் நிறுத்தாமல் என்றாவது அவள் நின்றவிடத்திற்கு விடாமல் என்றாவது பொருள் கொள்க. படாம் முலை - துகிலால் மூடிய முலை எனவும் பொருள் தரும். கழுத்தினைச் சங்கநிதியாகவும் கழுத்திற்குக் கீழ்க் கொங்கைகளில் அரும்பிய வெயர்வைத் துளிகளை முத்துக்களாகவும் கொண்டு சங்கநிதியை நிகர்த்தாள் என்றார். சங்கு முத்தின்றதுபோல வேர்வைத்துளிகள் விளங்கின என்க. காதலால் உடல் மெலிந்து கைவளையும் தோள் வளையுங்கழல நின்றாள். அவள் நின்றநிலை பதுமநிதிபோலத் தோன்றியது. பொற்றொடியும் பொன் வளையமும் வேண்டியவர் எடுத்துக்கொள்ளுமாறு வீசியெறிவதுபோல விளங்கியது. அவள் நிலை. அல்குலைச் சூழ்ந்துடுத்த ஆடை நெகிழ அவள் நின்ற நிலை பாம்புப் படத்தில் தோல் உரிந்துவிழ அரவம் நின்ற நிலைபோல இருந்தது. சரம் - பாலைவனம். சரமரப்பூங் கொம்பர் எனவே பட்டமரக் கொம்பு என்பது பொருளாயிற்று. தளிர்ந்த மாங்கொம்புபோல வந்தவள் பட்டமரம்போல அழகி முந்து உடல்மெலிந்து நின்றாள். குலோத்துங்க சோழன் உலாக்காண வந்த அரிவை இவ்வாறு காதலால் வாடிக் கலங்கி நின்றனள் எனக் காண்க.

வரி 586—600 : பாங்கியரும்.....சாற்றினார்

(பொ - ரு.) அப்போது பாங்கிமாறும் இம்மன்னன் ஒன்றாகிய உடைவாளையுடைய ஒரு பாகத்தில் தூர்க்கையைக் குடியாக வைத்திருந்தாலும் மற்றொரு பாகத்தில் இவனைக் குடியாக வைத்திலனே! உரிமை பெற்றுடைய பூமாது வாழும் ஒரு தோளுக்கெதிராகிய மற்றொரு தோளை இவனுக்குத் தந்திலனே! நேராக இவனுக்கு ஒப்புடைய திருமகளுக்கு இடமாகத் தந்த உயர்த்த மாடையணிந்த மார்பினை இவனுக்கும் தந்திலனே! அரசாக்கரசுகளைய சோழன். அன்னங்களே! நீங்கள் சென்று இவன் நிலையை அம்மன்னனுக்குக் கூறுங்கள்; புறாக்களே! இன்னும் அடைக்கலமாகப் புகுந்து அவன்பாற் சேருங்கள்; நல்ல நெற்றியையுடைய பாவைகளே! கொல்லும் யானையின் பரந்த அடியின் கீழ்ப்பணிந்து வேண்டுகங்கள்! நாகணவாய்ப்பு பறவைகளே! அறநெறியை எடுத்துக் கூறுங்கள். அறியாமையும் இளமையும் உடைய பெண்மான்களே! தாவிச்சென்று அவனை வளைத்து வருத்துங்கள். மாலையில் தேனுண்ணும் வண்டுகளே! அவனை யழைப்பீர். இவ்வரிவையின் துன்பத்திற்கு முடிவு யாது என்று மனமிரங்கி அவளது காதலோய்க்கு மாற்றாக அவளெதிரே கூறினர்.

(வி - ற்.) பாங்கியரும் (586) சாற்றினார் (600) என வினை முடிவு கொள்க. இலங்கிழை - விளங்கும் அணிகலம் பூண்டவள் (அவ்வரிவை) ஆர்வம் - காதல். மாற்று - அக்காதலை மாற்றுவதற்குத் தக்ககூற்று. எதிர் - அவளுக்கெதிர் சாற்றினார். அவனுக்கு எதிர் எனக் குறிப்புரை (பழையவுரை) யிருப்பினும் அது பொருத்தமன்று; "களிமகல விட்டான்" (578) என முள்வந்திருப்பதனால் அவன் யானையை நடத்தி இவ்வரிவை நிற்கும் இடத்தை நீங்கிச் சென்றான் என்பது தோன்றுதலின், அவன் மயங்கி நிற்க அவனுக்குத் தேறுதலாகப் பாங்கியர் கூறினர் என்று கொள்க. வேந்தர்கோள் வைத்திலனே, அளித்திலனே, இசைந்திலனே என்று முதலிற் கூறினர். கொற்றவை - தூர்க்கை; வீரச்செல்வி. உடைவாள் இடையிற் செருகியிருப்பது. அதன் புடையாளாகிய கொற்றவை என்க. அவ்வுடைவாளின் அருகிற் கொற்றவை யிருப்பதாகக் கூறுவது இலக்கிய மரபு. அவள் வெற்றியைத் தருபவள் ஆதலின் உடைவாளின் மருங்கிருப்பாளாயினள். இடையின் ஒரு புடை கொற்றவையிருப்பினும் மற்றொரு புடையில் இவனை வைக்கலாம் அன்றோ? கொற்றவைபோலவே இவளும் வீரச்செல்வி தானே! ஏன் இவனை விரும்பாது செல்கின்றான் என்று தம் தலைவியைப் பெருமையாகப் பேசினார் என்க. புடை - பக்கம்.

வாரம் பெற்றுடைய என மாற்றுக். வாரம் - உரிமை; கிழமை. தோளில் வீற்றிருப்பதற்கு உரிமை பெற்றவள் தரணியாள் என்பது. தரணியாள் - பூமாதா. தோள்வலியாற் பூமியை அடக்கியாவோர் மன்னர் ஆதலால் அவர்கள் தோளிற் பூமாதா தங்கியிருப்பாள் எனக் கூறுவது மரபு. பூமாதாக்கு ஒரு தோளைக் கொடுப்பினும் மற்றொரு தோளை இவட்குத் தீங்கும் இடமாகத் தரலாம் அன்றோ? தந்திலனே. பூமாதா போன்ற வள் பொறுமையில் இவள் என்பதை யறியாமலன்றோ மன்னன் செல்கின்றான்? பூந்தாமரையாள் - திருமகள். அவள் போன்ற வளையாவன் வனப்பினால். இவளையும் மார்பின்கண் இருத்தலா மன்றோ? அதனையும் செய்திலன் அரசன். நாம் என் செய்வம் என்று இரங்கினர் எனக்கொள்க.

பின்னும் அப்பாங்கியர், அன்னம், புறா பாவை, பூவை, மான் பிணை, மதுகரம் இவற்றையழைத்துத் தூதுபோய் வரும் பூடியும் கூறினர். அவ்வரிவை வளர்த்தவைகள் அவைகள் எனவும், பாங்கியரும் அவற்றை நோக்கிப் பரிவுடன் மயங்கிக் கூறியதாகவும் கொள்க. பாவைகள் - பதுமைகள்; சித்திரங்கள். வினையாடுவதற்காகக் கையில் வைத்திருந்தனர் போலும். அவற்றை நோக்கியும் பேசினர் எனக்கொள்க. கபோதங்கள் - புறக்கள். அரற்றீர் என்றது, இவள் துயரந்தோன்றப் புலம் பிக் கூறுங்கள் என்ற குறிப்புக் காட்டியது. மன்னுயிருந் தன்னுயிர்போலக் காக்க வேண்டியது மன்னனுடைய கடமை என்ற ரீதியையெடுத்துக் கூறி இவளைக் காக்குமாறு வேண்டுங் கள்; என்ற கருத்துத்தோன்ற "செங்கோன்மை போற்றி செய்யீர்" என்றார். போற்றி செய்யீர் - போற்றுதல் செய்யுங் கள்; போற்றுங்கள். என்னவே நெறிமுறையைக் காப்பாற்றுமாறு வேண்டுங்கள் என்பது குறிப்பாயிற்று. வளைத்து உளையீர் என்றது மன்னன் உலாப்போம் வழியில் நின்று வளைத்து நாற் புறமும் செல்லவிடாது வருத்துங்கள். 'நீங்கள் வருத்துவது கண்டாவது இவள் பால் யானையைத் திருப்புவான்' என்ற குறிப் புத்தோன்ற நிின்றது. பிணைகள் - பெண்மான்கள். பேதை - அறியாமை. மடம் - இளமை. இன்னது செய்வது என அறியாது எங்களுடன் நிற்கின்றீர்களே என்ற குறிப்புக் காட்டியது பேதை என்ற அடைமொழி. அன்னங்கள் கபோதங்கள் முதலிய சொற்றீள் ஈற்றயனீண்டு விளியாயின. பா + அடி பரவிய அடி; அகலமான அடி. யானையின் பாதம் உரல்போல அகலமாக இருப்பதால் அவ்வாறு கூறுவதும் மரபு. "பாவடியாற் செறனோக்கின்.....களிறு" எனவும், "பாவடிப் பணைத் தாள்...யானை எனவும் (புறம் 15, 72) வருவன காண்க. இதற்கு எல்லையாது என்னு இரங்கி எனக் கூட்டுக. இத்துய

ரத்தை நீக்குவதற்கு வழியென்ன என்று வருந்தி இவற்றைக் கூறினர் எனக்கொள்க. அரிவை செயல் முடிந்தது. இனித் தெரிவை செயல் தொடங்கும்.

வரி 600—614 பின்னர்...வருகென்றாள்

(பொ - ஓ.) அதன்பின் பெண்களிலொருவரும் • ஒப்பில்லாத (தானே தனக்குவமையான) ஒருத்தி (தேரிவை) தன்னைப் புறங்காத்து நின்ற மாதரிற் சிலர் இரண்டுவிற் கிடக்கும் இடத்திற்கு அப்பால் நின்று வணங்கி அவளை நோக்கி “நாம் குலோத்துங்கன் சிறந்த பவனிவரும் வரையும் இங்கு ஓர் ஆடலும் பயிலாமல் இருப்போமா? சூதாடமாட்டோம்; பந்தாடுவோம் நாம்; பசும்பொற் காதணிகள் வரையும் சென்று மறித்துத் திரும்பும் கண்ணுடையாய்! வருக என்றழைக்கச் சந்தனம் பூசிய வட்டமான கொங்கைகளையும் தோளிணையையும் பாரமென்று குறியாமல் அழகிய மெல்லிய இடையையும் நோக்கியஞ்சாமல் பாங்கியர் தம்முடனே விளையாடத் தொடங்கினள். அருகில் இருந்த பாணர்களும் கூத்தரும் கண்டவர்கள் யாவரும் அவளோடு பந்தாடுதற்கு விரைந்தார். அவளுடன் நெருங்கிப் பந்தினை எடுத்தவர்கள் யாவரும் எடுத்த பந்துகள் எல்லாவற்றையும் அவளிடமே கொடுத்தார்கள். கொடுத்த பந்துகளையெல்லாம் அவள் ஒருத்தியே வாங்கினாள். அடுத்து அடுத்து முன்னர் எறிந்த பந்தினும் மூன்று மடங்கு நான்கு மடங்காக இன்னும் எறிய என்னோடு வருக என்று கூறி நின்றாள் அத்தேரிவை.

(வி - ி.) பின்னர் ஒருத்தி எனவே அரிவையின் செயல் கூறி முடிந்த பின் வந்தவள் தெரிவை என்பது குறிப்பாற் புலப்பட்டது. பொருவில் - ஒப்பற்ற. தெரிவையின் சிறப்பு “பொருவில்” என்பதுதான். ஆசிரியர் தெரிவையைச் சிறப்பித்துக் கூறக் கருதினர் போலும். “பொருவிலொருத்தி” எனக் கூறிவிடுத்தனர். இருவிலிடை—இரண்டு விற்கிடக்கும் தூரம். இவ்வாறு கூறுவது அக்கால மரபு போலும்” “ஆங்கு தனக்கோரைவிலின் கிடக்கை, நீங்காது நின்ற நேரிழை தன்னை” (மணிமே, 4 : 89, 90) எனவும், “இருவிற்கண், பொங்க விடு தவிசி விழிந்தான் போரே றனையானே” (சீவக. 2608) எனவும் வருவன காண்க. பெருமாள் என்றது சோழனை. திருமால் கோயிலுக்குப் பெருமாள் கோயில் எனப் பெயர் கூறும் உலக வழக்குண்மையுணர்க. இப்போது போது போக்குவதற்கு சூதாடுவது சிறந்ததன்று ‘பந்தாடுதல்’ என்றாள் அத்தேரிவை; சூதாடாற் பவனிகாண முடியாதென்ற கருத்தினால். சூதாடுவதும் மாதர்க்குரிய விளையாடல் என்பதை “பளிக்குநாய் சிவப்புத்

தொட்டு, படைநெடுங்கண்ணார் வட்டாட் டாடிடம் பலவுங்கண்டார்' (கம்ப. மிதிலைக் : 17) எனக் கூறுவதால் அறியலாம். முலையின் பாரமும் தோளின் பாரமும் இடையின் சிறுமையும் பார்த்தும் அஞ்சாமல் வருக என்று கூறியதை யறிந்து எல்லாரும் கடுகினார் எனக்கூட்டுக. வருக என்று-வருக என்று கூற; என்று என்ற வினையெச்சத்தை எனவெனத் திரித்துக் கொள்க. தம்முடனே கொண்டார். பாங்கியர் தம்முடனே அத்தெரிவையை யழைத்துக் கொண்டார் என்பது. அதுகண்டு அருகில் நின்ற பாணர்கோடியர் கண்டவர் யாவரும் பந்து வினையாட விரைந்து போய்ச் சேர்ந்தனர். மண்டி - நெருங்கி. பந்துகளை யெடுத்தப் பலர்க்கும் கொடுத்தார்கள். ஒவ்வெருவரும் வாங்கியடித்தனர். சூடித்து நிறுத்திப்பிள் அவளிடமே கொடுத்தனர். அவளே பந்து முழுவதையும் வாங்கியடித்து வெற்றி கொண்டாள் என்பது தோன்ற "ஒருதானே கொண்டாள்" என்றார். பந்தடிப்பதில் வெற்றியாவது முதலிற் பந்தினையெறிந்து நிலத்தில் விழாது மேலும் மேலும் கைகளாற் போக்கு வரவு செய்து எண்ணிக் கணக்கிடுவதும், நிலத்தில் விழுந்தவுடன் அடுத்த வளிடம் கொடுப்பதும், அவளும் அவ்வாறே நிலத்தில் விழுந்தவுடன் கொடுப்பதும் முறையே இவ்வாறே பந்தடிப்பதில் எத்தனை தரம் அவள் அடித்தாள், எத்தனை தரம் இவள் அடித்தாள் என்று கணக்கிட்டு உயர்ந்தவளே வெற்றி பெற்றவளாகக் கொள்வது. பந்தடிக்கும் முறையை,

“ தானே வாங்கித் தனித்தனி போக்கி
நாற்றிசைப் பக்கமும் நான்கு கோணமும்
காற்றினுங் கடிதாக்க கலந்தன ளாகி
அடித்தகைத் தட்டியும் குதித்துமுன் புரியா
அகங்கை யொட்டியும் புறங்கையிற் புகுத்தியும்
தோண்மேற் பாய்ச்சியும் மேன்மேற் சுழன்றும்
கூன்மேற் புரட்டியுங் குயநடு வொட்டியும்
வாக்குறப் பாடியும் மேற்படக் கிடத்தியும்
நோக்குநர் மகிழப் பூக்குழன் முடித்தம்
பட்ட நெற்றியிற் பொட்டிடை யேற்றும்
மற்றது புறங்கையிற் றட்டின ளெற்றியும்
முன்னிய வகையான் முன்வீ ராயிரங்
கைந்நனி யடித்துக் கையவள் வீடலும்”

எனப் பெருங் கதையிற் பந்தடிகண்டது என்ற பகுதியில் (வரி 79—92) காண்க. ஆயிரங் கையடித்தது ஈராயிரம், மூவாயிரம் என ஏற்றி எண்ணாயிரங் கைவரையடித்தாதாக வந்து ளது ஆதலால் பந்தடிப்பதில் இவள் “ஒரு தானே கொண்டாள்” எனவும், நீங்கள் முன்னடித்த எண்ணிக்கையினும் முன்று

மடங்கு, நான்குமடங்கு இன்னும் அடிக்க வருக வந்தாலும் நானே வெல்லுவேன் என்ற குறிப்புத்தோன்ற” இன்னம் எறியு வருகென்றார் எனவும் கொள்க.

வரி 614—628: அன்னம்.....மண்டபத்து

(பொ - ரை.) அன்னப்பறவையொன்று அவளிரு பாதங்களைத் தாமரையாகவும் இரு கைகளைத் தாமரையாகவும் எண்ணி மேலும் கீழும் அடிக்கடி பறந்து ஏறுவதும் இறங்குவதும்போல அவள் எறியும் அம்மனைகள், பயின்றுவரவும்; கட்டிய பூமாலை யிடையே சுழல்வது கூந்தலாகிய பந்தலுக்கிடையிடையே கால் கொடுத்ததுபோலத் தோன்றவும், மேலேசென்று கீழும் பொருள் எல்லாம் பூயியைக் கூடந்து விழாதவாறுபோல மேற்போய் வந்த பந்துகளெல்லாம் அவள் கையைக் கடவா என்று சொல்லவும், செழித்த தளிர்போன்ற கைகளால் விண்ணுக்கும் அடங்காத பல அம்மனைகளை எம்தாயே நீ விண்ணிலேற்றுகின்றனையே! அவற்றையெல்லாம் தாங்குகின்றனையே! இச்செயல் இங்கு அருமையானதே; எவராலும் புகழ்வதற்கரிய இரு கைகளோ, இரு கால்களோ, இரு கண்களோ விரைந்துசெல்வன எவையென அறிய வியலாதுபோலும். ஐயோ எவரும் வியப்பது பொய்யோ! நீ பொட்டிட்ட நெற்றியுடைய திருமகளேயென்று உலகத்தார் வியப்பாரே என்று பாணர் பொருநர் பாங்கியர் எல்லாரும் புகழும்படி அளவுகடந்த பந்தாட்டமும் அம்மனையாட்டமும், ஆடிப்பருத்த கொங்கையையுடைய மங்கையர் யாவரும் பாராட்ட மீண்டு நீராட்டு மண்டபத்துக்கு வந்து (இருந்தாள்).

அன்னம் (614) என்பதுமுதல் உலகு வியப்பவென்றோடு (626) என்பதுவரை அம்மனை வினையாடல் கூறப்படுகின்றது எனக் கொள்க. அம்மனையாடல் என்பது மேலே பல வம்மனைக்காய்களையெறிந்து அவைகளில் ஒன்றுங் கீழே விழாதவாறு இரு கைகளாலும் அடித்துக்கொண்டே யிருப்பது. பாதம் வரையும் கீழிறங்கிவாரிலும் நிலத்தின் விழாது குனிந்து கையான் மேலேற்றவேண்டும். வெள்ளிய அம்மனைகள் மேலிருந்து கைக்கு வருவது அன்னப்பறவை கையைத் தாமரையெனக்கருதி வருவது போலத் தோன்றியது; கையைவிட்டுக் கால்வரை பிறங்கிவந்து பின் மேற்செல்வது இருகால்களையும் தாமரைமலரென எண்ணி அன்னம் இறங்குவதுபோலத் தோன்றியது. கூந்தல் ஒரு பந்தர்போலத் தோன்றியது. கூந்தலின் குடிய பூமாலை பந்தலிற்கட்டிய தோரணம்போலவும், அம்மனைகள் நாற்புறமும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஏறுவனவும் இறங்குவனவும் ஆகிய தோற்றம் பந்தற்கால் பரப்பிய காட்சிபோலத் தோன்றியது.

அம்மனைகள் எல்லாம் அத்தெரிவையின் இரு கைகளையும் கடந்து கீழ்விழாத இயற்கைக்கு உவமை "அடையவிழுத்தன பார் கடவா வாறு" என்பது. விழுந்தன அடைய என மாற்றுக. மேலிருந்து கீழ்விழும் பொருள்கள் எல்லாம் பூமியிலேயே விழுவதுபோல அம்மனைகளும் அவள் கைகளிலேயே விழுந்தன என உவமை விளக்கம் கொள்க. கொழுந்தளிர்: அடையடுத்த உவமையாகுபெயர். தளிர்போன்ற கையை யுணர்த்தியது. எம்மனை: விளி. எம் அன்னையே என்பது பொருள். அனை எனக் குறைந்துநின்றது தொகுத்தல். அம்மனை ஏற்றுதி - அம்மனையை ஏற்றுகின்றாய். விண்கொளா அம்மனை என்றது பல அம்மனைகளை யுணர்த்தியது. அம்மனைமேலிருந்து வருவதை முதலிற் கண் நோக்கவேண்டும். அது வருமிடத்திற்குக் கால் விரைந்து செல்லவேண்டும். கை அதனை அடித்து மேற்செலுத்த வேண்டும். பின் அடுத்துவரும் அம்மனைகளையும் அவ்வாறே அடித்து அடித்து மேலேற்றவேண்டும். இவ்வாறு செய்வதற்கு இரு கண், இரு கால், இரு கை இவை விரைவாகச் செல்லவேண்டும்; அவ்வாறு செய்வது அரிய செயல் என்பது தோன்ற "கண்ணே.....ஐயோ அறிதலரிது என்ன" பலரும் வியந்தனர் என்றார். மண்ணுலகிற்பிறந்த மங்கையர் இவ்வாறு வினையாடல் அரிது; இவள் திருமகளே வந்து பிறந்தனள் போலும் என்று உலகத்தார் வியக்குமாறு இருந்தது என்று ஆங்குக் கூடியவர் யாவரும் கூறினர் என்க. உலகு—உயந்தோரைக் குறித்துநின்றது. இங்குப் பந்து அம்மனை பயின்று உயர்ந்தோரை யுணர்த்தியதாகக் கொள்க. வியப்ப - வியப்பார்கள். உலகு வியப்ப எனக் கொள்க. ஆட்டும் நீராட்டுமண்டபத்து வந்து எனக் கூட்டுக. "வந்து நீராடியிருந்தாள்; அங்கு நீராடியிருந்தபோது" எனச் சொல் வருவித்துக்கொள்க.

வரி 628—632: விந்தை.....புகுந்தொழிந்தாள்

(பொ - னா.) வெற்றித்திருவின் தலைவனும் அநபாயனும் ஆகிய சூலோத்துங்கன் பவனிவரும் பெரிய மூன்று முரசத்தின் பேரோசை முழக்கங் கேட்டவுடன் அத் தெரிவை பாங்கியர் ஏந்திய ஒரே உடையை உடுத்தினளோ உடுக்க இல்லையோ தெருவிற்குப்போய்ப் புகுந்து செயல் மறந்தாள்.

(வி. ம்.) விந்தை பெருமான் என்றது வெற்றித்திருவுக்குத் தலைவன் என்பது. எனவே அத்தூர்க்கையின் பெருமை துலங்குவதற்கு இவனே காரணன் என்பது விளங்கும். அநபாயன் என்பது அவன் பெயர். மூன்று முரசம் ஆவன: படைமுரசு, கொடைமுரசு, மணமுரசு என்பன. இம்மூன்றுள் அரண்மனை

வாயிலில் ஓவ்வொன்றும் உரிய காலங்களில் முழங்கும்; இப்போது அரசன் உலாவநதலால் அம்முன்றும் இங்கு முழங்கின. ஒரு மாதர்—அத்தெரிவைப் பருவத்தாள். முழக்கங் கேட்டவுடனே ஆடையைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டு ஓடினாள்; உடுத்தாளோ அல்லது உடுத்திலளோ அத்துணை விரைவிற சென்றாள் என்பது தோன்ற ‘உடுத்தாளோ இல்லையோ’ என்றார். உடுத்தது மட்டும் அன்றி மற்றையது ஒன்றுஞ் செய்யாது தெருவிறகுச் சென்றாள் என்பது குறிப்பு. ஒழிந்தாள் என்பது தன்னை மறந்தாள் என்ற பொருளைத் தந்தது. ஒழிந்தாள் - நீங்கினாள். பெண்மைக்குரிய பண்புச் செயல் நீங்கினாள் என்பது கருத்து.

வரி 632—658 : மாந்தளிரும்.....எதிர்கொண்டு சென்றாள்

(பொ - ளா.) மாந்தளிரும் பல பூந்தாதும் பொன்மாலையும் குளிர்ந்த செங்கழுநீர் பூவும் வேறு அணிகளும் மேன்மறையாத கூந்தலுக்குச் சோழன் விரும்பும் யமுனையாற்றின் அகையும் காவிரியாற்றின் கருமணலும் தோற்றுப் புறங்கொடுப்பவும் பின்பு, ஒழுங்கான செவ்வரி பரந்த விழிகளினூடு மையொட்டாத தால் அவ்விழிகள் அழகு கெடாமல் செருக்குற்று நிற்கவும், மணிகளையும் பயந்திருந்த சங்கானது இன்று ஒரு மணியையும் ஈன்றிலது என்று கூறும்படி செழித்த கழுத்து விளங்கவும், நின்று ஒளிவீசும் உயர்ந்த அணிகலன் புணையாத இரு தோளுக்கும் இரு பச்சை மூங்கில் பெருமையழிந்து தோன்றவும், பொன்னொளிபரவும் கச்சுப் புணையாததால் இடையொடியும்படி கொங்கை பருத்துத்தோன்றவும், பச்சையொளிவிடும் அழகிய வயிறு அவ்வயிற்றினைக்கட்டும் (உதரபங்கனிம்) அணியைக் கொள்ளாமல் நீங்கி வளர்ந்து ஆலிவைத்தளிரினும் மெல்லிதாகித் தோன்றவும், ஒன்றாக மேல் இருந்து இறங்கிய ஒப்பற்ற சாம ரேகையும் உந்தச்சுழியும் வெளியே வந்து தெரியவும், பொருந்திய ஒலியொடு கூடிய மேகலையாற் கட்டப்படாத அல்குல் திசையின் பக்கமெல்லாம் பரந்து செல்லவும், மேலே பாரம் பொருந்திய கிம்புரியாற்பூட்டப்படாத துடை வெள்ளிய ஆடையுறையில்லாத மரகதம்போலத் தோன்றவும், ஒலிக்கின்ற சிலம்பு புணையாத அடியாகிய செந்தாமரைமலர் ஒலிக்குங்குரல் இல்லாமையால் அஞ்சாமல் ஓடவும், பாங்கியர் “எம் தலைவியே நீ பல அணிகலன்களையும் உலகம் நிலைபெற்றிருப்பதற்காகத் தரித்துக்கொள்” என்று எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழ்ந்து நின்று பாராட்டவும், அழகிய அவள் உருவத்தின் நிறவொளியானது பரவிச்சென்று உலகமுழுவதிலும் செல்லவும் தெருவில் சோழனையெதிர்கொள்ளச் சென்றாள்.

(வி - ற்.) கூந்தலில் மாந்தளிரும் பூந்தாதும் போன்மாலை யும் கமுநீர்ப்பூவும் புனைவது இயற்கை. அவைகள் கருங்கூந்தலின் நிறத்தை மறைத்துப் பல்வேறு நிறங்களைத் தோற்றுவிக்கும். கருமைநிறமட்டும் தோன்றாது. இவள் உடுத்த துகிலோடே வந்தனளாதலின் ஒன்றுங் கூந்தலில் இல்லை. அன்றியும் நீராட்டியவுடன் புறப்பட்டதாலும் கூந்தல் தன்னியற்கையாகிய கருமைநிறத்தைக் காட்டியது; அதுகண்டு யமுனையாற்றலையும், காவிரிக்கருமணலும் தோற்றன. யமுனைநீர் நீலநிறம் வாங்க்தது. அதனால் அவ்வாற்றலையைக் கூந்தலுக்குத் தோற்றதாகக் கூறினர். புறம்புதையா ஒதி என்றது, மாந்தளிர் முதலிய வற்றால் புதைக்கப்பட்டாத கூந்தல். புதைத்தல் - மறைத்தல். புறங்கொடுப்ப எனவே புறங்கொடுத்தோடுமாறு கூந்தல் தோன்றவும் எனக் குறிப்புக் கொள்க. விழிகளிற் கரிய மையெழுதின் அம் மை இமைகளில் ஓட்டிப் பார்வையை மங்குவிக்கும், மையணியாது இவள் வந்தமையால் விழிகள் மழுங்காமல் மதர்த்து நின்றன என்பது கருத்து. “கைபோய் மதர்ப்பு” என்பது ஒழுங்காகச்சென்று மதர்த்துநிற்க என்றபொருளைத் தந்தது. கை - ஒழுங்கு, மாணிக்கம் புனைந்ததொரு சங்கம் பயந்தது இன்று எனச் செழுங்கழுத்து விளங்க எனக் கூட்டுக. முன்பு மாணிக்கமாலை புனைந்திருந்த சங்கமானது ஒன்றையும் பயந்த தில்லை என்று பிறர் சொல்லும்படி செழித்த கழுத்து விளங்க முன் என்பதும் என்று என்பதும் வருவித்துக்கொள்க. மாணிக்கம் மணிகளிற் சிறப்புடையதாதலால் மாணிக்கத்தை மட்டும் கூறினர். கூறினும் மாணிக்கமாலை முதலிய மணிமாலைகளைப் புனைந்த ஒரு சங்கம் எனக்கொள்க. பயந்தது இன்று - பெற்ற தில்லை. சங்கம் முத்தினையாவது ஈனும்; அதனையும் ஈன்றிலது வறிதே யிருந்தது என்ற குறிப்புத் தோன்ற இன்று பயந்தது என விளங்க என்றார். செழுங்கழுத்து ஒரு சங்கம் என விளங்கியதேயன்றி அச்சங்கம் முத்து மாணிக்கம் முதலியவற்றையின்றதுபோல விளங்கவில்லை என்பது கருத்து. உச்சக்கலன் - உயர்ந்த அணிகலம். அணிகலம் புனையாத தோளிணைகள் தம் இயற்கையழகைக் காட்டின; அவ்வழகு கண்டு காம்பு பாடழிந்தன. பச்சைப் பசங்காம்பு - மிகவும் இளமையான பசிய மூங்கில். பச்சைக்குழந்தை என்பது போன்றது, பாடழிய எனக் கூறினும் பாடழியும்படி தோளிணைகள் விளங்க எனக் கொள். நிச்சம்—நிச்சயம் என்பது குறைந்து நின்றது. உறுதி என்பது பொருள். பொலன் அசம்புகச்சு - எனக் கொள்க. பொன்னொளி விளங்கும் கச்சு. அசம்புதல் - ஒழுகுதல். அற்றத்தே, மறைந்தபோதே. கச்சு மறைந்தபோதே; கச்சுக் கட்டாதபோதே கச்சு இல்லாதபோதே என்பது

பொருள். விசும்பு—வானம். இஃது இடைக்கு உவமை. விசும்பு உவமையாகு பெயராய் இடையை யுணர்த்தியது. குடிவாங்க அவ்விடத்தினின்றும்போக. இடையற்றுப் போம்படி கொங்கை பருத்துத் தோன்ற என்க. உதரபந்தனம் - இடையிற் கட்டுவதாகிய ஓர் அணி; கோள் - கொள்வது. அவ்வணியைக் கொள்ளாததால் வயிறு ஆலந்தளிரினும் மெல்லிதாகத் தோன்றியது. ஐது ஆகி - மெல்லிதாகி. ஓர் மேல் இழியும் என மாற்றுக. ஒன்றாக மேலிருந்து இறங்கிய சாமரேகை என்க. சாமம் - பச்சை. ரேகை-வரி. இது மயிரொழுங்கிணையுணர்த்தும். உந்திச்சுழி : உருவகம். நீர்ச்சுழி போன்றது அது. இடையில் உடைநில்லாது சரிந்ததால் கொப்பூழும் அதற்கு மேலுள்ள மயிரொழுங்கும் வெளிவந்து தோன்றியதென்க. கெழிய - பொருந்திய. இசையின் கலாபாரம் என்பது ஒலியுடைய மேகலையைக் குறித்தது. இசை—ஒலி; இயைந்த என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். கலா + பாரம் - கலையாகிய கனமான பொருள். இது வடமொழித்தொடர். யாப்புறா - கட்டப்படாத. மேகலை புணையாத வல்குல். அல்குல் திசையின் புடையடையச் செல்வதுபோலப் பரந்துதோன்ற என்க. கிம்புரி—பூண். இரு துடைகளிலும் அணியும் அணியின் பெயர் கிம்புரி. கிம்புரி பூட்டப்படாத துடையானது தூசுறையில் மரகதம் ஒப்பத் தோன்றியது. தூசுஉறை - உடையாகிய உறை. உறையின் மரகதம் - உறையினுள்ளிருக்கும் மரகதம், இல் : ஏழனுருபு. துடை மரகதமாகவும் உடை உடுத்திருப்பது அதற்கு உறையாகவும் தோன்றியது. மரகதமாகத் தோன்றியதற்குக் காரணம் மயிரொழுங்குபோலும். அறையும்—ஒலிக்கின்ற செந்தாமரை என்றது இருபாதங்களையும். பாதங்களில் சிலம்பு முதலிய அணிகள் இல்லாததால் நடக்கும்போது ஒலி தோன்றவில்லை. ஒலி தோன்றாமையாற் பாதங்கள் விரைவாகச் சென்றன என்பது; சிலம்பொலி கேட்பின் கால்கள் விரைந்து செல்கிறோம் இடையொடிந்துவிடுமோ என்று அஞ்சும். ஒலிகேளாமையால் விரைவா மெதுவா என்பதைக் கால்கள் தாம் அறிந்து கொள்வதற்கு வழியில்லை என்ற கருத்துத்தோன்ற “சிலம்பு குரலஞ்சா தோட” என்றார். கால்கள் ஓடின என்க. அணிகலன்களால் உன் உருவை மறைத்துச் செல்லின் உலகம் நிலைநிற்கும். நீ இவ்வாறு இயற்கை யெழில் தோன்ற வெளிச்சென்றால் உன் வடிவுகண்டுமயங்கி ஆடவர் பலர் உயிரிழந்துவிடுவார். உலகம் அழிந்துவிடும் என்பதை நியறியாது செல்வது நன்றன்று, உலகம் நிலைபெறுவதற்காகவாவது அணிகலன் தரித்துச்செல்; செல்லாதே இவ்வுருவுடன்; என்றென்று பாங்கியர் கூறித் தடுக்கவும் அதனையும் செவியேற்காமல் வந்தனள் என்பார், “உலகந்

தரிப்பத்தரியென்று.....பாராட்ட” என்றார். அத்தெரிவையின் உருவத்தின் ஒளி யெங்கும் பரந்துசென்றது அத்துணைச் சிறந்த வனப்புடையாள் என்பது தோன்ற “உருவிலொளியே யுலகடையக் கோப்ப” என்றார். புறங்கொடுப்ப, மதர்ப்ப, விளங்க என்பனபோலவரும் செயவென் வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களையெல்லாம் உம்மை கொடுத்து நிறுத்தி சென்றாள் என்ற வினைமுற்றுடன் கூட்டி முடிக்க. உடுத்த உடையுடன் பாங்கியர் தடுத்துப் பாராட்டவும் நில்லாது பவனியைக் காண்ப்பரிவுடன் வந்து தெருவில் நின்றுள் அத்தெரிவை என்பது.

வரி 658—672: பெருமாளும்.....மலரணை மேலிட்டார்

(பொ - று.) குலோத்துங்கசோழனும் வெற்றிக்குடை நிறுவின்கீழ் வடக்கின்கண் னுள்ள மேருமலைபோன்ற வெற்றி தரத்தக்க மதயானைமேல் உலாவந்தான். ஒருவர் நோக்கத்தை யொருவர்பற்றி அவ்விருவரும் தம்மில் எதிர் எதிராக நோக்கி ஒருவரைப்போலவே காதலால் ஒத்திருந்தார். சோழமன்னனுக்குத் தான் மறந்த கடல்கடையவந்த திருமகள்மீது சிறந்த தெளிந்த மனஞ்செல்லத் தன் மார்பாகிய மலையில் திருமகள் இருப்பதனால் இவளைத் தன் சிறந்த மனத்தாமரைமலரில் வைத்துக்கொண்டு சென்றான். பூமியையோரடியால் அளந்து கவர்ந்து இரண்டு தோளினும் வைத்த திருமாலின் (சோழனுடைய) அழகினை, மிகவும் இளமைவாய்ந்த மான்போன்ற மருண்ட நோக்கத்தான் முகந்து முகந்து உண்ட மடமைவாய்ந்த அத்தெரிவையைப் பார்த்து அருகுசென்று தொட்டுத் தழுவி அவனைக் கண்டுமயங்கிய தாய்மார்கள் பூப்படுக்கைமேல் எடுத்துப் போட்டார்கள்.

(வி - று.) எதிர் கொண்டு சென்ற அத்தெரிவைக்கு எதிரே குலோத்துங்க சோழன் வந்தான். அவன் ஏறிவந்த யானை மேருமலைபோலத் தோன்றியது. பெருமான்—திருமால். இது ஈண்டுக் குலோத்துங்கனுக்காயிற்று. பற்றி என்பது கண்பார்வை ஒன்றையொன்று கவ்வியது என்றது. கையினுற் பற்றுவதுபோலக் கண்ணினுற் பற்றினர் எனக் கொள்க. பற்றுதல்—இழுத்துக்கொள்ளல். “அண்ணலும் நோக்கினுள் எனவும் நோக்கினுள்” எனவும், “பருகிய நோக்கெனும் பாசத்தாற்பிணித் தொருவரை யொருவர்தம் முள்ள மீர்த்தலால், வரிசிலை யண்ணலும் வாட்கண் ணங்கையும் இருவரு மாறிப் புக்கிதய மெய்தினார்” எனவும் வரும் கம்பர் (மிதிலைக் 37) வாக்கின் கருத்தினை யொப்புநோக்குக. இருவரும் பற்றியீழுத்து ஒருவரையொருவர் தம்முள்ளத்திலமர்த்தினர் என்பது கருத்து. எனவே இருவரும் ஒருவர்மேலொருவர் காதல்

கொண்டு காதலால் இருவரும் ஒத்திருந்தனர் என்பது. நோக்கா - நோக்கி; இது செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். குருசில் - தலைவன்; இது சோழனை யுணர்த்தியது. திருமால் முன்னர்க் கடல் கடைந்தபோது திருமகள் அக்கடலிற் றேன்றினள் எனவும், திருமால் பின்னர்க் குலோத்துங்கசோழ னை வந்து பிறந்ததனால் அவளை மறந்தான் எனவும், மறக்கப்பட்ட திருமகள் தானே யெதிர்வந்தபோது அன்பு தாலே தோன்றி யது எனவும் கருத்தமைய "மறந்த கடல்.....திருவுள்ளஞ் செல்ல" என்றார். முன் ஒரு திருமகள் மார்பிற் பதிந்திருப்பதால் இவளை மார்பில் வைத்தற்கிடமில்லையென்றுணர்ந்து உள்ளத் தாமரையில் இருத்தினான் என்பார். "ஆகநகம்.....கோகனகத் திற்கொடுசென்றான்" என்றார். ஆகம் + நகம் = ஆகநகம் - மார்பா கிய மலை. கோகனகம்—தாமரை. உள்ளக்கோகனகம் - முனத் தாமரை - இவை உருவகம். மால் செவ்வி மடநோக்கால் முகந்து முகந்து பருகுமடமகள் எனக் கூட்டுக. மால் - குலோத் துங்கள். செவ்வி - அழகு. செவ்வியை என இரண்டனுருபு விரித்துக்கொள்க. முகந்து முகந்து : அடுக்கு இடைவிடர்மைப் பொருளில் வந்தது. பருகுதல் - குடித்தல். முகத்தல் - அள்ளு தல். கையால் அள்ளி அள்ளிக் கள்ளினை வாயாற்பருகி வயிற் றுள் நிரப்புதல் போலக் கண்ணால் அழகினை நோக்கி நோக்கி உள்ளத்திலெண்ணி யுள்ளிருத்தினான் எனக் கொள்க. கள்ளிப் பருகினார்க்கு மயக்கம் வந்ததுபோல இவனுக்கு மயக்கம் வந்தது எனக்கொள்க. முகந்து, பருகி என்றவை, நோக்கத்திற்குரிய வினைகளல்ல ஒப்புடைய வினைகள் எனக் கொள்க. பாரா- பார்த்து. அவள் மயங்கிய நிலையில் உயிரற்ற உடல்போல் நின்றாள் என்பது தோன்ற "எடுத்து மலரணைமே விட்டார்" என்றார். தானே இயங்காப்பொருள்களை எடுத்துப்போடுவது போலப் போட்டார் அவளை; உணர்ச்சியற்றுக்கிடந்தாள் மலரணைமேல் என்று கொள்க. முருகு - மணம், இளமையும் ஆம். செவ்வி முருகு கமழ—அழகும் இளமையும் தோன்ற என் றுவது, அழகாகிய மணம் வீச என்றுவது விரிக்க. மடுத்து- கைகளைக்கொடுத்து, முயங்கி - தழுவி. எடுத்து - தூக்கி. சோழன் இத்தெரிவையை உள்ளத்திருத்திச் சென்றான். தாய் மார் இவளை யெடுத்துப் படுக்கையிற் போட்டார் என்க.

வரி 672—680 : அடுத்தோருவர்.....சிறிதே தேளிந்தாள்

(பொ - றை.) அன்னம்போன்ற பெண்ணே! நின் கொண் டையிற் புனைவதற்காக ஒருவராலும் அடுத்துச்சென்று பறித் துக்கொள்ள அரிதாய் கற்பகப் பூமாலையும், இடையில் உடுத்து வதற்காக நெய்வதற்கு அரிய பொன்னுடையும், அல்குலிற்

புனைவதற்குச் செய்வதற்கரிய துனையமைந்த மாலைமாகிய மணிக் கோவையும், தோளிற்புனைவதற்கு உயர்ந்த பொன்னாற் செய்யப்பட்ட வாசுவலயப்பணியும், கொங்கையிற் பூசுவதற்குக் காவிரியாறு பாயும் புகார்நகரில் உள்ள சந்தனக்குழம்பும், செவிகளிற் புனைவதற்கு வல்லத்திலுள்ள இனைய பனங்குருத்தாற்செய்த தோடும் உன் காதலனாகிய குலோத்துங்கசோழன் அளிக்கப்பெற்று நாம் வந்தோம் என்றுகூறி அவள் மனத்தைத் தெளிவிக்க அத்தெரிவை சிறிது மனந்தெளிந்தாள்.

(வி - ம்.) அன்னமே : விளி. அன்னம் உவமையாகுபெயராய் அத்தெரிவையுணர்த்தியது. கொண்டைக்கும், நீவிக்கும், அல்குற்கும், தோளுக்கும், காதிற்கும் என்பவற்றிலுள்ள உம்மைகளைப் பூமாலை, பொற்றுக்கில், கோவை, பணிவனையம், பனந்தோடு இவற்றிற்கேர்த்து கொண்டைக்குப் பூமாலையும் நீவிக்குப் பொற்றுக்கிலும் என்பனபோல எல்லாவற்றையுங்கூட்டுக. நீவி - துகிலுக்குப் பெயர் ; இஃது உடையுடுத்தும் இடையையுணர்த்தியது. கொய்யாத, நெய்யாத, செய்யாத என்ற எதிர்மறைப் பெயரெச்சங்கள் அவ்வப்பொருளின் அருமையைக் காட்டியது. கொய்யப்படாத கற்பகப்பூமாலை எனவே இக்கற்பகப்பூமாலை ஒருவராலும் மலர்பறித்துக் கட்டவியலாது. குலோத்துங்கன் உன்பொருட்டாகவே அருமைபாகக் கட்டுவித்துத் தந்தான் என அதன் அருமை தோற்றுவித்தனர். இதுபோலவே மற்றைப் பொருள்களையும் விளக்குக. தொங்கல்—மாலை. துளைக்கோவை - துளைசெய்து கோக்கப்பட்டவை. எட்டுக்கோவை, பதினாறு கோவை, முப்பத்திரண்டு கோவை என மாலைபோலக் கோக்கப்படுவதால் தொங்கல் துளைக்கோவை என்றார். “ஏழு கோவைகளாற் சூழ்ந்த எழின் மணி மேகலைப்பேர், காழிருநான்கே காஞ்சி, கலாபமீரெட்டுத்தாமம், தாமுழுவாறு கோவை சாற்றிய பருமமென்ப, வீழுமெண்ணுன்கு கோவை விரிசினக யென்பதாமே” (குடாமணி டி. எ. உஎ) என இவற்றின் பெயர் காண்க. அல்குலைச் சூழ்ந்து கிடக்கும் அணியாம் இது. பணிவலையம் என்பதை வலையப்பணி என மாற்றுக. வாசுவலையமாகிய அணி என்பது பொருள். பொன்னி—காவிரி. புகார் - காவரிப்பூம்பட்டினம். இந்நகரில் உள்ள சந்தனக்குழம்பு நன்மண முடையது எனவும் வல்லத்திற் செய்யப்பட்ட காதணி சிறந்தது எனவும் விளங்கும். இத்தகைய சிறந்த ஆடையணிகளை அரசன் எம்மிடத்தே கொடுத்தான் : அவற்றைக் கொடுவந்தேம்; இனி ஆத்தமாலையும் கொடுப்பான். உன்மேற் காதலுடையவனெனக் கண்டுவந்தேம் என்று, பொய்யுரைபல புகன்று, அத்தெரிவை மனத்தைத் தேற்றினர் எனவும், அவளும் அவ்வுரையைப் பற்றுக் கோடாகக்

கொண்டு சிறிது தெளிந்தாள் எனவும் கொள்க. தெரிவையின் செயல் முடிவுற்றது, இனிப் பேரிளம் பெண்ணின் செயல் கூறுகின்றார்.

வரி 680—694: கிளிக்கிளவி.....வருதமரங்கூற

(பொ - ரை.) கிளியின் சொல்லைப்போல இனிமைபாகப் பேசு மற்றொருத்தி (பேரிளம்பெண்) அவள் செந்தாமரைப்பூவின் மீது என்னோடு பகைத்து ஒருத்தி வாழ்கின்றாள் என்று திருமகளைப் பழித்து வெறுத்துக் கூறும் சிறந்த அழகுச் செருக்குடையவள். தென்னைமரத்தின் இளம்பானையின் சுற்றிலும் கட்டிய குடத்தின் ஊறிவழிந்த மதுவைப் பொன்வள்ளத்தில் ஊற்றி மீண்டும் வயிரமடலொன்றில் வடித்துக்கொடுக்க அதில் ஒரு துளியை நகத்தாற்றெறித்து வண்டுகளை நீக்கி அமையம் நோக்கிக் கையில் ஏந்தி முகமன்கூறி அருகிலிருந்து ஒளிபொருந்திய சந்திரன்போன்ற முகமுடைய பாங்கியொருத்தி கொடுப்ப அக்கள்ளையுண்டு குதலை மொழி பேசிக் குயிலுக்கும் கிளிக்கும் நடுக்கமுண்டாக்கி உலகத்தில் தன்னெற்றியை வியர்வையால் அழகுறச்செய்து குலோத்துங்க சோழன் முன்செய்த கொடுமையை மறந்து வெளிவிட்டு அஞ்சாமல் அவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டுத் தன்னருகேயிருந்த பாணனை நோக்க, அவன் குலோத்துங்கன் உலாவரும் முரசொலி முதலியவை முழங்குகின்றன என்று கூற.

(வி - ி.) கிளிக்கிளவி - உவமைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை. கிளி - ஆகுபெயராய் அதன் சொல்லுக்காயிற்று கிளிமொழிபோன்ற கிளவியுடையாள் என விரியும். கிளவி - சொல். அழகில் எனக்கு ஒருவரும் நிகரிலர். செந்தாமரை மலர்மேல் ஒருத்திதான் இருக்கிறாள் என்று நினைத்து அத்திருமகளைச் சினந்து நோக்கும் தன்மையுடையவள் என்பது தோன்ற “திருமகள் வாழுமெனச் செறுவாள்” என்றார். வாழும் - வாழ்வள். என—என்று கருதி. செறுவாள்—சினப்பாள், வெறுப்பாள். திருமகளேயன்றி வேறு பகையில்லை என்று கருதுவாள் என எழிலின் சிறப்புக் கூறினர். தென்னம் பாளைகளை யரிந்து அவற்றிற் பல குடங்களைக் கட்டித் தொங்க விட்டுப் பின்னர் அக்குடங்களையிறக்கி அதில் நிறைந்த கள்ளினை வடித்துக்கொடுத்தல் மரபு. கள்ளைக்குடிக்குமுன் ஒருதுளியை நகத்தாற் சுண்டித் தெறித்துவிட்டு அதிற்படியவரும் வண்டுகளை விலக்கிக் குடிப்பது மரபு. குடிப்பவர் செய்வதை அவனாக்குக் கொடுக்கும் பாங்கியே செய்தனள் என்பது தோன்ற “மட்டுத்தமனிய வள்ளத்தின்விட்டு.....காந்திமதிவதனி கைக் கொடுப்ப” என்றார். பேரிளம்பெண்ணாகிய தலைவியின்வினை

மாந்துதல் ஒன்றேயாயிற்று. “மாந்தி” என்றார். மாந்தியவுடன் மயங்கினள் என்பது தோன்ற “குதலை குழறி” என்றார். கள்ளண்டார் சொல் திருந்தாத சொல்லாகத்தோன்றும்; சூயிற்சூரல் போலவும், கிளிமொழி போலவும் இருந்தது இவள் பேசுவது; இவள் பேசுவது கண்டு சூயிலும் கிளியும் நம்மைப்போலக் கூவுவது யார் என்று எண்ணி அவைகள் நடுங்கின என்பது தோன்று “விதையுலகில் விளைத்து” என்றார். பகைகண்டு நடுங்குவதாகக்கொள்க. முத்துக்கள் போல வேர்வைத்துளிகள் நெற்றியில் இருப்பன முத்துமாலையால் நெற்றியையலங்கரித்தது போலத்தோன்றின. அலங்கரியா - அலங்கரித்து; செய்யா என்ற வாய்பாட்டு வினையெச்சம். அயரா - அயர்ந்து. வெளியிடா - வெளியிட்டு, பெயரா - பெயர்த்து. இவையும் அதுவே. அஞ்சா - அஞ்சாமல் : ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சமாகக் கொள்க. அவன் கொடுமையை வெளிப்பிடுவதற்கும் அஞ்சாமல் பெயர்வதற்கும் அஞ்சாமல் எனப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். கட்டுடியருக்கு அச்சம் தோன்றுவதின்று, அஞ்சி எனப் பொருள் கொள்ளிற் பொருந்தாது. வேந்தன் கொடுமையாவது தன்னைக்கனவில் வந்து புணர்ந்ததுவும், பின்வந்து தன்னைக் கூடாமலிருப்பதுவும் தான் காதல் கொள்வது கண்டும் அவன் காதல் கொள்ளாமையும் ஆம். இருந்தவிடத்தினின்று சிறிது பெயர்ந்து வேறிடத்தில் நின்று பாணனை நோக்கினான். “நாம் எங்குச் செல்வோம்” என வினவுகின்றான் என அந்நோக்கின் குறிப்பறிந்த பாணன் குலோத்துங்கன் பவனிவரும் ஆரவாரங் கேட்கிறது என்றான். அங்குச் செல்வோம் என்பது குறிப்பு. தமரம்— ஒலி. அது முரசு, சங்கு, சின்னம், இவற்றின் ஒலிகளையும் மக்கட்கூட்டத்தின் ஆரவாரத்தையும் உணர்த்தியது.

வரி 694—714. பரிபுரக்காலும்.....தோன்றினான்

(பொ - று.) பாணன் கூறியவுடனே அப் பேரிளம்பெண்தனது சிலம்பணிந்த காலிலும், அல்குலிலும், கையிலும், சிறந்த கழுத்திலும், அணிந்துள்ள அணிவகைகள் எல்லாம் மேல்வருஞ் சூரியனுடைய பச்சைக் குதிரைகளின் உருவ வெளியை மறைக்கும்படி மரகதமணி யொளியைப் பரப்பவும், இரு புருவத்திற்கும் நடுவே மூக்காகிய குமிழம்பூ தாழ்ந்து இருப்பவும், அதன் அருகில் இருவிழியாகிய கருவினைமலர் பூத்திருப்பவும், இடையில் வாய்தழ ஆகிய ஒரு முருக்கமலர் பூத்திருப்பவும், கழுத்தாகிய இளம்பாணையுடைய கழுது வங்கு நிறைந்திருப்பவும், போகத்தருவன்வாகிய கொங்கைகளாகிய பெரிய பெரிய தென்னை யிளநீர் இரண்டு சாய்ந்துவிளங்கவும், தோள்களாகிய பெரிய பெரிய மூங்கில் பருத்துத் தோன்றவும், விரும்பத்தக்க நல்ல

பூங்கொத்தும் மாந்தளிரும் புனைந்த கூந்தல் னீண்டு செறியவும், சிறிய வளையலணிந்த இரு கைகளாகிய காந்தப்புக் குலைகாட்டவும், நெருங்கியினைத்துத் தனியாகி இடையாகிய இளவஞ்சிக் கொடி தளரவும், துடையாகிய வாழை தழைத்து அழகுசெய்யவும், ஒலிகாட்டிச் சகோரப்புள்ளும் அன்னப்பறவையும் மாணும் செருக்கிய மயிற்கூட்டமும் கூவும் புறவும் கூடத் தொடர்ந்து வரவும், அவைமட்டுமே பிறவும் இனமநக விரும்பி வரவும் ஆகிய இத்தோற்றத்தால் மீனக்கொடி கட்டிய மன்மதனுக்குரிய இளவேளிர்காலத்திற் புகுந்து மறைவதற்குரிய ஒரு பசிய அழகிய பூஞ்சோலையென்று சொல்லும்படி வந்து சோழனுக்கு முன் தோன்றினான்.

(வி - ம்.) அப் பேரிளம்பெண் பாணன் கூறக் கேட்டவுடன் சோழனைக் காணத் தெருவில் வந்து எதிர் நின்றான். அவள் வந்து சின்ற காட்சி ஒரு பசிய பூஞ்சோலை வந்து சின்றது போற் பொலிவுற்றுத் தோன்றியது. அவள் அணிந்திருந்த அணிகலன்கள் யாவும் மரகதம் பதித்தவை, ஆதலால் சூழியன் பச்சைக்குதிரைகளின் ஒளி இவ்வொளிக்குள் மறைந்து, அவ்வொளி பசிய பூஞ்சோலைபோலக் காட்சியளித்தது. அவள் பொன்போன்றமேனி யொளிமறைந்து பச்சையொளிமயமாப்பரவி யெங்கும் விளங்கியது. அவள் சோலையாய்த் தோன்றினான். அவள் மூக்குக் குமிழம்பூவாகத் தோன்றியது. இருவிழிகளும் கருவினைமலராகத் தோன்றின. சிவந்த வாயிதழ் முருக்கமலராகத் தோன்றியது. கழுத்துக் கழுகாகக் காட்சியளித்தது. கொங்கைகள் தெங்கினீராகத் தெரிந்தன. தோளினை மூங்கில் போல் தோன்றின. கூந்தலிற் புனைந்த பூங்கொத்தும் மாந்தளிரும் சோலையிலுள்ளவைபோலத் தோன்றின. சிவந்த கைகளிரண்டும் செங்காந்தள் மலராகத் தெரிந்தன. இடை வஞ்சிக் கொம்பாக வயங்கியது. துடைகளிரண்டும் வாழைமரம்போலத் துலங்கின. சகோரம், அன்னம், மான், மயில், புறவு இவைகளெல்லாம் சோலையில் உறையச்செல்வனபோல் அவனைத் தொடர்ந்து சூழ்ந்து சின்றன. ஆதலால் அவனைக் கண்டோர் பூஞ்சோலை (எனவந்து தோன்றினான் என்க.) என - என்றுகூற. நி த ம் ப ம் - அல்குல். மதாணி - ப த க் க ம். இஃது ஒரு வகையணி; குரகதம் - குதிரை. மேலோன் - சூரியன். மேலிடத்திருப்பவன் ஆதலின் சோதி - ஒளி. ஏகம் - ஒன்று. பூகம் - கழுகு. மிடறு - கழுத்து. காம்பு - மூங்கில. துணர் - பூங்கொத்து. தொடி - வளையல், குலைப்ப - குலையாகத்தோன்ற. கைவிரல்கள் தோன்றுவன காந்தப்புலைபோலத் தோன்றின எனக் கொள்க. மயூரம் - மயில். கணம் - கூட்டம். விளிக் கும் - கூவுகின்ற. சுறவு - மீன்கொடி. சுறவுயர்த்தோன்

என்றது, காமனை. மன்மதனுக்குரிய வேனிற்காலத்தில் காதலுடையவர் வந்து மறைவதற்குரிய சோலை இஃது என்று சொல்லும்படியிருந்தது அவள் தோற்றம் என்க. காமனுக்குரிய காலம் இளவேனில். அக்காலம் காதலை மிகத் தோற்றுவிக்கும். அதுவே காமவெப்பம். அது தணிப்பதற்குச் சோலைவனஞ்சென்றால் அது பாலைவனமாகக் காதல்வெப்பத்தை மிகுவிக்கும். அவ்வெப்பத்தைத் தணிப்பது மங்கையராம் பூஞ்சோலையேயாம். மங்கையருடன் கூடினாலன்றிக் காமவெப்பம் நீங்காது. ஆதலால் இவளை இளவேனிற்காலத்திற் புகுந்து மறைந்துகொள்ளத் தகுந்த பூஞ்சோலையெனக் குறித்தார் எனக் கருத்துட்கொள்க.

வரி 714—726: ஞாலத்தோர்.... ..தோளும்பணைப்ப

(பொ - ரை.) உலகத்தோரிகட்கெல்லாம் தெய்வமாக வந்த பெருமாள் ஆகிய குலோத்துங்க சோழனும் தன் சேவடிக் கெதிரே கைகுவித்து வணங்கிநிற்குங் காரிகையை நோக்கினான். அப்போது அப்பெண்ணைவள் முன்காலத்துச் சூரரஞ்சும்படி பொருது கொன்று வென்ற முருகனும் விரும்பும் இளம்பருவத்தையும், மார்பின் பெருமையையும், இரு புருவங்களையும் செந்தாமரை மலர்போன்ற விழிகளையும் பெரிய மேருமலையையும் பந்தாக எடுக்கும் வலிமைபெற்ற பருத்த தோள்களையும், உந்தியையும், உலகத்தார் பிழைக்கவருள் செய்கின்ற செவியையும், மூக்கினையும், சந்திரனை ஒளி மழுங்குமாறு செய்யும்படி ஒளிவீசும் புன்சிரிப்பின் நிலவையும், சிவந்த பவளம்போன்ற சிவந்த வாயையும், இருகால்களாகிய தாமரைமலர்களையும், கவளமுண்ணும் பட்டத்துயானைமேலிருக்க எளிமையாகக்கண்டு, கண்ட தன்னுடைய கரிய நீண்ட கண்கள் களிப்படையவும், மனம் மகிழ்ச்சியடையவும், பருத்து நீண்ட தோள்கள் விம்மவும் (நின்று) பலவாறு பேசுகின்றாள்.

(வி - ி.) ஞாலத்தோர்—உலகமக்கள். தெய்வப்பெருமாள் என்றது சோழனை. திருமாலே வந்து பிறந்ததாக முன்னருங் கூறியது காண்க. சோழனெதிர் என்று கூறுவதைச் சேவடிமுன் என்றார்; கை குவிப்பது சேவடிக்கென்னுங் கருத்துத் தோன்ற. கை குவித்துவைத்து நின்றவளை என மாற்றுக. கை குவித்துவைத்தல்: வணக்கங்காட்டுதல். முருகன் இளமை: மாறாத இளமை. என்றும் இளமையாயிருக்கும் முருகனும் இவன் இளமையை விரும்புவான்; அத்தகைய இளமைப்பருவம் எனப் பருவத்தைச் சிறப்பித்தார், "மாமேருவைச் சிறிய பந்தாகக்கொள்ளும் பணைத்தோள்" என்றது, தெய்வத்தன்மையும் வலிமையு முடையவை எனச் சிறப்பித்ததாம்.

உந்தி—கொப்பூழ். நகை - பல் எனவும் பொருள்படும். பற்களின் ஒளியெனக் கொள்க. முடிமுதல் அடிவரையுள்ள உறுப்புக்களைக் கண்டனள் எனக் கொள்க. கண்டு களித்துத் தோள் விம்மத் தொழுது நின்றாள். நின்று காதல் கொண்டாள் என்பது குறிப்பு. அதனைப் பின்வருங் கூற்றினால் அறிக.

வரி 726—742 : ஒருநின்.....மாதாகவஞ்சமே

(பொ - ரை.) ஒப்பற்ற நின்னுடைய மலைகள் ஏழினும் போய் நின்று தவம்புரிந்திலேன்; அலை வீசுகின்ற ஏழு கடல்களினும் சென்று நீராடினேன்; ஏழலகத்தினையும் வலமாகச் சுற்றிவந்திலேன்; எம்மன்னனே! நின்குடை நிழற்கீழிருந்து வாழும் வாழ்வு எனக்குக் கிட்டுமோ? தயிர்த்தாழியின் நாற்றம் பொருந்திய ஆயர் மகள் தோளுமலையும் தழுவும்பொருட்டு ஏழ் இளங்காளைகளைத் தழுவிய தாமரைமலர்போன்ற கைகையுடைய வீரனே! நின்மதபானையை நான் கைகளாற்றழுவவும் கோரம் என்ற குதிரையைக் கால்களாற்றழுவவும், நின் புலிக் கொடியை என் உடலாற்றழுவிக்கொள்ளவும் அவற்றை யென்பால் விடுவாயோ? நெருங்கிய கடல்குழந்த உலகத்தைத் தடுக்கவும் கூடும். நின்விருப்பத்தால் யுகமுடிவில் வெள்ளம் வரவும் கூடும். மிகவும் வருந்தாதவாறு நீ வருந்தக் கடலும் புடைபெயரவும் கூடும், தலைவனே! இவை நினது பெருந்தேவியாரைப் பெறுதற்குரிய செயல்களாம். திருத்தமான குருந்தமரத்தை முறித்ததுவும், வெற்றிக்கூரிய சிறந்த தோள்களால் வரவிட்ட ஏழு விடைகளையும் தழவி அவற்றின் வலிமையைக் கெடுத்ததுவும் ஆகிய செயல்கள் ஆயமகளிர் பொருட்டேயாம். உள்ளத்தில் நின்னைப் புணரவேண்டும் என்ற குறையோடு கூடிய வுயிரானது பெண்ணாகப் பிறப்பதற்கு அஞ்சுமோ? அஞ்சாது. பெண்ணாகப்பிறந்து நின்னைக்கூடத்தான் செய்யும் (என்று கூறினாள்).

(வி - ற்.) சிலம்புகள் - மலைகள். ஏழுமலைகள் என்பவை திக்கிலுள்ள மலைகள். கயிலை, இமயம், விந்தம், ஏமகூடம், நீலகிரி, சிடதம், மந்தரம். நின் சிலம்புகள் என்றது வடக்கே இமயம் தெற்கே குமரிவரையிலுள்ள நாடுகளையும் சோழன் ஆள்கின்றான் என்ற கருத்தினால். எழுகடல், எழுபுவி என்பவையும் அம்மன்னனுடையவையெனக் கொள்க. மலைகளிற் சென்று தவம்புரிந்து விந்தை நின்புயத்தமர்ந்தாள். கடலேழினும் படிந்து முழுகி வெளியேறியதால் திருமகள் நின்மார்பிலமர்ந்தாள். எழுபூமிகளையுஞ் சுற்றி வலம் வந்ததனால் பூமாதா நின்புயத்தமர்ந்தாள். நான் இச்செயல்கள் ஒன்றுஞ் செய்யரது வறிதேயிருந்தேன்; எனக்கு நின்னைக்கூடிவாழும்பேறு எவ்வாறு

கிடைக்கும் என்ற கருத்துத்தோன்ற “தோலேன், ஆடேன், அயரேன், திருவெனக்கு வாங்குமே” என்றான். ஏகாரம் ஓகாரப் பொருளைத் தந்தது. எதிர்மறைப்பொருள். தோலேன் முதலிய மூன்றும் தன்மையொருமை யெதிர்மறை வினைமுற்றுக்கள். தயீர் முடைஎன்க பின்வரும் விடைதழுவு என்ற சொற் குறிப்பினால் தயீர்த்தாழியின் நாற்றம் எனப் பொருள்பட்டது. முடை - நாற்றம். அந்நாற்றம்பொருந்திய தோள் ஆயர்மகளிர் தோள் ஆம். ஏழ்விடையைத் தழுவியது அம்மகளிர் தோள் தழுவுதற்காகவே ஆதலால். தாமரைக்கை வீரா என்றது சூலோத்துங்கனை. இது திருமால் என எண்ணிக்கூறியது, கடகரியைக் கைதழுவி.....காறழவி; மெய்தழுவிக் கொள்ளவிடுவாயோ என்ற கருத்து நான் உனக்குக் காதலியானால் அன்றோ அவற்றைத் தழுவிக்கொள்ள முடியும்? எவ்வாறு நீ தழுவிக் கொள்ளவிடுவாய். நின்றபட்டத்துத் தேவிமார்க்கே பட்டத்து யானை, குதிரை, கொடி இவற்றைத் தழுவிக்கொள்ளத் தரும் என்பது. நாயக: விளி. பெருந்தேவியார் என்றது திருமகனையும் புலிமகளையும். பெருந்தேவியார் பொருட்டு ஞாலமறிக் கவும் காலவுததி கலக்கவும் கூடும் என்பது, உலகம் கடலுள் அழுந்தியபோது அதனை வராகவடிவமாய்ச் சென்று கொம்பி லேந்திவந்த செயலையும் யுகமுடிவில் பூமியை விழுங்கி யுமிழ் கின்ற செயலையும் உணர்த்தியது. பூமிதேவியின் விருப்பத்தால் திருமால் ஆகிய நீ செய்த செயல்கள் இவை. பூமிதேவியைத் தழுவும்பொருட்டே இச்செயல் நின்விருப்பத்தால் நிகழ்ந்தன என்பது கருத்து. ஆழிபெயரும் என்றது நின்னாற் கடல் கடையவுங்கூடும் என்றபொருளை யுட்கொண்டது. திருமகளைத் தழுவும் பொருட்டாக மந்தரமலையை நிறுத்தி வாசுகி என்ற பாம்பைச் சுற்றிப் பாற்கடலைக் கடைந்து திருமகள் வெளிப்படுமாறு செய்தனை; இவ்வருமையான செயல்கள் பெருந்தேவியாரைக் குறித்த செயலாம் என்பது தோன்ற “பெருந்தேவியார்க்கே பெறலாம்” என்றான். என்போன்றாற்பொருட்டு இச்செயல் நிகழ்த்துவையோ என்பது குறிப்பு. ஏழ்விடையைத் தழுவியதும் குருந்தமரத்தை முறித்ததுவும் ஆய மங்கையர் பொருட்டே யாகும். அவைபோன்ற செயலாவது நிகழ்த்தி யென்னைத் தழுவ வரலாமன்றோ என்பது தோன்ற “...ஓசித்ததுவும்...மாய்த்ததும் கோவிய மாதர்க்கே” என்றான். என்னுள்ளத்தில் உன்னைத் தழுவ வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருப்பது குறையாகும். இக்குறை நிறையும்வரை அவ்வெண்ணத்தை யுட்கொண்ட வயிரும் பெண்ணாகப் பிறக்குமன்றோ? அவ்வயிர் பெண்ணாகப் பிறப்பதற்கு அஞ்சுமோ? அஞ்சாது. எத்தனை பிறவியேனும் பெண்ணாகப்பிறந்து உன்னைக்கூடுவேன்; இஃது உறுதி என்ற

கருத்துத்தோன்ற “உள்ளம் குறைகிடந்த ஆவியே மாதாக வஞ்சமோ” என்றாள். என் எண்ணங் கைகூடும்வரை என்னுயிர் பெண்ணாகவே பிறக்கும் எனத் தன் மனத்திண்மை கூறினாள் என்க. மறிக்க - மடங்க, புகல்வு - விருப்பம். உததி - கடல். காலவுத்தி எனவே யுகமுடிவிற்பொங்கிவருங் கடலை யுணர்த்தியது. குருந்தம் குந்தம் எனத் தொகுத்தலாயிற்று; செய்யுள் விகாரம். அஞ்சமே என்பதில் உள்ள ஏகாரம் ஓகாரப்பொருளது, எதிர்மறை.

வரி 742—758: ஓவியசேரன்.....மேம்பாடு

(பொ - றா.) சோழமன்னனே ! நீமுன் ஒழித்த சேரனது வில்லினும் வலியதோ இம்மாரனது வில், அதனை வணக்கிய நீ இதனை வளைத்து ஒடியுமாறு செய்தலை; சேரன் முற்றத்து நின்ற பனைமரத்தினை வெட்டி வீழ்த்திய நீ இரவில் எம்மை ஓவியால் வருத்தும் அன்றிற் பறவைவாழும் பனையை வெட்டலாகாதோ; சினந்து போர்செய்த பாண்டியர் சேனைக் கடலைத் தொலைத்த நீ எம்மை வருத்தும் கடலைத் தொலைத்தலை; பகைவர் புகழாகிய நிலவைக்கெடுத்த நீ பகைவர்குல முதலாகிய சந்திரனது நிலவைக் கெடுத்தலை; பெரும் ஒலி நீர்க்கடலுள் வாழும் பகைவர் போரில் வீணக்கொடியை ஒடித்த நீ எமது செவியைக் கவரும் எம்முன்னுள்ள வீணையை யொடித்தலை; ஒடித்தால் அஃது உன்னை என்ன செய்யும்?; சிங்களநாட்டிற் சென்று செம்மணிப்பாவையின் சிவந்த ஒளியை மாற்றிய நீ எம்மை வருத்தும் செவ்வானத்தின் கொடிய ஒளியை மாற்றிலை; முற்காலத்தில் காடவனைப் போரில் வென்று அவன் கட்டிய விடைக்கொடியை வெட்டிய நீ வீதியில் வரும் விடையை வெட்டவேண்டாவோ? வலிய பல்லவநாட்டினைத் தொலைத்த நின் வாளாயுந்தாங்கிய படைகள் இப்போது இம்மெல்லிய பல்லவத்தைத் தொலைக்காத பெருமை யாதோ கூறுக என்றாள்.

(வி - றா.) மேம்பாடு யாதுகொல் என இறுதியுடன் கூட்டுக. ஈண்டுக் கூறப்பட்ட செயல்கள் இப்பாட்டுடைத்தலை வனாகிய குலோத்துங்கனும் அவன் முன்னோர்களும் செய்தவை. சேரன்வில் என்றது, அவன் விற்கொடியை. அவனை வென்று அவன் விற்கொடியைப் பணியும்படி செய்தாய் என்பது, முற்றிற் பனை என்பது அவன் பனைமாலை புனைவதற்காக முற்றத்தில் வளர்த்த பனைமரத்தை. சேரனை வென்றபோது அவன் பனைமரமும் வெட்டப்பட்டது குறித்தது. செழியர் - பாண்டியர். படைக்கடல்: உருவகம், படைக்கடலை மாய்த்தாய் என்பது பாண்டியனைப் போரில் வென்றாய் என்ற குறிப்பு. மலைத்தவர் என்றது பிறநாட்டினரால் அவனோடு பகைத்த

மன்னர்களை. மலைத்தவர் தங்களை என ஒரு சொல்லாகக் கொள்க. பகைத்தவரை என்பது பொருள். பகைத்தவர் தோற்றவுடன் அவர்கள் புகழ் மறைந்து வென்றவர்புகழ் விளக்கமுறுவதால் “புகழ்நிலவை மாய்த்தாய்” என்றாள். புகழ் நிலவு: உருவகம். அரி என்பது பலபொரு ளொருசொல். இங்குப் பகைவர் பாண்டியர் எனவும், அவர் மரபு பாண்டியர் குலம் எனவும், அக்குலத்திற்கு முதல் ஆன சந்திரன் எனவும் “அரமரபிற் றிங்கள்” என்பதற்குப் பொருள் கூறப்பட்டது. பொங்கொலி நீர் என்பது கடலையுணர்த்தியது, தெவ்+முனை - தெம்முனை - பகைவர்போல் இஃது இலங்கையையாண்ட இராவணனைக் குறிப்பாலுணர்த்தியது. யாழ் - வீணை. இது வீணைக் கொடிக்கு ஆகுபெயர். யாழ் என்ற சொல் குறிப்பே இராவணனைக்காட்டியது, வீணைக்கொடியோன் அவனாதலின். இவ்வொருசெயல் மட்டும் திருமால் செயலைக் குறித்ததாம். சிங்களநாட்டிற்சென்று அந்நாட்டரசனை வென்று அவன் மலையாகிய திரிகூடத்து மணிப்பாவையின் சிவந்த ஒளியை மறைத்தான் என்பது வரலாறு. அப்பாவை கொல்லிப்பாவைபோல ஆடவருயிரை உண்பது. இதனை “உயிர்ப்பாவை, கொல்லிக்குமுண்டியி ருண்மைத்ரி கூடத்துச், சொல்லிக்கிடக்கும் துணைமணிக் கும்” (288—290) என்பதனாலும், “ரத்ன மேவிய கூடமெல்லாம்திரி கூடத்தின் மேற்படுமே” (தமிழ்நா. 249) என்பதனாலும் அறியலாம், பண்டு காடவன் வெஞ்சமத்துக் காதிவிடை முன் தடிந்தாய் என மாற்றிக்கொள்க. முன் காடவனைப் போரில் மோதி வென்று அவன் விடைக்கொடியை வெட்டினாய் என்பது பொருள். விடை: ஈஆகுபெயர்; கொடியையுணர்த்தியதால் காதல்கொண்ட மாதருக்கு மாரணம், அன்றிலும் கடலொலியும், நிலவொளியும் வீணையிசையும் மலைக்காலத்துச் செவ்வானமும் விடையின் கழுத்திற்கட்டிய மணியொலியும் பகையாம். ஆதலால் இவற்றையெல்லாம் தொலைக்க வேண்டும் என வேண்டினாள். எனவே காதல்கொண்ட என்போன்ற மாதரையெல்லாம் கூடியின்பம் தருவார்க்கும் அதுவே அறமாகும் என்று கூறினாள்; காதல்கொண்ட கன்னியர்க்குப் பகையும் அவர் செயலும் இரத்தினச் சருக்கம் என்ற நூலில் “முத்துங் களப முந் தண்பனி நீரு முயங்குமலர்த், தொத்துங் குளிரியந் தூய் மலர்ப் பாயலுஞ்சூழ்ந்துபுறங், கத்துங் கடலுங் கதலியுமாலிங் கங்குலியிப் பத்தும் பெரும்பகை யாய்விட்ட வாமொரு யைந் தொடிக்கே” எனவும், ‘தொடியும் பலகலனும் தூய்க்கச்ச முத்தும், கடிமழ்தா ரும்புணையாள் கால—வட்டமனைய, சேல் விழிக்கு மையுந் திலகநுதற் குங்குறியாள், சாலமுடியாளளகம் தான்’ எனவும், “தானே கழங்கமனை தன்சுனைநீ ராடாள்,

கானே ரிசையிலாள். கந்துகழு - மானினமும், பூவையையும் போற்றாள் பொருந்தவே பாங்கியருக், கேவல்புரி யாள்களிப்ப தென்று" எனவும், "தென்றற்கும் விணைக்கும் சேமணிக்குங் கோகிலத்துக், கன்றிற் கமைக்காழிக் கம்புலிக்கு - நின்றரற்று, மன்னைக்கு மாரற் கயர்ந்தாளென் றன்னமே, யென்னைக் குமாரற் கியம்பு" எனவும் வருவனவற்றால் அறிக. இவற்றுள் மாரற்கு, அன்றிற்கு, கத்துங்கடலும், அம்புலிக்கு, விணைக்கும், கங்குலும், சேமணிக்கும் என வந்திருப்பன ஆய்க. அம்புலி - சந்திரன். கங்குல் - இரவு. மாலையும் அதனுடன் சேர்ந்ததுதான். சேமணி - காளைமாட்டின் கழுத்துமணி.

வரி 758—774 : தன்பூங்கருப்புச்.....போந்தானுலா

(புர - னா.) மன்மதன் தனது அழகிய கரும்புவில்லைக் கொண்டு எமது கழுத்திற் புடைக்கின்றான் : வண்டாகிய கயிற்றையும் கழுத்தில் இறுக்கக்கட்டி அழுந்தத் தூக்குகின்றான் ; தியைக்கக்கும் அம்புகளாகிய கழுவில் எம்மை ஏற்றுகின்றான் ; ஆராத பெருங்கோபமாகிய தியிற்போட்டு எமது உடம்பை உருக்குகின்றான் ; தப்பாமல் எம்முடல் பிளக்கும்படி அவன் தேரினை எம்மேற் செலுத்துகின்றான் : அவன் வெற்றிக்கொடியாகிய மகரமீனுக்கு எம்மை உணவாகக் கொடுக்கிறான். இவ்வாறு காமன்செய்ய நீ கண்கொண்டு நோக்குவது அற மாமோ? முன் ஒரு தூதுவனைவிடுத்து அந்தக்காலன் தண்டிக்குஞ் செயலை நின்னுட்டிலின்றி யொழித்தாய். இக்காமன் செய்யும் தண்டனை அதற்கு எளிதல்லவே! கரிய மேகநிறத்திருமாலே! கடலிற் கண்வளர் செயல் மறந்து பிறந்த கண்ணனே! மன்மதன் போரினின்றும் நீ காவாயேல் இளம்பெண்யானை போன்ற மங்கையர் எவ்வாறு உயிர்பிழைப்பார் என்று பலவாறு கூறி மையணிந்த கண்ணுடைய அப்பேரிளம்பெண் வருந்தினாள். இவ்வாறே பேதை முதலிய ஏழ் பருவப்பெண்கள் அழகிய மயில் போன்ற சாயலையுடையார் பலரும் நீங்காத மையலுடையவராகப் பெரும்பழிச் சொற்கூறி மன்றத்திற்சென்று நிற்கு மாறு பெருகிய எழுகடல்களையும் உடையாகக்கொண்ட பூமி யாகிய ஏழலகத்தையும் புரக்கும் ஒரு வெண்கொற்றக்குடையுடைய குலோத்துங்க சோழன் உலா வந்தான் என்க.

(வி - ி.) கரும்பு - கருப்பு. சுரும்பு - சுருப்பு என வன் றொடர்க்குற்றியலுகரமாய் மாறின. சுரும்பு. வண்டு. இது காமனுக்கு விற்கயிறு. கரும்பு வில்லைக் கொண்டு மோதும் என்றதும் கழுத்திற்.....அழுந்தத் தூங்கும் என்றதும் விற கழுந்துகொண்டு அடிப்பதும் கழுத்திற் கயிறுபூட்டிக் கட்டிக் தூக்குவதும் போன்ற துயர் செய்கின்றான் என்ற கருத்தைத்

தருவன. தூக்கும் என்பது தூங்கும் என மெலித்தலாயிற்று. அப்பு - அம்பு. காமன் அம்பு மலர். மலர்மேற்படுப்பது கழு வேற்றவதுபோலத் துன்பத்தைக் காட்டுகிறது. நெருப்பு உமிழ் அப்பு என அம்பின் கொடுத்தன்மை கூறினர். கோப வெப்பு - சினத்தி. வெப்பு என்றது, ஆகுபெயராய்த் தீயையுணர்த்தியது, படுத்து - போட்டு, பொன்னைத் தீயிற்போட்டு உருக்குவதுபோலக் காமன் தன் சினத்தியிற்போட்டு எம் பொன்போன்ற மேனியை வாட்டுகிறான் என விளக்கம் கொள்க. மன் மதனுக்குத் தேர் தென்றற்காற்று. தென்றல் காதல் கொண்டார்க்குப் பகைப்பொருள், அது மெய்யில் வீசும்போது உயிர் விடும்போது நிகழ் துன்பம் உண்டாம் என்பது “தென்றற்புலியேயிரை தேடுதியோ” (கம்ப 1. கடிமணப் 7) எனவும், “மலர மளித்துயிலாற்றான் வருந்தென்றன் மருங்காற்றான்” (பெரிய புரா. தடுத்தாட். கஎச) எனவும் வருவனவற்றால் உணர்க.

ஒருவ ருடலத்தைப் பூமியிற் கிடத்தி அவ்வுடலம் பிளக்கும் படி அதன்மேல் ஒரு தேரினையுருட்டினால் எவ்வாறு அவர் வருந்துவரோ அவ்வாறு வருந்தும்படி காமன் அவன் தேரினை எம் முடல்மீது ஓட்டுகிறான் என்று கருத்துத் தோன்ற “உடல் பிளவோட ஒரு தேரிட்டுரும்” என்றார். போசனம் - உணவு. இது வடமொழி. மகரம் - சுரமீன், மகரமீன்வாயில் மக்களகப்பட்டால் எத்துணைத்துன்ப முண்டாமோ அத்துணைத்துன்பம் அவன் மீனக்கொடியால் எமக்கு விளைகிறது. மீனக்கொடி கண்டர்லேயச்சந் தோன்றுகிறது என்பது. “சுரகுரு என்ற சோழன் காலனுக்குத் தூதுவிடுத்தான் என்றும், அத்தூதுவன் சொற்கேட்டுக் காலன் சோழநாட்டு மக்களுயிர்களைக் கொண்டுபோகாது விடுத்தான் என்றும், அதனால் காலதண்டனையினின்று மக்களுயிரைக் காப்பாற்றியவன் சுரகுரு என்றும் அறிகின்றோம். இதற்கு (20-30 விளக்கம் காண்க) இவன் முன்னோரிலொருவன் செய்த செயலை இவன் செய்ததாகக் கூறியது அக்காலதண்டம் அகற்றியுலகளித்தாய்” என்பது. இக் காமதண்டமும் காலதண்டமும் ஒன்றே அதனின் வேறன்று என்பாள் “எளிதன்றே” என்றாள். மகராலயம் - கடல் மகரமீனுக்குக் கோயில்போல அமைந்தது. மகரம் + ஆலயம் “மகரத்தெய்வம் நாணிறைந்துறைய, மணிவிளக்கு நிறைந்த வாலயமாகி” கல்லாடம் (உக : உஅ, உக) என்பதை நோக்குக. “மகராலய மறந்த கண்ணன்” என்றது திருப்பாற்கடலினறிதியில் செய்வதை மறந்துவந்து சோழனாகப் பிறந்தவன் என்பதைக் காட்டியது; மகளிர் மென்மை தோன்ற இளம்பிடியாவார் என்றும் மன்னனாகிய நீ அவரைக் காவாயேல் மகளிர்குலம் மாய்ந்தொழியும் என்பாள் “எப்படியாவார்” என்றும் கூறினாள். என்று என்று

கூறிய அடுக்குப் பல முறை இவ்வாறு கூறினாள் என்பதைக் காட்டியது. பொன் + தோகை—அழகிய மயில். சாயலார் - மகளிர். மயிற்சாயல் போன்ற சாயலுடையார் என்க. கையகலா - விட்டு நீங்காத. மையலார் : குறிப்பு வினைமுற்று எச்சப்பொருள் பட்டது. பேர் அலர் - மிகுந்த பழிச்சொல். அலராய் - அலர் கூறியவராக. மன்றுஏற—அம்பலங்களிலேறி நாணமின்றி நிற்க. பெருகுநீர் ஏழும் உடையாம் வையம்பார் ஏழும் என மாற்றுக. பீபணும் - அரசுசெய்யும். ஒரு குடையான் உலாப் போந்தான் எனக் கூட்டுக. இவ்வாறு பேதை முதலிய ஏழு பருவப்பெண்களும் தத்தம் செயல் மறந்து காதல் கொண்டு பலவாறு கூறிநிற்க, குலோத்துங்க சோழன் யானை மேல் உலா வந்தான் என்பது.

மு 17. ௭

(1) தேர்மேவு (2) பூத்தனையோன்; (4) உரவோன்; (6) விடையூர்ந்தோன்; (8) நேமியிறையோன்; (10) உடனிருந்தோன்; (12) செங்கோல் வளவன்; (14) மன்னர் பிரான்; (16) மன்னர்கோன்; (18) வென்ற வுரவோன்; (20) வெட்டுஞ் சரத்தோன்; (22) கொண்டகோன்; (24) முதலோன்; (26) சுடர் வானோன்; (28) விட்டகோன்; (30) மன்னர்க்கு மன்னன்; (32) வெற்பெடுத்தோன்; (34) தோன்றல்; (36) சென்னிக் கரிகாலன்; (38) கிள்ளிவளவன்; (40) களவழிப்பாக் கொண்டோன்; (42) ஆகத்தோன்; (44) பார்த்தோன்; (46) இகலாணி; (48) நோக்கினோன்; (50) செம்பியர்கோன்; (52) சுந்தந்தவிர்த்தோன்; (53) போற்றும் பெரியோன். இவன்பின்பு, (54) அகளங்கன், (56) பெரும்பரணிகொண்ட பெருமான் தரும்புதல்வன், (57) கொற்றக் குலோத்துங்க சோழன், (60) திருவே திருமலை (61) சூட்டத் திருமகுடஞ் சூட்டியபின், (71) ஓக்கவபிடே கஞ் குடுமுரிமைக்கண் (72) தக்க தலைமைத்தனித்தேவி (73) புவனிமுழுதுடைய பொற்றொடியும் தானும், (6) கூத்துக் களிகூரக் கும்பிட்டு (78) தொலைத்தெடுத்து (80) அடுக்கி (82) பதித்து (84) போக்கி (86) தீபமேற்றி (92) கோயிற்பணி குயிற்றி (98) மலையேழுமென்ன வகுத்து (112) திருக்காமக்கோட்டந் திகழ்வித்து (114) தேர் வகுத்து (116) பிறக்கிவருநாளில் (ஒருநாள்) (120) பவனியெழுச்சி புணித்து, (122) பள்ளியுணர்ந்து (124) மஞ்சனமாடி (125) வான வன் பொற்றாள் வணங்கி (126) தகைபெறுத்தி (130) திகழ்த்தி (134) சேர்த்தி (136) பரப்பி (146) போதி

சாத்தி (153) வேந்தர். ஏத்தெடுப்ப (154) போந்து (162) அயிராபதத்தை (164) எருத்தம் திருக்கவினவேறி (166) கவிகைமிசையோங்க (168) வகைகவிப்ப (172) இருள் களைய (174) புடைபோத (182) சேவிப்ப (184) மோதி (186) ஈண்ட (188) போத (190) ஆர்ப்ப (194) மாறூட (196) பரவ (198) சொரிய (200) மறு கணைந்தான்; (204) பொற்றொடியார், (101—103) திரள் வார்;...கைக்கொள்வார் தொகுவார் மிடைவார் நெருங்குவார் ஏறுவார் மண்டுவார் துறுவார் (207) இப்படி மொப்ப்ப, இரண்டுமருங்கினும் (208) எதிரே சென்று (216) அனங்கன் (217) சேனா சமுகந்தெரிப்ப, (220) சுண்ணமெதிர் தூஉய்.....தூஉய் வண்ணம் இழப்பார் மணமிழப்பார்; (222—238) இவன்காண் அகலங்குள் என்பார், சேயென்பார், இவனென்பார், தரினென்பார், எவனிவனென்பார், நீயென்பார், நானென்பார், கொடிதென்பார். (240) பருகுவார்போல் வீழ்ந்து பார்ப்பார், (244) இளைத்தார்; (246) ஈங்கொருத்தி, (254) இளம்பேதை, (257) குலோத்துங்க சோழனை (258) புக்கார் (259) வணங்க வணங்கி, (260) அகலாள், (261—280) ஆறு என்னும், பொழில் என்னும், மலையென்னும், மதியென்னும் புனைகென்னும் காதலிக்கும், மாழ்கும், பேதுறும், புனைகென்னும் வேந்தன்முன் இவ்வகையல்லது, மால்கூடு மவ்வகை கூராள்; (280) அயலொருத்தி, (282) கொண்டையாள் (284) கோவையாள் (286) கண்ணாள் (288) அழகாள் (292) ஒரு திருமாது, (294) கிள்ளைக்கனிவாயின் முத்தமருளி,—(296) எனக்கண்ணை சொல்லாய் சொல்லாயோ, (298) அபயற்கு (299—308) கடலேழும் ஆடுங் கடாரமோ? ஆரமோ? கன்னாவதங்கிசமோ? வாசு வலையமோ? தொங்கலோ? கந்துகமோ? தீபமோ, பேரியமோ? என்று தனிவினவும் வேலைக்கண், (317) அநபாயன் (318) குழிக்கடாயானை தோன்றதலும், (319) திருமுன்பு சென்றாள், கைகுவித்து (320) நின்றாள் இவள் நிலைகண்டோர் (320) வறிதேறிற்குமே (322) உடையாதே? (324) குழையாதே? (326) வாழாதே? (330) பாவம் (334) தோயவுந்துணியும் ஆயினும் (338) மாரவேள் (335—340) கொடியன், தனதடங்கண்டிலன் அனங்கவேள் எடுத்தானோ? கோத்தானோ? (343) மந்தா கினிக்கோன்.....கண்ணும் (34) மால் (342) செய்த தென நொந்தார்? (343) (அவளை) செங்கைமடுத்தெடுத்து (344) கிடத்தி (346) விளம்பியும் (348) புகழ்ந்தும் (350) மரட்டியும் (352) விளம்பியும் (354) திருத்திவிட விடாய் நோய் தீர்ந்தாள்; (354) ஒருத்தி, (372) மங்கை

(369) தண்டாமரையாள் தலைவனை யாமும். போய் (370) கண்டாலென்னென்னுங் கடைப்பிடியாள், (416) பெரியபெரு மாள் பெரும்பவனிவீதி இரியவெதிரேற்றிழந்தாள்; (418) ஆயத்தார் (422) இடமாதும் யாமென்பாள்போல (424—440) நீற்பார், வருவார், தோன்றுவார், பெய்வார், யாமென்பார், சூழ் போவார், பற்றுவார், போதென்பார், நேரென்பார், நீயென்பார், என்றென்று (441) வளைத்துளைப்ப (442) கோனும் (445) திருநகை மூரிகழ்ந்தாள்; அணங்கும் (446) உய்ந்தாள் (454) வள்ளியிற்சால வயங்கினுள்; (456) பின்னர் ஒருத்தி (மடந்தை) (468) போந்து மறுகு புகுந்தொழிந்தாள்; வேந்தனும் (476) மறுகு திருமலர வந்தான் (482) இருவரு மெய்திய வெல்லை (484) மாரன் (496) சிலையைக் குனித்து நடுங்கா (497) முகுந்தனிவ னென்று (498) போனான்; (அவள்) (500) தொழுதாள் (502) சாய்ந்தாள் பரிந்தார் (அதுகண்டு வருந்திய மங்கையர்) (504—512) நகையோ, தவறே, தகாதோ, அடியேம் போறேம் என்று (514) இவை இவை சொல்லி (522) புரிக்குழலார் (522) மம்மர் படப்பட (524) உள்ள மயங்கினுள்; மேலொருத்தி, (அரிவை) (527) வரும்பவனியென்று (528) கேட்டாள், (536) கண்டெழுந்தாள், (540) காவிற சார்ந்தாள் (542) சிலாதலத்திலேறினாள், (551) பவனி (552) முரசோர்ந் திருந்தாள்; (554) திருச்சங்கம்தழங்க (556) மறுகு குறுகுவாள் (570) நடந்துபோய் (572) வெளிப்பட்டாள் (586) புறங் கொடுத்தாள்; பாங்கியரும் (600) மாற்றெதிர் சாற்றினார்; (602) பொருவிலொருத்தி, (தெரிவை) (605) பந்தாடுதும் நரம் (606) வருகென்று (627) பந்தாட்டயர்ந்து (628) நீராட்டு மண்ட பத்து (629) அநபாயன் பேரியம் (630) தழங்க(632) மறுகு புகுந்தொழிந்தாள்; (658) தெருவிலெதிர்கொண்டு சென்றான், (660) யானைமேல் வந்தான் (661) இருவரும் (662) வேட்கை யொத்தார்; (666) கோகனகத்திற்கொடு சென்றான். (670) மட மகளைப்பாரா (671) தாயர் (672) மலரனை மேலிட்டார் (680) தெளிப்பச் சிறிதே தெளிந்தாள்; (681) (பேரிளம்பெண்) மற் றொருத்தி, (693) பாணனைநோக்க அவனும் (694) தமரங்கூற (714) சோலையென வந்து தோன்றினாள்; (724) எளிதிற் கண்டு (732) தாமரைக்கை வீரா (744—756) வணக்காயால், வேண் டாவோ யாதுகொல் (காமன்) (759, 760) சிலைகொண்டு மோதும், தூங்கும், (761) கழுவேற்றும், (762) மெய்யுருக்கும், (761) போசனமாக்கும், (766) உலகளித்தாய் இக்காமதண்ட மெளிதன்றே (768) காவாயேல் (769) இளம்பிடியார் எப்படி யாவார் என்றென்று (770) வருந்தினாள்; இப்படியே (771) தையலார் (772) மையலார்...மன்றேற, (774) ஒரு குடையான் உலாப்போந்தான் என வினை முடிவு காண்க.

குலோத்திங்க சோழன் அரசு புரியும் நாளில் ஒரு நாள் பேதை பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம் பெண் என்ற ஏழு பருவமங்கையருங் கண்டு மயல் கொண்டு மதிமயங்கி நிற்கப் பட்டத்துயானை மேலேறிப் பவனி வந்தான் என்பது.

வெண்பா

என்றினி மீள்வ தறியே விரணியனை
யன்றிரு கூற யடர்த்தருளிக்— கன்றுடனே
யாவின்பின் போன வனக னன்பாயன்
மாவின்பின் போன மனம்.

குலோத்துங்க சோழன் பவனிகண்டு காதல்கொண்ட மங்கையருளொருத்தி கூற்று. துறை பெண்பாற் கைக்கிளை பெருந்திணை.

(சொற்பொருள்) அன்று இரணியனை—முற்காலத்தில் இரணியன் என்ற அரசுனை; இருகூறும் அடர்த்தருளி (தூணில் நரசிங்கமாகத் தோன்றி) உடல் இரண்டு பிரிவாகப் பிளக்கு மாறு நகங்களாற் கிழித்துக் கொண்டும்; கன்று உடனே ஆவின்பின்போன—(கண்ணகைப் பிறந்து) பசுக்கன்றுகளுட னும் பசுக்களுடனும் பின் நடந்து அவற்றை மேய்த்துத் திரிந்த; அனகன் அநபாயன்—(திருமாலாகிய) அனகன் அந பாயன் என்ற பெயருடைய குலோத்துங்க சோழன் ஏறிவந்த; மாவின்பின்போன மனம்—பட்டத்து யாணியின் பின்னே சென்ற என் நெஞ்சமானது; இனி மீள்வது என்று அறியேன்—இனி மேல் மீண்டு ஊன் பால்வந்து சேர்வது எப்பொழுதோ அதனை யானறிகிலேன் என்பது.

(கருத்து) குலோத்துங்க சோழனைக் கண்டேன்; காதல் கொண்டேன்; என்நெஞ்சம் அவனையே நினைந்து வருந்துகிறது. அவன் என்று வந்து என்னைக் கலந்தணைவானோ அன்றுதான் என் துன்பம் நீங்கும் என்பது.

சோழனைத் திருமாலின் பிறப்பாகக் கருதினான் ஆதலால் “இரணியனை அடர்த்தருளி” என்றும், “கன்றுடனே ஆவின்பின்போன” என்றும் நரசிங்கமாகவந்த திருமாலின் செயலையும் கண்ணகைவந்த திருமாலின் செயலையும் அரசனுக்கு ஏற்றிக் கூறினான். அன்று இரணியனைக் கொன்றதும், ஆவின்பின் சென்றதும் இன்று சோழனைப் பிறந்து பூமியரசு புரிவதும் திருமாலே என்பது அவள் கருத்து. “திருவுடை மன்னரைக்

காணிற் திருமலைக் கண்டனே யென்னும்” என்ற கருத்தினை மாற்றிச் சோழனைத் திருமாலாகக் கொண்டாள் எனக்கொள்க. மங்கையர்தாம் காதல்கொண்ட காதலனை உயர்வாகக் கருதுவர் என்பதும் இதனால் விளங்கும். அனகன் அநபாயன் என்ற பெயர்கள் இரண்டாங் குலோத்துங்கனையே குறிக்கும். இந்நூல் வரி 314இல் “அனக நதுல நமலன்” எனவும் 318இல் “ஆழிப் பெருமா நபய நனபாயன்” எனவும் வருவன காண்க. அடர்த்தருளி என அருள் என்ற துணைப்பகுதி சேர்த்துக் கூறியது இறைவன் செயல் என்பதை எடுத்துக்காட்டியது. அடர்த்து அருளி எனப்பிரித்து இரணியனைக் கொண்டு தேவர்கட்கு அருள்செய்து (காத்து) என வருவித்துரைப்பினும் பொருந்தும். உடனே என்ற சொல்லைப் பசவிற்கும் கூட்டிப் பின்பதைபுயும் கூட்டுக. அடர்த்தருளி என்ற வினையெச்சம் போன என்ற பெயரெச்சத்தைக் கொண்டது. அப்பெயரெச்சம் அனகன் என்ற பெயர்கொண்டு முடிந்தது. அனகன் அநபாயன் என்ற சொற்கள் வடமொழி. அந் + அகன், அந் + அபாயன் எனப் பிரித்து முறையே பாவம் நீங்கியவன், இடையூற்றினை நீக்குவான் எனப் பொருள் கொள்க. அநபாயன்மா : ஆறும் வேற்றுமைத்தொகை. மா என்பது விலங்கின் பொதுப் பெயராயினும் யானைமேல் ஏறி உலாவருதலே சிறப்பு என்ற குறிப்பினால் யானையெனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. குதிரையென்ற பொருள் சிறவாமையுணர்க. சோழனைக் காதலித்த பெண்ணின் கூற்று இது. ஆதலின் யானைமேலேறிவந்த அவனது காட்சிகண்ணிற்பட்டதே என் காதலுக்குக் காரணம் என்பது தோன்ற மாவின்பின்போன மனம் என்றாள். யானைமேலமர்ந்து வந்த தோற்றங் கண்டபோதே என் மனம் இங்கில்லை. ஆதலால் நான் இனி ஒன்றையும் நினைக்கவியலாது. நினைப்பில்லாதபோது யான் ஒரு செயலும் செய்யவும் இயலாது. உண்பாய் உறங்குவாய் என்று என்னையழைத்துத் துன்புறுத்தாதீர்; நான் செயலற்றுக் கிடக்கின்றேன் எனத் தன்னியற்கை நிலைமையைப் பாங்கினின்ற பாங்கியர்க் கறிவித்தாளாயிற்று. இவ்வெண்பா இவ்வுலாவின் பின் இருப்பதால் நூலாசிரியர் பாடியது எனக் கூறுவர். உலா வீற்கும் இக்கவிக்கும் யாதொரு தொடர்பும் இல்லையாதலால் வேறு புலவர் ஒருவர் சோழன்மீது பாடியதாகக் கொள்வதே பொருந்தும்.

சிற்றிலக்கியச் சொற்பொழிவு நூல்கள்

தமிழில் பேரிலக்கியங்களே யன்றிப் பிற்காலத் திற் றேன்றி நிலவுகின்ற சிந்தைக்கினிய சிற்றிலக்கி யங்கள் பல. அவற்றைப் பல்லோரும் பயின்று சுவை காணும் வண்ணம் பேராசிரியர் பலர் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகளைத் தொகுத்துக் கழகவழி வெளியிட்டுள்ளோம்.

அவை வருமாறு :

முதலாவது சிற்றிலக்கியச் சொற்பொழிவுகள் :

உலா, கலம்பகம், தூது ஆகிய பகுதிகள் பற்றிப் பேராசிரியர் எண்மர் ஆற்றிய சீரிய சொற்பொழிவுகள் அடங்கியது.

கலிக்காகக் கட்டு ரூ. 6-00

இரண்டாவது சிற்றிலக்கியச் சொற்பொழிவுகள் :

பிள்ளைத் தமிழ்ப்பகுதி பற்றிப் பேராசிரியர் எண்மர் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகள்.

கலிக்காகக் கட்டு ரூ. 6-25

மூன்றாவது சிற்றிலக்கியச் சொற்பொழிவுகள் :

பரணி, பள்ளு, குறவஞ்சி ஆகிய பகுதிகள் பற்றிப் பேராசிரியர் பதின்மர் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகள்.

கலிக்காகக் கட்டு ரூ. 6-25

நான்காவது சிற்றிலக்கியச் சொற்பொழிவுகள் :

கோவை நூல்கள் பற்றிப் பேராசிரியர் பதின்மர் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகள்.

கலிக்காகக் கட்டு ரூ. 6-50

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி - 6. சென்னை - 1.